

Schweizerische Eidgenossenschaft
Confédération suisse
Confederazione Svizzera
Confederaziun svizra

Swiss Agency for Development
and Cooperation SDC

LEAP

ໂຄງການສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແຜນແມ່ບົດຂອງໂຄງການໄລຍະທີ IV (2008 – 2012)

ເມສາ 2008

◀ helvetas ▶

ຫມາຍເຫດກ່ຽວກັບຮູບໜ້າປົກ

ຮູບໜ້າປົກ ແລະ ຮູບໃນ 2 ໜ້າຂອງບົດລາຍງານສະບັບນີ້ແມ່ນຄັດມາຈາກໂພດສເຕີ້ທີ່
ໂຄງການສິ່ງເສີມກະສິກຳໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໃນໂຄງການໄລຍະທີ II.

ຮູບດັ່ງກ່າວມີຄວາມຫມາຍວ່າ:

**ການສິ່ງເສີມກະສິກຳແມ່ນວຽກຂອງປວງຊົນ
ແລະທຸກໆຄົນມີບົດບາດເຂົ້າຮ່ວມໃນວຽກພັດທະນາ**

ບົດຄັດຫຍໍ້

ໂຄງການໂດຍຫຍໍ້: ໂຄງການສົ່ງເສີມກະສິກຳໄລຍະທີ IV ມີເວລາ 4 ປີ ເຊິ່ງເລີ່ມຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນເດືອນ ກໍລະກົດ 2008 ເຖິງເດືອນ ມິຖຸນາ 2012, ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂດຍລັດຖະບານ ສ.ປ.ປ ລາວ ແລະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອດ້ານວິຊາການຈາກອົງການ Helvetas. ໂຄງການໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອທາງດ້ານທຶນຮອນ (ຊ່ວຍເຫລືອລ້າ) ຈາກອົງການຊ່ວຍເຫລືອເພື່ອພັດທະນາ ແລະ ຮ່ວມມືຂອງປະເທດສະວິດເຊີແລນ (SDC) ໃນວົງເງິນ 4,807,173 CHF.

ສະພາບລວມ. ປະຊາຊົນປະມານ 2 ລ້ານຄົນຂອງປະຊາກອນທັງໝົດຂອງ ສ.ປ.ປ ລາວ (5.6 ລ້ານຄົນ) ຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບທີ່ທຸກຍາກຢູ່, ເຊິ່ງສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຊາວກະສິກອນຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍທີ່ອາໄສໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ. ການພັດທະນາຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ມີບົດບາດສຳຄັນຢູ່ໃນການສ້າງລາຍຮັບໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນໃນຊົນນະບົດ ກໍ່ຄືການສ້າງສາພັດທະນາເສດຖະກິດຂອງຊາດໂດຍລວມ. ດັ່ງນັ້ນ, ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຈຶ່ງໄດ້ກຳນົດ 4 ເປົ້າໝາຍເພື່ອເປັນແນວທາງໃນການພັດທະນາຂະແໜງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ດັ່ງນີ້: ຮັບປະກັນສະບຽງອາຫານ, ສົ່ງເສີມການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ, ຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ແລະ ຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ຢ່າງຍືນຍົງ. ຢູ່ໃນກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້, ກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ມີບົດບາດໃນການຊີ້ນຳບັນດາສູນບໍລິການເຕັກນິກຂັ້ນແຂວງ, ເມືອງ ແລະ ຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ

ໂຄງການໄລຍະທີ I ເຖິງ III. ໂຄງການສົ່ງເສີມກະສິກຳ ເລີ່ມຕົ້ນໃນທ້າຍປີ 2001 ເຊິ່ງແມ່ນໄລຍະດຽວກັນທີ່ໄດ້ສ້າງຕັ້ງກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້. ໃນໄລຍະ 2002 ເຖິງ 2004, ໂຄງການໄດ້ທົດລອງລະບົບການສົ່ງເສີມແບບມີສ່ວນຮ່ວມໃນ 3 ແຂວງ (ຫລວງພະບາງ, ສາລາວັນ ແລະ ຈຳປາສັກ), ເຊິ່ງຜົນງານຂອງໄລຍະນີ້ແມ່ນ ໄດ້ມີການພັດທະນາຮູບແບບການສົ່ງເສີມຂອງລາວ (LEA) ຂຶ້ນມາ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນ ຮູບແບບນີ້ກໍ່ໄດ້ຖືກຮັບຮອງເອົາໂດຍກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ໃນປີ 2005. ຕໍ່ມາໃນໄລຍະ ທີ II ແຕ່ ປີ 2005 ເຖິງ 2007, ໂຄງການໄດ້ສະໜັບສະໜູນກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ໃນການນຳເອົາຮູບແບບການສົ່ງເສີມຂອງລາວໄປຂະຫຍາຍອອກສູ່ 17 ແຂວງທົ່ວປະເທດ. ໂຄງການຍັງໄດ້ຮັດແໜ້ນການຮ່ວມມືລະຫວ່າງພາກສ່ວນສົ່ງເສີມ ແລະ ພາກສ່ວນຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ແລະ ໄດ້ພັດທະນາອຸປະກອນການສົ່ງເສີມຈຳນວນໜຶ່ງ. ໃນໄລຍະນີ້, ຫລາຍໆໂຄງການ ແລະ ອົງການຜູ້ໃຫ້ທຶນໄດ້ນຳໃຊ້ຮູບແບບ LEA ເຊັ່ນກັນ. ແຕ່ເດືອນມັງກອນ ເຖິງ ມິຖຸນາ ປີ 2008, ໂຄງການຢູ່ໃນໄລຍະເຊື່ອມຕໍ່ ເພື່ອດັດປັບຍຸດທະສາດຂອງໂຄງການໃຫ້ແທດເໝາະກັບສະພາບການປ່ຽນແປງໃຫມ່ຂອງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ຍຸດທະສາດໃນກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ທີ່ໄດ້ວາງອອກໃນໄລຍະ 6 ເດືອນທ້າຍປີຂອງປີ 2007.

ຮູບແບບການສົ່ງເສີມຂອງລາວ (LEA). ຮູບແບບ LEA ປະກອບດ້ວຍ 1 ວິໄສທັດ, 2 ແນວຄວາມຄິດ ແລະ 3 ຫລັກການ ຫລື ເວົ້າແບບກະທັດຫັດ ແມ່ນ ‘1-2-3’. ວິໄສທັດດັ່ງກ່າວໄດ້ສະທ້ອນໃນປະໂຫຍກທີ່ວ່າ ‘ການສົ່ງເສີມສຳລັບ ທຸກໆ ຄົນ’. ຫລືໃນອີກຄວາມໝາຍໜຶ່ງແມ່ນ ການສົ່ງເສີມສຳລັບຊາວ

ກະສິກອນທຸກໆຄົນ, ທັງຜູ້ຮັ່ງມີ ແລະ ທຸກຍາກ, ຍິງ ແລະ ຊາຍ, ທຸກຊົນຊາດຊົນເຜົ່າ ແລະ ທັງຜູ້ທີ່ມີການສຶກສາ ແລະ ກິດຈະກຳອື່ນໆ. ໂດຍອີງໃສ່ວິໄສທັດດັ່ງກ່າວ, LEA ໄດ້ສ້າງບັນຫລັກການທີ່ແທດເຫມາະກັບສະພາບຂອງລາວ ຄື ການຫັນລົງສູ່ຮາກຖານ ແລະ ການຜູກພັນຫລາຍພາກສ່ວນ. ການຫັນລົງສູ່ຮາກຖານແມ່ນມີຄວາມໝາຍວ່າ ການຊ່ວຍເຫລືອຂອງລັດຖະບານແກ່ຊາວກະສິກອນຕ້ອງໄດ້ຮັບການວາງແຜນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງໃນຂັ້ນພື້ນຖານທີ່ສຸດທີ່ເປັນໄປໄດ້. ໃນຂະນະທີ່ການຜູກພັນຫລາຍພາກສ່ວນແມ່ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດຈະກຳສິ່ງເສີມຕ່າງໆຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ແລະ ມີຫລາຍພາກສ່ວນປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການສະໜອງການບໍລິການສິ່ງເສີມ. 3 ລັກສະນະຂອງ LEA ທີ່ເຮັດໃຫ້ຮູບແບບນີ້ມີຄວາມແຕກຕ່າງຈາກຮູບແບບການສິ່ງເສີມອື່ນໆ ຄື ການມີສ່ວນຮ່ວມ, ການອີງໃສ່ຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ການອີງໃສ່ກຸ່ມ. ຕົວຢ່າງ: ຊາວກະສິກອນຍິງ ແລະ ຊາຍ ຈັດຕັ້ງເປັນກຸ່ມເພື່ອຮຽນຮູ້ໃນຫົວຂໍ້ການຜະລິດໃດໜຶ່ງ ທີ່ເຂົາເຈົ້າເປັນຜູ້ກຳນົດເອງ ໂດຍອີງໃສ່ບັນຫາ ແລະ ໂອກາດໃນທ້ອງຖິ່ນ.

ໂຄງການ LEAP ແລະ ນະໂຍບາຍຂອງພັກ ແລະ ລັດ. ໂຄງການສອດຄ່ອງກັບເປົ້າໝາຍຂອງລັດຖະບານ ໃນການຮັບປະກັນສະບຽງອາຫານ ແລະ ການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ແນ່ໃສ່ພັດທະນາຂະແໜງການກະສິກຳໃຫ້ມີການປະກອບສ່ວນຫລາຍຂຶ້ນເຂົ້າໃນວຽກງານການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ. ໂຄງການກໍ່ໄດ້ເນັ້ນການປະສານງານ ຮ່ວມມືກັບອົງການຜູ້ໃຫ້ທຶນອື່ນໆໃນການຂະຫຍາຍ ແລະ ປັບປຸງຮູບແບບ LEA. ໂຄງການຍັງມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບເປົ້າໝາຍບູລິມະສິດຂອງອົງການ SDC ໃນພາກພື້ນແມ່ນຳ້ຂອງ ແລະ ເປົ້າໝາຍພັດທະນາສະຫະສັດຕະວັດຈຳນວນໜຶ່ງດັ່ງນີ້: ໂຄງການ ເສີມສ້າງການບໍລິການສິ່ງເສີມກະສິກຳຂອງລັດໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ເສີມສ້າງການບໍລິການສິ່ງເສີມ ກະສິກຳທີ່ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຢ່າງຍືນຍົງ, ສ້າງການ ເຊື່ອມໂຍງກັບພາກສ່ວນເອກະຊົນ, ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກຢ່າງ ມີປະສິດທິພາບໂດຍຜ່ານການພັດທະນາ ເຂດຊົນນະບົດ, ສິ່ງເສີມ ແລະ ສ້າງໂອກາດໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ.

ຈຸດປະສົງ ແລະ ຄາດຫມາຍຂອງໂຄງການໄລຍະທີ IV. ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການຍັງແມ່ນຈຸດປະສົງເກົ່າຄື: “ເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາລະບົບການສິ່ງເສີມກະສິກຳທີ່ຫັນລົງສູ່ຮາກຖານ, ຜູກພັນຫລາຍພາກສ່ວນ, ມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ມີຄວາມຍືນຍົງ ທີ່ສ້າງຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນ ແລະ ປະຊາຊົນທຸກຍາກ ທັງຍິງ ແລະ ຊາຍຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ”. ໂຄງການປະກອບດ້ວຍ 5 ອົງປະກອບ ເຊິ່ງແຕ່ລະອົງປະກອບມີຄາດຫມາຍດັ່ງນີ້:

1. ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງສູນບໍລິການເຕັກນິກ. ຄາດຫມາຍ: ຜູ້ບໍລິຫານກິດຈະກຳການສິ່ງເສີມໃນ ທຸກລະດັບ (ສູນກາງ, ແຂວງ ແລະ ເມືອງ) ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດພຽງພໍໃນການວາງແຜນ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດຈະກຳຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.
2. ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການດຳເນີນງານຂອງສູນບໍລິການເຕັກນິກ. ຄາດຫມາຍ: ສູນບໍລິການເຕັກນິກສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ຊາວກະສິກອນທຸກຍາກ ແລະ ປະຊາຊົນໃນເຂດຊົນນະບົດ ຫ່າງໄກສອກຫລີກເຂົ້າເຖິງປັດໃຈການຜະລິດ ແລະ ການຕະຫລາດ.

3. ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການຈັດຕັ້ງຝຶກອົບຮົມ. ຄາດຫມາຍ: ຮູບແບບການສົ່ງເສີມຂອງລາວໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໂດຍມີການປັບຕັດທັງດ້ານວິທີການ ແລະ ເນື້ອໃນ ເພື່ອແນໃສ່ປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການສົ່ງເສີມ.
4. ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ. ຄາດຫມາຍ: ນັກສົ່ງເສີມໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໄດ້ຮັບ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການບໍລິການຕ່າງໆ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດປັບປຸງການເຮັດວຽກຕົວຂຶ້ນ.
5. ສັງລວມປະສົບປະການດ້ານວຽກງານການສົ່ງເສີມ. ຄາດຫມາຍ: ບົດຮຽນອັນດີໃນວຽກງານການສົ່ງເສີມໄດ້ຖືກສັງລວມ, ທົດສອບ ແລະ ແລກປ່ຽນ ເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາການບໍລິການສົ່ງເສີມທີ່ມີລັກສະນະຜູກພັນຫລາຍພາກສ່ວນໃນອານາຄົດ.

ປະເດັນທີ່ເປັນຍຸດທະສາດ. ໃນໂຄງການໄລຍະທີ IV, LEAP ຈະສຸມໃສ່ຍົກສູງຄຸນນະພາບຂອງການບໍລິການ ເພື່ອເປັນການແກ້ໄຂຂໍ້ຄົງຄ້າງຂອງໂຄງການໄລຍະທີ II ທີ່ໄດ້ເນັ້ນໃສ່ແຕ່ການຂະຫຍາຍຮູບແບບການສົ່ງເສີມອອກສູ່ວົງກວ້າງ. ໂດຍສະເພາະ, ໂຄງການຈະເອົາໃຈໃສ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງຊຸມຊົນທີ່ທຸກຍາກໃນເຂດຫ່າງ ໄກສອກຫລີກເປັນພິເສດ. ເພື່ອໃຫ້ບັນຈຸເປົ້າຫມາຍດັ່ງກ່າວ, ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຮ່ວມມືໂດຍກົງກັບ ໂຄງການອື່ນໆ ແລະ ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ ຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການສັງລວມຖອດຖອນບົດຮຽນກັບທຸກໆອົງການ ຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນຳອີກ. ຍຸດທະສາດອັນໜຶ່ງແມ່ນການສ້າງ 'ລາຍການໃນການສົ່ງເສີມ' ເຊິ່ງຈະຊ່ວຍໃຫ້ ປະຊາຊົນເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງມີປະສິດທິຜົນຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງຮູບແບບ LEA ເຂົ້າໃນສູນບໍລິການ ເຕັກນິກ. ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນ, ການຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດຍຸດທະສາດດັ່ງກ່າວຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຮ່ວມກັບພາກສ່ວນຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ໄປພ້ອມໆກັນກັບການສະໜອງເຄື່ອງມືຈຳນວນໜຶ່ງ ໃຫ້ແກ່ ພະນັກງານພາກສະໜາມ ເພື່ອເປັນການສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ແກ່ເຂົາເຈົ້າ.

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງ. ກອງສົ່ງເສີມ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ອົງການ Helvetas ຈະສືບຕໍ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການຮ່ວມກັນ. ຄູ່ຮ່ວມງານພາກລັດຈະໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ ດ້ານວິຊາການຈາກທີມງານຊ່ຽວຊານ ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍຊ່ຽວຊານຕ່າງປະເທດຈຳນວນ 2 ທ່ານ ແລະ ວິຊາການລາວຈຳນວນ 3 ທ່ານ. ນອກຈາກນັ້ນຈະມີການຮ່ວມມືກັບຫລາຍໆໂຄງການສອງຝ່າຍ ແລະ ຫລາຍຝ່າຍ, ໃນນັ້ນ ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກນິກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຍັງເປັນອົງການຮ່ວມມືທີ່ສຳຄັນຂອງໂຄງການ. ໃນໄລຍະນີ້ ໂຄງການຈະໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເປັນ ພິເສດໃນວຽກງານຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ ໂດຍຈະໄດ້ເຮັດການສຶກສາປະ ເມີນຜົນກະທົບຕ່າງໆຢ່າງລະອຽດ ແນໃສ່ສະໜັບສະໜູນການສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ນຳໃຊ້ຊັບພະ ຍາກອນຕ່າງໆໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ.

ງົບປະມານ. ງົບປະມານທັງໝົດໃນ 4 ປີ ຂອງໂຄງການ LEAP ໄລຍະທີ IV ແມ່ນ CHF 4,807,173. ເຊິ່ງໃນນັ້ນ CHF 2,791,352 (58%) ແມ່ນງົບປະມານໃນການດຳເນີນການ, CHF 1,462,783 ສຳລັບການຊ່ວຍເຫລືອດ້ານວິຊາການ (30%), ແລະ CHF 553,038 (12%) ສຳລັບການບໍລິຫານ.

ສາລະບານ

<i>ບົດຄັດຫຍໍ້</i>	3
<i>ຕົວອັກສອນຫຍໍ້</i>	9
<i>ແຜນທີ່ປະເທດລາວ</i>	11
1 ສະພາບລວມ ແລະ ສະຖານະການໃນປະຈຸບັນ	12
1.1 ບົດນຳ	12
1.1.1 ສະຫຼຸບໂດຍຫຍໍ້ກ່ຽວກັບໂຄງການໄລຍະທີ I ແລະ II (2001 – 2007).....	12
1.1.2 ໂຄງການໄລຍະເຊື່ອມຕໍ່ (2008)	13
1.1.3 ໂຄງການໄລຍະທີ IV ແລະ ຕໍ່ໜ້າ (2008 ຂຶ້ນໄປ)	13
1.2 ຄວາມເປັນມາ, ບັນຫາ ແລະ ທ່າແຮງ	14
1.2.1 ຄວາມເປັນມາ	14
1.2.2 ຄວາມທຸກຍາກໃນຊຸມນະບົດ.....	15
1.2.3 ທ່າແຮງຂອງພາກສ່ວນສົ່ງເສີມກະສິກຳ.....	15
1.3 ສະພາບການພັດທະນາວຽກງານສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້	16
1.3.1 ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້	16
1.3.2 ກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້	16
1.3.3 ຂັ້ນແຂວງ	17
1.3.4 ຂັ້ນເມືອງ ແລະ ຂັ້ນພື້ນຖານ.....	17
1.4 ສະພາບການສົ່ງເສີມກະສິກຳໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ ແລະ ການປະກອບສ່ວນຂອງໂຄງການສົ່ງເສີມກະສິກຳໃນໄລຍະຜ່ານມາ	18
1.4.1 ວິວັດທະນາການຂອງການສົ່ງເສີມກະສິກຳໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ.....	18
1.4.2 ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຜົນສຳເລັດຂອງໂຄງການ LEAP ແຕ່ອາດີດເຖິງປະຈຸບັນ	19
1.5 ຮູບແບບການສົ່ງເສີມໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ (LEA)	20
1.5.1 ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຮູບແບບ LEA ໂດຍສູດ ‘1-2-3’	20
1.5.2 ໂຄງສ້າງຂອງຮູບແບບ LEA, ຈາກຂັ້ນບ້ານຫາ ກຸ່ມບ້ານ.....	21
1.6 ໂຄງການ LEAP ຕໍ່ກັບແນວທາງຂອງລັດຖະບານ ແລະ ອົງການ SDC	23
1.6.1 ນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ.....	23
1.6.2 ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ	23
1.6.3 ແຜນຂອງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ອີງໃສ່ 4 ເປົ້າໝາຍ ແລະ 13 ມາດຕະການ	24
1.6.4 ນະໂຍບາຍຂອງອົງການ SDC	25

2	ຍຸດທະສາດຂອງໂຄງການ	27
2.1	ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການ.....	27
2.2	ອົງປະກອບຂອງໂຄງການ	27
2.3	ປະເດັນຍຸດທະສາດຕ່າງໆ	28
2.3.1	ປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການບໍລິການສິ່ງເສີມ, ຈາກ LEA ເປັນ LEA+	28
2.3.2	ກ້າວເຂົ້າສູ່ການເຮັດວຽກເປັນແຜນງານ.....	29
2.3.3	ການສັງລວມ ແລະ ຖອດຖອນບົດຮຽນອັນດີຈາກພາກສະໜາມ	30
2.3.4	ນຳໃຊ້ລະບົບ 'ລາຍການ' ເພື່ອເປັນຍຸດທະສາດໃນການປະສົມປະສານ.....	31
2.3.5	ນຳໃຊ້ 'ຊຸດເຄື່ອງມື' ເພື່ອເປັນພື້ນຖານໃນການສ້າງຄວາມອາດສາມາດ	32
2.3.6	ການຮ່ວມມືກັນລະຫວ່າງການສິ່ງເສີມ, ການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ແລະ ການສຶກສາ.....	33
2.3.7	ສາຍພົວພັນລະຫວ່າງບັນດາແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆໃນໂຄງການໄລຍະທີ IV	34
3	ອົງປະກອບຕົ້ນຕໍຂອງໂຄງການ	35
	ອົງປະກອບທີ 1: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງສູນບໍລິການເຕັກນິກ.....	35
	ອົງປະກອບທີ 2: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການບໍລິການເຕັກນິກ.....	37
	ອົງປະກອບທີ 3: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການບໍລິການເຝິກອົບຮົມ.....	39
	ອົງປະກອບທີ 4: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການບໍລິການຂໍ້ມູນຂ່າວສານ.....	41
	ອົງປະກອບທີ 5: ສັງລວມ ແລະ ຖອດຖອນບົດຮຽນອັນດີດ້ານວຽກງານການສິ່ງເສີມ.....	43
4	ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ	44
4.1	ຄູ່ຮ່ວມງານໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.....	44
4.1.1	NAFES	44
4.1.2	ທີມງານຊ່ຽວຊານຂອງ Helvetas	45
4.2	ຄູ່ຮ່ວມງານອື່ນໆ	45
4.3	ການຊີ້ນຳໂຄງການ.....	47
4.3.1	ຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການ	47
4.3.2	ຄະນະບໍລິຫານໂຄງການ	47
4.4	ບົດບາດຂອງແຜນງານ ແລະ ຫ້ອງການໃຫຍ່ຂອງ Helvetas.....	48
4.5	ພາບລວມຂອງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ສາຍພົວພັນໃນໂຄງການ	50
5	ການຄວບຄຸມ	51
5.1	ການຕິດຕາມໂຄງການ	51
5.2	ການລາຍງານຂອງໂຄງການ.....	51

5.3	ການປະເມີນຜົນໂຄງການ	52
5.4	ການຕິດຕາມວຽກງານການສົ່ງເສີມ.....	52
5.5	ຜົນໄດ້ຮັບ ແລະ ຜົນກະທົບຂອງວຽກງານການສົ່ງເສີມ.....	53
6	ຄວາມສ່ຽງ.....	55
7	ສະຫຼຸບງົບປະມານ.....	58
	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 1: ແຜນລວມຂອງໂຄງການ	59
	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 2: ການປະກອບສ່ວນຂອງການສົ່ງເສີມເຂົ້າໃນການ ຫຼຸດຜ່ອນ ຄວາມທຸກຍາກ	74
	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 3: ໂຄງຮ່າງການຈັດຕັ້ງໃນກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.....	76
	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 4: ການຄຸ້ມຄອງການເງິນຂອງໂຄງການ.....	77
	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 5: ການປະກອບທຶນສົມທົບຈາກລັດຖະບານ.....	79
	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 6: ທາງເລືອກໃນການສະໜອງງົບປະມານໃຫ້ແກ່ການ ດຳເນີນວຽກງານສົ່ງເສີມ.....	80
	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 7: ການປະກອບສ່ວນຂອງ LEAP ເຂົ້າໃນການປະຕິບັດ ນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ ແລະ SDC.....	83
	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 8: LEAP ແລະ ການພັດທະນາກຸ່ມບ້ານ.....	88
	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 9: ຍຸດທະສາດໃນການສົ່ງເສີມແບບເປັນລາຍການ ອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວ ກະສິກອນ ເພື່ອປັບປຸງ LEA.....	90
	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 10: ການເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດ ແລະ ທຸລະກິດກະສິກຳ	92
	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 11: ບົດຮຽນທີ່ມີທ່າແຮງໃນການເກັບກ່ຽວ ພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 5.....	95
	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 12: ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການ LEAP	97
	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 13: ໜ້າວຽກຂອງຊ່ຽວຊານ	99
	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 14: ງົບປະມານ.....	101

ຕົວອັກສອນຫຍໍ້

ADB	Asian Development Bank (ທະນາຄານພັດທະນາອາຊີ)
AEA	AgroEcosystem Analysis (ການວິເຄາະລະບົບນິເວດກະສິກໍາ)
AEDP	AgroEnterprise Development Process (ການພັດທະນາວິສະຫະກິດກະສິກໍາ)
AIM	Agricultural Information Management (working group) (ຄະນະຮັບຜິດຊອບຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານກະສິກໍາ)
AKIS	Agricultural Knowledge and Information System (ລະບົບຄວາມຮູ້ ແລະ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານກະສິກໍາ)
CETDU	Central Extension Training Development Unit (ຫນ່ວຍງານພັດທະນາການສົ່ງເສີມ ແລະ ຝຶກອົບຮົມ)
CIAT	International Centre for Tropical Agriculture (ສູນການກະເສດເຂດຮ້ອນສາກົນ)
DAFO	District Agriculture and Forestry Office (ຫ້ອງການກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້)
DETS	District Extension and Technical Services (Centre) (ສູນສົ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການເຕັກນິກຂັ້ນເມືອງ)
EoP	End of Phase (ໃນຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ)
FORCOM	Forest Management and Community Support Project (ໂຄງການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ ແລະ ສົ່ງເສີມຊາວບ້ານ)
GES	Government Extension System (ລະບົບການສົ່ງເສີມພາກລັດ)
GoL	Government of Lao PDR (ລັດຖະບານ ສ.ປ.ປ ລາວ)
GPAP	Governance and Public Administration Reform project (ໂຄງການປຸງລະບົບການປົກຄອງຂອງລັດ)
GTZ	German Agency for Technical Cooperation (ອົງການຮ່ວມມືທາງດ້ານເຕັກນິກຂອງເຢຍລະມັນ)
HRD	Human Resource Development (ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ)
ICT	Information and Communication Technology (ເຕັກໂນໂລຢີຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການສື່ສານ)
IFAD	International Fund for Agricultural Development (ກອງທຶນພັດທະນາການກະເສດສາກົນ)
JICA	Japanese International Cooperation Agency (ອົງການຮ່ວມມືສາກົນປະເທດຍີ່ປຸ່ນ)
KETS	Kumban Extension and Technical Services (Centre) (ສູນບໍລິການສົ່ງເສີມ ແລະ ເຕັກນິກຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ)
Lao PDR	Lao People's Democratic Republic (ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ)
Lao-IRRI	Project of the International Rice Research Institute in Laos (ໂຄງການຂອງສະຖາບັນຄົ້ນຄ້ວາເຂົ້າສາກົນ ຢູ່ລາວ)
LEA	Lao Extension Approach (ຮູບແບບການສົ່ງເສີມຂອງລາວ)
LEAP	Laos Extension for Agriculture Project (ໂຄງການສົ່ງເສີມກະສິກໍາ)
MAF	Ministry of Agriculture and Forestry (ກະຊວງກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້)
M&E	Monitoring and Evaluation (ການຕິດຕາມ-ປະເມີນຜົນ)
MDGs	Millennium Development Goals (ເປົ້າໝາຍພັດທະນາສະຫະສັດຕະວັດ)

MOF	Ministry of Finance (ກະຊວງການເງິນ)
MT	Master Trainer (ຜູ້ຝຶກ)
NAFES	National Agriculture and Forestry Extension Service (ກອງສົ່ງເສີມ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້)
NAFRI	National Agricultural and Forestry Research Institute (ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າ ວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກນິກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້)
NGO	NonGovernmental Organisation (ອົງການພັດທະນາທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານໂດຍກົງ)
NGPES	National Growth and Poverty Eradication Strategy (ຍຸດທະສາດການເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ)
NICE	National Information Centre for Extension (ສູນຂໍ້ມູນຂ່າວສານການສົ່ງເສີມ)
NSEDP	National Social and Economic Development Plan (ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ)
NTFPs	NonTimber Forest Products (ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ)
PACSA	Public Administration and Civil Service Authority (ທະບວງການປົກຄອງແລະ ຄຸ້ມຄອງ ລັດຖະກອນ)
PARUA	Poverty Alleviation in Remote Upland Areas project
PETS	Provincial Extension and Technical Services (Centre) (ສູນສົ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການ ເຕັກນິກຂັ້ນແຂວງ)
PAFO	Provincial Agriculture and Forestry Office (ພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້)
PRF	Poverty Reduction Fund (ກອງທຶນຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ)
SADU	Sustainable Agroenterprise Development in the Uplands project
SC(M)	Steering Committee (Meeting) (ຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການ)
SDC	Swiss Agency for Development and Cooperation (ອົງການເພື່ອການພັດທະນາ ແລະ ຮ່ວມມືຂອງປະເທດສະວິດເຊີແລນ)
SIDA	Swedish International Development Cooperation Agency (ອົງການຮ່ວມມືເພື່ອການພັດທະນາຂອງປະເທດສະວິດເດັນ)
SMS	Subject Matter Specialist (ວິຊາການສະເພາະດ້ານ)
STAR	A tool for monitoring and evaluating extension activities (ເຄື່ອງມືໃນການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນກິດຈະກຳການສົ່ງເສີມ)
SUFORD	Sustainable Forestry and Rural Development Project (ໂຄງການຈັດສັນປ່າຜະລິດ ແລະ ພັດທະນາຊຸມນະບົດ)
TA	Technical Assistance (ການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານວິຊາການ)
TOR	Terms of Reference (ໜ້າທີ່)
URDP	Upland Research and Capacity Development Programme (ແຜນງານຄົ້ນຄວ້າກະສິກຳ ເຂດເນີນສູງ)
VES	Village Extension System (ລະບົບການສົ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານ)
VEW	Village Extension Worker (ນັກສົ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານ)
WB	World Bank (ທະນາຄານໂລກ)

ແຜນທີ່ປະເທດລາວ

1 ສະພາບລວມ ແລະ ສະຖານະການໃນປະຈຸບັນ

1.1 ບົດນຳ

ເອກະສານນີ້ແມ່ນມີເນື້ອໃນກ່ຽວກັບການອອກແບບໄລຍະທີ IV ຂອງໂຄງການສົ່ງເສີມກະສິກຳ ເຊິ່ງເປັນໂຄງການທີ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກອົງການ SDC, ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໂດຍກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອທາງດ້ານເຕັກນິກຈາກ ອົງການ Helvetas ເຊິ່ງເປັນອົງການທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະລາມຈາກປະເທດສວິດເຊີແລັນ. ໂຄງການໄລຍະທີ IV ນີ້ ໄດ້ຖືກພັດທະນາຂຶ້ນໂດຍອີງໃສ່ຜົນງານຂອງໂຄງການໄລຍະທີ I (2002-2004), ໂຄງການໄລຍະທີ II (2005-2007) ແລະ ການປັບດັດໃນໄລຍະເຊື່ອມຕໍ່ (ໄລຍະທີ III ແຕ່ເດືອນມັງກອນ ເຖິງ ມິຖຸນາ 2008).

1.1.1 ສະຫຼຸບໂດຍຫຍໍ້ກ່ຽວກັບໂຄງການໄລຍະທີ I ແລະ II (2001 – 2007)

ໂຄງການໄລຍະທີ I ແມ່ນໄດ້ສຸມໃສ່ການພັດທະນາຮູບແບບການສົ່ງເສີມກະສິກຳທີ່ແທດເໝາະ ກັບສະພາບພາຍໃນປະເທດ ເຊິ່ງມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງດ້ານນິເວດກະສິກຳ, ລະບົບການຜະລິດ ແລະ ວັດທະນາທຳ-ສັງຄົມ. ໂດຍອີງໃສ່ຈຸດສຸມດັ່ງກ່າວ ໂຄງການຈຶ່ງໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ 3 ເມືອງ ໃນ 3 ແຂວງ (ແຂວງ ຫລວງ ພະບາງ, ສາລະວັນ ແລະ ຈຳປາສັກ). ຜົນໄດ້ຮັບຂອງ ໂຄງການໄລຍະນີ້ແມ່ນ ລະບົບການສົ່ງເສີມ LEA ທີ່ປະກອບດ້ວຍຫຼັກການ ແລະ ວິທີການສົ່ງເສີມຈຳນວນໜຶ່ງ (ເບິ່ງຂໍ້ 1.5.1 ສຳຫຼັບຄຳອະທິບາຍກ່ຽວກັບລະບົບ LEA). ນອກຈາກນັ້ນ ໂຄງການຍັງໄດ້ພັດທະນາຫຼັກສູດ ແລະ ເຄື່ອງມື ເພື່ອນຳໃຊ້ໃນການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ນັກສົ່ງເສີມກ່ຽວກັບລະບົບ LEA.

ມາຮອດຊ່ວງຕົ້ນຂອງໂຄງການໄລຍະ II, ລັດຖະບານໄດ້ຮັບຮອງເອົາ LEA ເປັນລະບົບການສົ່ງເສີມກະສິກຳແຫ່ງຊາດ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ເຫລືອຂອງໄລຍະ II ໂຄງການ ແລະ ອົງການຮ່ວມມືຕ່າງໆ ຈຶ່ງໄດ້ເລັ່ງໃສ່ ການກະຈາຍລະບົບດັ່ງກ່າວອອກສູ່ຂອບເຂດ ທົ່ວປະເທດ ໂດຍມີຄາດໝາຍໃນການກະຈາຍໃຫ້ໄດ້ ຢ່າງໜ້ອຍ 1 ເມືອງໃນ 14 ແຂວງທີ່ເຫຼືອ. ໂຄງການໄລຍະ II ຍັງປະກອບສ່ວນຊ່ວຍສ້າງສູນຂໍ້ມູນຂ່າວສານການສົ່ງເສີມຂຶ້ນ ເຊິ່ງມີທີ່ຕັ້ງຢູ່ກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນວຽກງານການສົ່ງເສີມຢູ່ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງ. ນອກຈາກນັ້ນ LEAP ຍັງສະໜັບສະໜູນໃຫ້ພາກສ່ວນສົ່ງເສີມ ແລະ ພາກສ່ວນຄົ້ນຄວ້າທົດລອງມີການປະສານສົມທົບກັນ ກົມກຽວຂຶ້ນກ່ວາເກົ່າ, ພັດທະນາເອກະສານຂໍ້ມູນຂ່າວສານດ້ານການສົ່ງເສີມ, ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍໃນການສົ່ງເສີມລະບົບ LEA ແລະ ສາມາດປຸກລະດົມລູກລ່ວງໃຫ້ ອົງການຜູ້ມີທຶນອື່ນໆ ນຳໃຊ້ລະບົບດັ່ງກ່າວ. (ເບິ່ງຂໍ້ 1.4.2 ກ່ຽວກັບຜົນງານຂອງ LEAP ໄລຍະ II).

1.1.2 ໂຄງການໄລຍະເຊື່ອມຕໍ່ (2008)

ແຜນແມ່ບົດຂອງໂຄງການໄລຍະທີ III ໄດ້ສຳເລັດ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະສະເໜີເພື່ອອະນຸມັດ ເປັນທາງການໃນເດືອນກັນຍາ 2007. ໃນເດືອນຕໍ່ມາ, ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ໄດ້ອະນຸມັດໂຄງຮ່າງການຈັດຕັ້ງໃໝ່, ເຊິ່ງໃນນັ້ນ ມີການສ້າງຕັ້ງ ສູນບໍລິການເຕັກນິກໃນຂັ້ນແຂວງ, ເມືອງ ແລະ ກຸ່ມບ້ານ. ການປ່ຽນແປງດັ່ງກ່າວໄດ້ກະທົບໂດຍກົງຕໍ່ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຮູບແບບ LEA ກໍ່ ຄື ຄວາມສອດຄ່ອງ ແລະ ຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງກິດຈະກຳທີ່ໄດ້ອອກແບບໄວ້ໃນໂຄງການໄລຍະທີ III. ດັ່ງນັ້ນ, ອົງການ SDC ແລະ ລັດຖະບານ ສ.ປ.ປ ລາວຈຶ່ງຕົກລົງທີ່ຈະດັດປັບໂຄງການຄືນໃໝ່ ໂດຍໃຊ້ ເວລາ 6 ເດືອນ ເພື່ອໃຫ້ໂຄງການ LEAP ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບໂຄງສ້າງໃໝ່ຂອງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້. ຜົນໄດ້ຮັບຂອງໄລຍະນີ້ແມ່ນ ເອກະສານແມ່ບົດໂຄງການ ໄດ້ຮັບການປັບດັດ ສຳລັບ ໂຄງການໄລຍະທີ IV.

1.1.3 ໂຄງການໄລຍະທີ IV ແລະ ຕໍ່ໜ້າ (2008 ຂຶ້ນໄປ)

ໃນໂຄງການໄລຍະທີ IV, LEAP ຈະສືບຕໍ່ໜ້າວຽກເກົ່າ ແລະ ເຮັດໜ້າວຽກໃໝ່; ໂຄງການ ຈະສືບຕໍ່ກິດຈະກຳທີ່ໄດ້ຮັບຜົນດີ ໃນຂະນະທີ່ພະຍາຍາມແກ້ໄຂຂໍ້ຄົງຄ້າງໃນອາດີດ ແລະ ຊອກຫາແນວ ທາງໃນການຈັດການກັບຄວາມທ້າທາຍໃນອານາຄົດ. ເວົ້າສະເພາະ, LEAP ຈະສະໜັບສະໜູນການ ເຊື່ອມໂຍງຮູບແບບ LEA ເຂົ້າໃນສູນບໍລິການເຕັກນິກ ໃຫ້ແທດເໝາະກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງ ປະຊາຊົນໃນເຂດພູດອຍຫ່າງໄກສອກຫລີກ, ຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ, ຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ແມ່ຍິງ. ໂຄງການໄລຍະທີ IV ກໍ່ຍັງຖືກອອກແບບບົນພື້ນຖານຂອງຖະແຫລງການວຽງຈັນ¹: ມອບໂອນຄວາມ ຮັບຜິດຊອບໃນການບໍລິຫານໃຫ້ແກ່ຄູ່ຮ່ວມງານຝ່າຍລາວໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ສ້າງ ການຮ່ວມມື ລະຫວ່າງແຜນງານ ແລະ ໂຄງການພັດທະນາຕ່າງໆ.

ເວົ້າລະອຽດ, ໂຄງການໄລຍະທີ IV ຈະ:

- ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງສູນບໍລິການເຕັກນິກໃນ 3 ຂັ້ນ: ແຂວງ, ເມືອງ ແລະ ກຸ່ມບ້ານ;
- ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການບໍລິຫານ 3 ປະເພດໂດຍຜ່ານສູນບໍລິການເຕັກນິກ: ດ້ານເຕັກນິກ, ການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ;
- ສືບຕໍ່ສະໜັບສະໜູນການຂະຫຍາຍຮູບແບບ LEA ໂດຍມີການດັດປັບຮູບແບບຄືນໃໝ່ ແນໃສ່ ຮັບປະກັນຄຸນນະພາບຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ;

¹ ຖະແຫລງການວຽງຈັນແມ່ນໄດ້ຖືກເຊັນໃນເດືອນພະຈິກ 2006, ເຊິ່ງແມ່ນການຕອບຮັບຖະແຫລງການປາລີດສ ກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ທຶນຊ່ວຍເຫລືອລ້າຢ່າງມີປະສິດທິພາບ. ສຳລັບຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມເຂົ້າເບິ່ງທີ່:

<http://www.rtm.org.la/VT%20DeclarationOverview.php>

- ສັງລວມບັນດາບົດຮຽນ ແລະ ປະສົບການອັນດີໃນວຽກງານການສົ່ງເສີມ ເພື່ອນຳເອົາບົດຮຽນດັ່ງກ່າວໄປຜັນຂະຫຍາຍ.

ການສ້າງຕັ້ງລະບົບການສົ່ງເສີມກະສິກຳໃນປະເທດໄດ້ກໍ່ຕາມ ແມ່ນໃຊ້ເວລາຍາວນານ. ໃນ ສ.ປ.ປ ລາວແມ່ນມີສິ່ງທ້າທາຍຫລາຍ ຍ້ອນວ່າລະບອບການປົກຄອງມີຫລາຍຂັ້ນ ແລະ ສະພາບການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແມ່ນປ່ຽນແປງໄວ. ໃນວິໄສທັດປະຈຸບັນແລ້ວ ການສົ່ງເສີມໃນ ສ.ປ.ປ ລາວຈະບໍ່ແມ່ນໃຊ້ແຕ່ວິທີດຽວທີ່ບໍ່ມີຄວາມຢືດຢຸ່ນ, ແຕ່ຕ້ອງເປັນວິທີການທີ່ມີຄວາມຫລາກຫລາຍ ແລະ ມີຄວາມຢືດຢຸ່ນ ສາມາດດັດປັບໄດ້ເພື່ອຕອບສະໜອງກັບຄວາມຕ້ອງການທີ່ຫລາກຫລາຍ ແລະ ມີການປ່ຽນແປງຕະຫລອດເວລາ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ເກີດມີ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຄາດການລ່ວງໜ້າຢ່າງລະອຽດ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການໄລຍະທີ IV, LEAP ຈະມີອາຍຸການຄົບ 10 ປີ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ອາດຄວນຈະສືບຕໍ່ການສະໜັບສະໜູນຕື່ມອີກ 4 - 5 ປີເພື່ອສັງລວມຫມາກຜົນໃນໄລຍະຜ່ານມາ, ສືບຕໍ່ມອບໂອນການບໍລິຫານໃຫ້ແກ່ຄູ່ຮ່ວມ ງານຝ່າຍລາວ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາໃໝ່ທີ່ຫາກໍ່ເກີດຂຶ້ນ.

1.2 ຄວາມເປັນມາ, ບັນຫາ ແລະ ທ່າແຮງ

1.2.1 ຄວາມເປັນມາ

ໂດຍອີງໃສ່ສະຖິຕິລຸ່ມນີ້ເຫັນວ່າ ລະບົບການຜະລິດກະສິກຳມີຄວາມຫລາກຫລາຍທາງດ້ານ ວັດທະນາທຳ-ສັງຄົມ ແລະ ນິເວດກະສິກຳ. ຊາວກະສິກອນໃນເຂດທີ່ງຽບໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ມີຖານະດີກ່ວາ ແລະ ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບວ່າເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນ ການພັດທະນາສ້າງສາປະເທດຊາດໄດ້ຫລາຍກ່ວາ. ສ່ວນຊາວກະສິກອນໃນເຂດພູດອຍໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວທຸກຍາກກວ່າ-ມາຮອດປະຈຸບັນ ພວກເຂົາຍັງຄົງອາໄສການເຮັດໄຮ່ເພື່ອລ້ຽງຊີບ- ເຊິ່ງລົດຖະບານພະຍາຍາມຢຸດຕິກິດຈະກຳດັ່ງກ່າວ. ໂດຍສະເລ່ຍແລ້ວ ຊາວກະສິກອນປະມານ 60% ຍັງຜະລິດແບບກຸ້ມຢູ່ກຸ້ມກິນ, ບໍ່ແມ່ນຜະລິດເປັນສິນຄ້າ. ທຸລະກິດກະສິກຳ ກຳລັງຢູ່ໃນທ່ວງທ່າຂະຫຍາຍຕົວໃນຊົນນະບົດ ໂດຍສະເພາະໃນຮູບແບບມີ

ສະຖິຕິພື້ນຖານໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ

ປະຊາກອນ:	5.6 ລ້ານ
ຄວາມໜາແໜ້ນຂອງປະຊາກອນ:	24 ຄົນ/km ²
ປະຊາກອນໃນຊົນນະບົດ:	77%
ພື້ນທີ່ປົກຄຸມດ້ວຍປ່າໄມ້:	41%
ລາຍຮັບສະເລ່ຍຕໍ່ປະຊາກອນ:	US\$491
ສັດສ່ວນຂອງກະສິກຳໃນGDP:	47%
ຊາວກະສິກອນໃນແຮງງານທັງໝົດ:	77%
ແມ່ຍິງໃນແຮງງານຊົນນະບົດ:	50%
ທີ່ມາ: GoL 2005 Census	

ສັນຍາຜູກພັນ ແລະ ຮູບແບບສຳປະທານ (ຢ່າງພາລາ, ໄມ້ວິກ ແລະ ອື່ນໆ). ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມການແປຮູບຜົນຜະລິດກະສິກຳໃນ ສ.ປ.ປ ລາວມີບໍ່ຮອດ 1% ຂອງການຜະລິດທັງໝົດ. ສິນຄ້າສົ່ງອອກສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນ ສັດໃຫຍ່, ເຄື່ອງປ່າຂອງ ດົງ, ພືດທັນຍາຫານ, ໄມ້, ກາເຟ ແລະ ອື່ນໆ.

1.2.2 ຄວາມທຸກຍາກໃນຊົນນະບົດ

ໂດຍປະມານແລ້ວປະຊາກອນຈຳນວນ 2 ລ້ານຄົນຍັງທຸກຍາກຢູ່. ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນຊາວກະສິກອນ ໃນເຂດພູດອຍ ຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ ທີ່ມີສະພາບຊີວິດການເປັນຢູ່ທີ່ບໍ່ຮັບປະກັນ ແລະ ອາໄສໃນເຂດຫ່າງ ໄກສອກຫລີກທີ່ມີເງື່ອນໄຂສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຫລາກຫລາຍ. ຄົນທຸກຍາກສ່ວນຫລາຍຍັງອາໄສໃນ ປ່າໄມ້ເຂດພູດອຍ ໂດຍເຮັດໄຮ່ປູກເຂົ້າ ແລະ ພັດເປັນອາຊີບຕົ້ນຕໍ ແລະ ລ້ຽງສັດເປັນສຳຮອງ. ຄົນທຸກຍາກໃນເຂດທົ່ງພຽງ ສ່ວນຫລາຍແມ່ນຄົນຮັ່ງມີທີ່ຍ້າຍມາຈາກເຂດພູດອຍ. ໃນຍາມອຶດເຂົ້າກິນ, ພວກເຂົາຫລາຍໄດ້ໂດຍການຊຸດຄົ້ນເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ, ລ່າສັດປ່າ, ລ້ຽງສັດນ້ອຍ, ຂາຍຜັກ, ງານສີມືຕ່າງໆ ແລະ ຂາຍແຮງງານໃນບ້ານ ຫລື ຢູ່ບ່ອນອື່ນ. ລະບົບນິເວດກະສິກຳຂອງຄົນທຸກ ແມ່ນການປູກເຂົ້າທີ່ ລົງທຶນຕ່ຳ ແລະ ຍັງໄດ້ຮັບການກະທົບຈາກປັດໃຈພາຍນອກຕື່ມອີກ (ຕົ້ນຕໍແມ່ນການຈຳກັດເນື້ອທີ່ດິນ ແລະ ມົນລະພິດໃນສິ່ງແວດລ້ອມ). ແຮງງານຄອບຄົວແມ່ນແຮງງານ ຕົ້ນຕໍ. ການທີ່ບໍ່ມີຊັບສິນພຽງພໍ ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳການພັດທະນາ ຢ່າງເຕັມທີ່ ໄດ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄົນທຸກຍາກກໍມີຄວາມຮູ້ ແບບພື້ນບ້ານກ່ຽວກັບສະພາບແວດລ້ອມຂອງ ພວກເຂົາຢ່າງຮັ່ງມີ. ຄວາມຕ້ອງການໃນການສົ່ງເສີມສຳລັບຄົນທຸກຍາກທີ່ສຸດ ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວກໍແມ່ນ ການຊອກຫາທາງ ອອກແທນການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່. ສິ່ງທ້າທາຍແມ່ນການນຳໃຊ້ຮູບແບບການສົ່ງເສີມ ແບບມີສ່ວນຮ່ວມ ເຂົ້າໃນການເຊື່ອມໂຍງຄວາມຮູ້ແບບພື້ນເມືອງກັບເຕັກນິກການຜະລິດແບບທັນສະ ໄໝເຂົ້ານຳກັນ.

1.2.3 ທ່າແຮງຂອງພາກສ່ວນສົ່ງເສີມກະສິກຳ

ການສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ຊ່ວຍຊາວກະສິກອນໃນການວິເຄາະບັນຫາທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບພໍ້ ແລະ ຊອກຫາວິທີນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທີ່ມີຢ່າງມີປະສິດທິຜົນສູງສຸດ ໃນສະຖານະການໃດໜຶ່ງສະເພາະ. ບັນຫາສະເພາະ ທີ່ພາກສ່ວນສົ່ງເສີມສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ມີເຊັ່ນ: (i) ຊາວກະສິກອນຂາດຄວາມຮູ້ດ້ານ ເຕັກນິກທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ຂາດການເຂົ້າເຖິງເຕັກໂນໂລຢີອັນໃໝ່; (ii) ຊາວກະສິກອນຂາດໂອກາດ ໃນການຮຽນຮູ້ບົດຮຽນອັນດີຈາກຜູ້ທີ່ດີເດັ່ນ ແລະ ຂາດໂອກາດໃນການປັບປຸງການຜະລິດຂອງຕົນເອງ; (iii) ຊາວກະສິກອນມີຂໍ້ຈຳກັດໃນການຈັດຕັ້ງເປັນກຸ່ມ ແລະ ຂາດຄວາມສາມາດໃນການບໍລິຫານກຸ່ມ; (iv) ຊາວກະສິກອນຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການຕະຫລາດ ເຊັ່ນ: ລາຄາ ແລະ ມາດຕະຖານຜະລິດ ຕະພັນ; (v) ຊາວກະສິກອນມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳ ເຊິ່ງເປັນສາເຫດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈແນວຄວາມຄິດ ພື້ນຖານດ້ານວິທະຍາສາດທີ່ກ່ຽວກັບກະສິກຳຊ້າ ແລະ ບໍ່ຄົບຖ້ວນ.

ໃນສະພາບທີ່ຂະແໜງການທຸລະກິດດ້ານກະສິກຳ ປ່າໄມ້ມີການພັດທະນາຢ່າງໄວຄືປະຈຸບັນນີ້ຢູ່ລາວ ການຊຸກຍູ້ໃຫ້ພາກສ່ວນທຸລະກິດມາລົງທຶນດ້ານການບໍລິຫານການສົ່ງເສີມ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊາວກະສິກອນ ຂະໜາດນ້ອຍໃນເຂດທີ່ທຸກຍາກ ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດນຳ ຈະເປັນການດີທີ່ສຸດ ສຳລັບເສດຖະກິດ ໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ສຳລັບຊາວກະສິກອນທຸກຄົນ.

1.3 ສະພາບການພັດທະນາວຽກງານສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້

1.3.1 ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້

ໃນເດືອນພະຈິກ 2007, ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ປະກອບມີ 11 ກົມ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ກົມຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກ ແລະ ຕິດຕາມກວດກາ: ກົມແຜນການ, ກົມຈັດຕັ້ງ-ພະນັກງານ, ກົມກວດກາ, ແລະ ຫ້ອງການກະຊວງ
- ກົມວິຊາການ: ກົມຊົນລະປະທານ, ກົມປູກຝັງ, ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ, ກົມປ່າໄມ້ ແລະ ກອງກວດກາປ່າໄມ້
- ກົມສະໜອງການບໍລິການ: ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາດສາດ ແລະ ເຕັກນິກ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້, ກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.

ໃນຂັ້ນສູນກາງ, ແຕ່ລະກົມກອງແມ່ນປະກອບມີພະແນກ, ໜ່ວຍງານ ແລະ ສູນຈຳນວນໜຶ່ງ. ໂດຍທົ່ວໄປ ກົມກອງຕ່າງໆແມ່ນສະໜັບສະໜູນໜ່ວຍງານຕ່າງໆໃນຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງທີ່ຢູ່ໃນສາຍຕັ້ງຂອງຕົນເອງເຊັ່ນ: ພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ປະຈຳແຂວງ ແລະ ຫ້ອງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ປະຈຳເມືອງ. ເບິ່ງເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 3 ສຳລັບໂຄງຮ່າງການຈັດຕັ້ງຂອງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.

1.3.2 ກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້

ກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງໃນເດືອນ ມິຖຸນາ ປີ 2001 ເພື່ອຮັບຜິດຊອບຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານການສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້. ບົດບາດຂອງກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ໃນປະຈຸບັນໂດຍລວມແມ່ນ *ໃຫ້ທິດຊີ້ນຳ*. ຫມາຍວ່າ ກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ບໍ່ບໍລິຫານລະບົບສົ່ງເສີມກະສິກຳໂດຍກົງ ແຕ່ຫາກມີບົດບາດ 3 ຢ່າງເພື່ອປັບປຸງກິດຈະກຳສົ່ງເສີມ ທີ່ໄດ້ຮັບການ ວາງແຜນ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງດັ່ງລຸ່ມນີ້:

ປະສານງານ: ຕິດຕາມການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານສົ່ງເສີມກະສິກຳ, ຈັດກອງປະຊຸມເພື່ອຮັດແຫນ້ນ ການປະສານງານ, ຄຸ້ມຄອງໂຄງການສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ບັນດາໜ່ວຍງານທີ່ຢູ່ພາຍໄຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງຕົນ;

ສ້າງຄວາມອາດສາມາດ: ສັງລວມເອກະສານແນະນຳ ແລະ ເຄື່ອງມືຕ່າງໆ, ຈັດຝຶກອົບຮົມໃຫ້ພະນັກງານ, ສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ອຸປະກອນຕ່າງໆ, ສະໜັບສະໜູນການສ້າງແນວຄິດປະດິດສ້າງ;

ຖອດຖອນບົດຮຽນ: ວິເຄາະປະສົບການ, ກຳນົດ ແລະ ກະຈາຍບົດຮຽນທີ່ດີ.

ໂດຍອີງໃສ່ການປັບປຸງໃຫມ່ໃນເດືອນ ຕຸລາ ປີ 2007, ກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ປະກອບດ້ວຍ 4 ພະແນກຄື: ພະແນກບໍລິຫານ, ພະແນກແຜນການ, ພະແນກສົ່ງເສີມ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ,

ພະແນກຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ແລະ ຈັດສັນອາຊີບຄົງທີ່ ແລະ 1 ສູນ ຄື: ສູນຝຶກອົບຮົມ ລະບົບກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຫ້ວຍປ່າມ້ອມ. ໃນຕົວຈິງ, ສ່ວນຫລາຍວຽກຂອງກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ແມ່ນ ອີງໃສ່ໂຄງການຕ່າງໆ ເຊິ່ງໃນປີ 2008 ກອງສົ່ງເສີມກຳລັງຄຸ້ມຄອງໂຄງການສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ອີກ 10 ໂຄງການອື່ນໆ.

1.3.3 ຂັ້ນແຂວງ

ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ວຽກງານການສົ່ງເສີມໃນຂັ້ນແຂວງໃນໄລຍະຜ່ານມາໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃນປີ 2006 ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງໃນປີ 2007.

ການປັບປຸງຄັ້ງທຳອິດແມ່ນໄດ້ປ່ຽນກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຂັ້ນແຂວງ ມາເປັນ ສູນສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຂັ້ນແຂວງ ເຊິ່ງມີທີ່ຕັ້ງໃນພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ແຂວງ. ຈາກນັ້ນໄດ້ມີການປ່ຽນແປງຄັ້ງທີ 2

ສູນບໍລິການເຕັກນິກມີ 3 ຂັ້ນ:

- ສູນບໍລິການເຕັກນິກ ແລະ ສົ່ງເສີມຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ ຫລື “ສູນຫລານ”.
- ສູນບໍລິການເຕັກນິກ ແລະ ສົ່ງເສີມຂັ້ນເມືອງ ຫລື “ສູນລູກ”.
- ສູນບໍລິການເຕັກນິກ ແລະ ສົ່ງເສີມຂັ້ນແຂວງ ຫລື “ສູນແມ່”.

ໂດຍຍົກເລີກສູນສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເອົາສູນເຕັກນິກຈຳນວນໜຶ່ງ (ຕົວຢ່າງ: ສູນຜະລິດແນວພັນປາ, ແນວພັນເຂົ້າ ແລະ ອື່ນໆ) ມາປະຕິບັດທັງໝົດທີ່ສະໜອງການບໍລິການສົ່ງເສີມ ແລະ ທັງໝົດທີ່ບໍລິການດ້ານເຕັກນິກຕ່າງໆ. ມີການຕົກລົງກ່ຽວກັບບົດບາດໜ້າທີ່ຂອງສູນສົ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການເຕັກນິກດັ່ງກ່າວ ແລ້ວ ແຕ່ລາຍລະອຽດສຳລັບການດຳເນີນງານຂອງສູນຍັງບໍ່ທັນຈະແຈ້ງເທື່ອ ໂດຍສະເພາະບັນຫາພະນັກງານ ແລະ ການເງິນ. ໜ້າທີ່ບົດບາດອັນໜຶ່ງຂອງສູນສົ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການເຕັກນິກຂັ້ນແຂວງແມ່ນການສະໜັບສະໜູນສູນສົ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການເຕັກນິກຂັ້ນຮອງລົງມາ.

1.3.4 ຂັ້ນເມືອງ ແລະ ຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ

ໃນໄລຍະປີ 2006 ແລະ 2007 ໄດ້ມີຄວາມພະຍາຍາມໃນການປັບປຸງຈາກຫ້ອງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຂັ້ນເມືອງ ມາເປັນຫ້ອງການສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຂັ້ນເມືອງ. ຈາກນັ້ນໃນເດືອນຕຸລາ ປີ 2007 ຄວາມພະຍາຍາມດັ່ງກ່າວກໍ່ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ. ໃນປະຈຸບັນຫ້ອງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຂັ້ນເມືອງມີບົດບາດໃນການສະໜັບສະໜູນການຈັດຕັ້ງສູນສົ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການເຕັກນິກ 2 ຂັ້ນຄື: ຂັ້ນເມືອງ ແລະ ຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ².

² ກຸ່ມບ້ານໜຶ່ງປະກອບດ້ວຍ 5 ເຖິງ 10 ບ້ານ ເຊິ່ງຮ່ວມກັນສາມາດເຂົ້າເຖິງການບໍລິການຮ່ວມກັນ.

ສູນໃນຂັ້ນເມືອງແມ່ນບໍລິຫານໂດຍພະນັກງານຈາກຫ້ອງການກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ເມືອງ ເຊິ່ງເປັນ ຫນ່ວຍງານຕົ້ນຕໍໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການບໍລິການຂອງລັດຖະບານ. ຂັ້ນກຸ່ມບ້ານແມ່ນຫົວຫນ່ວຍ ພື້ນຖານໃນການສະໜອງການບໍລິການເຊິ່ງບໍລິຫານໂດຍຫລາຍໆພາກສ່ວນເຊັ່ນ: ອົງການຈັດຕັ້ງ ຂັ້ນບ້ານ, ຫົວຫນ່ວຍທຸລະກິດ ແລະ ໂຄງການຕ່າງໆ.

ຫນ້າທີ່ສໍາຄັນຂອງສູນສົ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການເຕັກນິກໃນທຸກໆຂັ້ນແມ່ນການຜະລິດ ແລະ ການ ສະໜອງສິ່ງນໍາເຂົ້າໃນການຜະລິດກະສິກໍາໃຫ້ແກ່ຊາວກະສິກອນ. ສິ່ງນໍາເຂົ້າປະກອບດ້ວຍວັດຖຸ (ແນວພັນພືດ ແລະ ສັດ) ແລະ ຄວາມຮູ້ (ຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ).

ຈຳນວນສູນ ແລະ ຈຳນວນພະນັກງານປະຈຳສູນຈະແຕກຕ່າງກັນໄປໃນແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນໂດຍອີງໃສ່ ຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທີ່ມີ. ໃນເວລາຂຽນເອກະສານສະບັບນີ້, ກະຊວງກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ກໍາລັງສຸມໃສ່ການດັດປັບສູນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວໃຫ້ເຂົ້າໃນລະບົບໃຫມ່ ແລະ ກໍາລັງກໍານົດເຂດບູລິມະສິດ ເພື່ອສ້າງຕັ້ງສູນໃຫມ່.

1.4 ສະພາບການສົ່ງເສີມກະສິກໍາໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ ແລະ ການປະກອບສ່ວນຂອງ ໂຄງການສົ່ງເສີມກະສິກໍາໃນໄລຍະຜ່ານມາ

1.4.1 ວິວັດທະນາການຂອງການສົ່ງເສີມກະສິກໍາໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ

ວິວັດທະນາການຂອງ ວຽກງານສົ່ງເສີມກະສິກໍາໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ ໄດ້ມີການປັນທຶກໄວ້ຢ່າງລະອຽດໃນ ບົດລາຍງານຂອງກອງສົ່ງເສີມກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ທີ່ມີຊື່ວ່າ “ການດັດສົມຮູບແບບການສົ່ງເສີມໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ” ໂດຍການສະໜັບສະໜູນໂດຍໂຄງການສົ່ງເສີມກະສິກໍາ ໃນເດືອນມິຖຸນາ ປີ 2005.

ຈຸດກໍານົດຂອງລະບົບສົ່ງເສີມກະສິກໍາຂອງລັດຖະບານໃນປະຈຸບັນ ແມ່ນມີພື້ນຖານແຕ່ປີ 1992 ໂດຍ ມີການສ້າງຕັ້ງສູນສົ່ງເສີມກະສິກໍາ (AEA) ຂຶ້ນ. ຮູບແບບການສົ່ງເສີມໃນໄລຍະນັ້ນແມ່ນສຸມໃສ່ການ ສ້າງ ‘ຄອບຄົວຕົວແບບ’ ທີ່ເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ. ພະນັກງານເມືອງໄດ້ກໍານົດຊາວກະສິກອນ ທີ່ເກ່ງ ແລ້ວຝຶກພວກເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ຈັກເຕັກໂນໂລຢີໃຫມ່ ພ້ອມກັບໄດ້ສະໜອງປັດໃຈການຜະລິດ ເຊັ່ນ ເມັດພັນ ແລະ ຝຸ່ນວິທະຍາສາດໃນຮອບວຽນການຜະລິດປີທໍາອິດ. ພະນັກງານໃນສູນສົ່ງເສີມຖືກ ສົ່ງລົງປະຈຳຢູ່ຮາກຖານການຜະລິດເພື່ອໃຫ້ຄໍາປຶກສາແກ່ຄອບຄົວຕົວແບບ.

ໃນທ້າຍຊຸມປີ 90 ໄດ້ກໍານົດຮູບແບບການສົ່ງເສີມແບບໃຫມ່ ເຊິ່ງເປັນຜົນງານຂອງຫລາຍໆໂຄງການ ເຊັ່ນ:

- ໂຄງການທົດສອບການສົ່ງເສີມ (PEP) ທີ່ໄດ້ໃຊ້ຮູບແບບການວິເຄາະຄວາມຕ້ອງການແບບມີສ່ວນ ຮ່ວມ;
- ໂຄງການຝຶກອົບຮົມຊາວນາ (FIAT) ທີ່ໄດ້ໃຊ້ຮູບແບບການຝຶກອົບຮົມແບບເປັນຂັ້ນ;

- ໂຄງການປ້ອງກັນພືດແບບປະສົມປະສານ (IPM) ທີ່ໄດ້ໃຊ້ຮູບແບບການຝຶກອົບຮົມໃນພື້ນທີ່ການຜະລິດຕາມລະດູການຜະລິດ.

ການສ້າງຕັ້ງກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ໂຄງການສົ່ງເສີມກະສິກຳໃນປີ 2001 ໄດ້ສ້າງໂອກາດເພື່ອປະເມີນຜົນ ແລະ ຖອດຖອນບົດຮຽນຂອງກິດຈະກຳສົ່ງເສີມກະສິກຳໃນໄລຍະຜ່ານມາ.

1.4.2 ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຜົນສຳເລັດຂອງໂຄງການ LEAP ແຕ່ອາດີດເຖິງປະຈຸບັນ

ຈຸດປະສົງຕົ້ນຕໍຂອງໂຄງການໄລຍະທີ I ແມ່ນເພື່ອພັດທະນາ ແລະ ທົດສອບລະບົບ ສົ່ງເສີມກະສິກຳ LEA. ເຂດເປົ້າໝາຍໃນໄລຍະນັ້ນແມ່ນ 3 ແຂວງທີ່ມີທີ່ຕັ້ງ ແລະ ພູມສັນຖານແຕກຕ່າງກັນ ຄືດັ່ງນີ້:

- ແຂວງຈຳປາສັກ (ເຂດທົ່ງພຽງ ແລະ ຜະລິດເປັນສິນຄ້າ)
- ແຂວງສາລາວັນ (ເຂດພູພຽງ ແລະ ຜະລິດແບບກຸ້ມຢູ່ກຸ້ມກິນ)
- ແຂວງຫລວງພະບາງ (ເຂດພູດອຍ ແລະ ຜະລິດແບບກຸ້ມຢູ່ກຸ້ມກິນ)

ກິດຈະກຳໃນໄລຍະນັ້ນປະກອບດ້ວຍການສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ແກ່ ‘ລະບົບການສົ່ງເສີມພາກລັດ (GES) ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍພະນັກງານຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງ’ ແລະ ‘ລະບົບການສົ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານ (VES) ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍອຳນາດການປົກຄອງບ້ານ, ຊາວກະສິກອນ ແລະ ນັກສົ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານ (VEWs)’.

ພາຍຫລັງສຳເລັດການທົດສອບລະບົບດັ່ງກ່າວແລ້ວ, ໂຄງການໄລຍະທີ II ໄດ້ສຸມໃສ່ການຂະຫຍາຍລະບົບ LEA ອອກສູ່ວົງກວ້າງໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ. ໃນເດືອນມີນາ ປີ 2007 ທີມງານປະເມີນຜົນຈາກພາຍນອກໄດ້ລາຍງານຜົນສຳເລັດຂອງໂຄງການໄລຍະທີ II ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- (i) ລັດຖະບານໄດ້ຮັບຮອງເອົາລະບົບ LEA ໃຫ້ເປັນລະບົບການສົ່ງເສີມກະສິກຳແຫ່ງຊາດ
- (ii) ຫລາຍໆໂຄງການໄດ້ລິເລີ່ມນຳໃຊ້ລະບົບ LEA ເຂົ້າໃນກິດຈະກຳສົ່ງເສີມຂອງຕົນເອງ.
- (iii) ໄດ້ຂະຫຍາຍລະບົບ LEA ອອກທົ່ວປະເທດ, ຢ່າງໜ້ອຍ 1 ເມືອງໃນທຸກໆແຂວງ ເຊິ່ງສາມາດເຂົ້າເຖິງຊາວກະສິກອນເກືອບ 20,000 ຄົນ.
- (iv) ຊາວກະສິກອນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳສົ່ງເສີມຂອງໂຄງການ LEAP ສ່ວນຫລາຍສາມາດເພີ່ມຜະລິດຕະພາບຂອງ ການຜະລິດ.
- (v) ໄດ້ສ້າງ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ທີມນັກສົ່ງເສີມ ທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມກ່ຽວກັບລະບົບ LEA ໃນທຸກໆແຂວງທົ່ວປະເທດ.
- (vi) ໄດ້ຜະລິດ ແລະ ກະຈາຍຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ອຸປະກອນການສົ່ງເສີມໃນຫລາຍຮູບແບບ.
- (vii) ໄດ້ພັດທະນາແນວຄວາມຄິດ “ການສົ່ງເສີມແມ່ນວຽກຂອງປວງຊົນ” ທີ່ເອົາການພັດທະນາແມ່ຍິງ ແລະ ກຸ່ມຄົນ ທີ່ຂາດໂອກາດ ປະສົມປະສານເຂົ້າໃນ ລະບົບການສົ່ງເສີມ LEA.

- (viii) ໄດ້ສ້າງຕັ້ງສູນຂໍ້ມູນຂ່າວສານການສົ່ງເສີມຂຶ້ນ ພາຍໄຕ້ກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.
- (ix) ໄດ້ຫັດແຫນ້ນການປະສານງານເຊັ່ນ: ຄະນະຮັບຜິດຊອບດ້ານການຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ລະຫວ່າງ NAFES ແລະ NAFRI, ສ້າງເວັບໄຊ້ ແລະ ການປະສານສົມທົບອື່ນໆທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ.

ຕາມການປະເມີນຜົນແລ້ວ, ໂຄງການ LEAP ໄລຍະທີ II ມີຈຸດອ່ອນບາງຈຸດ ຄື:

- (i) ທາງເລືອກໃນການສົ່ງເສີມສຳລັບຜູ້ທຸກຍາກຍັງມີຈຳກັດ.
- (ii) ຜົນສຳເລັດຂອງລະບົບການສົ່ງເສີມໃນຂັ້ນບ້ານມີຂອບເຂດຈຳກັດ ໂດຍສະເພາະນັກສົ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານຍັງບໍ່ທັນເຂັ້ມ ແຂງເທົ່າທີ່ຄວນ.
- (iii) ຄຸນນະພາບຂອງການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ການຕິດຕາມຫຼັງການຝຶກຍັງບໍ່ທັນຫນັກແຫນ້ນເທົ່າທີ່ຄວນ.
- (iv) ບັນຫາດ້ານທຶນຮອນຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ.
- (v) ການຊື້ນຳ ແລະ ປະສານງານໃນກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.

1.5 ຮູບແບບການສົ່ງເສີມໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ (LEA)

1.5.1 ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຮູບແບບ LEA ໂດຍສູດ '1-2-3'

ຮູບແບບການສົ່ງເສີມ LEA ແມ່ນກອບສຳລັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດຈະກຳສົ່ງເສີມທີ່ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ໄດ້ຮັບຮອງເອົາໃນປີ 2005. ຮູບແບບດັ່ງກ່າວປະກອບດ້ວຍ 1 ວິໄສທັດ, 2 ແນວຄວາມຄິດ ແລະ 3 ຫຼັກການ ຫຼື ເອີ້ນແບບຫຍໍ້ໆ ວ່າ '1-2-3'

ຮູບແບບການສົ່ງເສີມ LEA ມີວິໄສທັດຫນຶ່ງດຽວ ທີ່ໄດ້ສະທ້ອນໃນປະໂຫຍກ 'ການສົ່ງເສີມສຳລັບ ທຸກໆຄົນ' ຫຼືໃນອີກຄວາມໝາຍຫນຶ່ງແມ່ນການສົ່ງເສີມສຳລັບຊາວກະສິກອນທຸກໆຄົນ ທັງຜູ້ຮຸ້ງມີ ແລະ ທຸກຍາກ, ຍິງ ແລະ ຊາຍ, ທຸກຊົນຊາດຊົນເຜົ່າ ແລະ ທັງຜູ້ທີ່ມີການສຶກສາ ແລະ ກິກຫນັງສື. ວິໄສທັດດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກອະທິບາຍລະອຽດໃນເອກະສານຂອງໂຄງການ LEAP ແລະ ໄດ້ຮັບການປະສົມປະສານເຂົ້າໃນຫຼັກສູດການຝຶກອົບຮົມໃນທຸກໆຂັ້ນ ຈາກສູນກາງຈົນຮອດຂັ້ນບ້ານ.

ເພື່ອເປັນການຜັນຂະຫຍາຍວິໄສທັດດັ່ງກ່າວໃຫ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງ, ຮູບແບບ LEA ແມ່ນປະກອບດ້ວຍ 2 ແນວຄວາມຄິດ ເຊິ່ງມີຄວາມແທດເຫມາະກັບສະພາບໃນ ສ.ປ.ປ ລາວດັ່ງນີ້: ການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການຜູກພັນຫຼາຍພາກສ່ວນ.

ການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ແມ່ນແນວທາງຫຼັກຂອງລັດຖະບານໃນການກຳນົດນະໂຍບາຍ. ຫມາຍວ່າ ການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງລັດຖະບານໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຕ້ອງໄດ້ຮັບການວາງແຜນ ແລະ ຈັດຕັ້ງຢູ່ຂັ້ນພື້ນຖານ ທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້ ໂດຍພະນັກງານເມືອງໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອປະຊາຊົນຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງ ປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ກຳນົດຂຶ້ນໂດຍປະຊາຊົນໃນຂັ້ນບ້ານ. ພະນັກງານຂັ້ນແຂວງສະໜັບສະໜູນພະນັກ ງານຂັ້ນເມືອງ ໂດຍພວກເຂົາໄດ້ຮັບການປະສານງານ ແລະ ສ້າງຄວາມອາດສາມາດຈາກຂັ້ນສູນກາງ.

ຜູກພັນຫລາຍພາກສ່ວນ ແມ່ນຜົນທີ່ໄດ້ມາຈາກໃນການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ແລະ ສະພາບຄວາມຫລາກ ຫລາຍໃນຊົນນະບົດຂອງ ສ.ປ.ປ ລາວ. ມັນຫມາຍເຖິງກິດຈະກຳສິ່ງເສີມທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນສະຖານ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ກິດຈະກຳເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດປ່ຽນແປງໃນແຕ່ລະປີ. ມັນກໍ່ຫມາຍວ່າຕ້ອງການໃຫ້ ມີຫລາຍໆພາກສ່ວນທັງພາກລັດ, ເອກະຊົນ, ມະຫາຊົນ ແລະ ກຸ່ມຊາວກະສິກອນເອງ ເຂົ້າມາມີສ່ວນ ຮ່ວມໃນການສະໜອງການບໍລິການສິ່ງເສີມ.

3 ຫຼັກການທີ່ເຮັດໃຫ້ຮູບແບບ LEA ມີລັກສະນະເດັ່ນ ແຕກຕ່າງຈາກຮູບແບບອື່ນໆແມ່ນ:

ການມີສ່ວນຮ່ວມ: ປະຊາຊົນໃນເຂດຊົນນະບົດມີສ່ວນຮ່ວມເຂົ້າໃນ ຂະບວນການ ສິ່ງເສີມ ເຊັ່ນ: ການວາງແຜນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງຂະບວນການຮຽນຮູ້ ແລະ ການພັດທະນາ ເຂົ້າເຈົ້າເອງ;

ອົງໃສ່ຄວາມຕ້ອງການ: ຫົວຂໍ້ການສິ່ງເສີມ ແມ່ນກຳນົດໄດ້ຈາກການສຶກສາຂໍ້ຈຳກັດ ແລະ ໂອກາດໃນ ທ້ອງຖິ່ນ ເຊິ່ງມີທາງເລືອກຫລາກຫລາຍໃຫ້ຊາວກະສິກອນເລືອກຮຽນໄດ້;

ອົງໃສ່ກຸ່ມ: ການຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳສິ່ງເສີມ ຄວນອົງໃສ່ກຸ່ມໃນຂັ້ນບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານ ເຊິ່ງທຸກໆຄົນມີ ໂອກາດເທົ່າທຽມກັນທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມກຸ່ມໂດຍສະໜັກໃຈ.

1.5.2 ໂຄງສ້າງຂອງຮູບແບບ LEA, ຈາກຂັ້ນບ້ານຫາ ກຸ່ມບ້ານ

ການດຳເນີນຕາມຮູບແບບ LEA ໃນຂັ້ນພື້ນຖານແມ່ນດຳເນີນຜ່ານການສ້າງຕັ້ງ 'ລະບົບການສິ່ງເສີມ ຂັ້ນບ້ານ' ຫລື VES. VES ປະກອບດ້ວຍ (i) ອຳນາດການປົກຄອງບ້ານ, (ii) ກຸ່ມຜະລິດ, (iii) ນັກສິ່ງ ເສີມຂັ້ນບ້ານ (VEWs) ແລະ (iv) ໂຄງການຮຽນຮູ້. ໃນໂຄງການໄລຍະທີ I ແລະ II, ພະນັກງານຂອງ ກອງສິ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ໄດ້ສ້າງຕັ້ງລະບົບສິ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານໄດ້ຫລາຍກວ່າ 200 ບ້ານ.

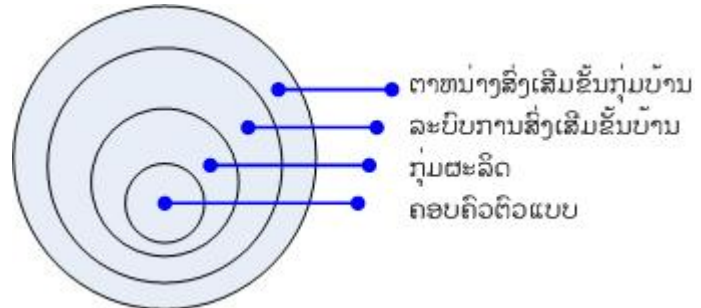
ໂຄງການໄດ້ສຸມໃສ່ສ້າງກຸ່ມຜະລິດ ເຊິ່ງແມ່ນບາດກ້າວທຳອິດໃນການພັດທະນາລະບົບການສິ່ງເສີມ ອັນໃຫມ່ ທີ່ຕ່າງກັບລະບົບໃນອາດີດທີ່ສຸມໃສ່ການສ້າງຄອບຄົວຕົວແບບ. ການສ້າງຄວາມອາດສາມາດ ໃນຂັ້ນບ້ານ ເຊິ່ງມີເປົ້າຫມາຍແມ່ນກຸ່ມຜະລິດ ຖືວ່າເປັນອີກບາດກ້າວໜຶ່ງ ໄປສູ່ການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ ກິດຈະກຳສິ່ງເສີມໂດຍອົງໃສ່ຊຸມຊົນ.

ອົງໃສ່ບົດປະເມີນຜົນໃນປີ 2007 ຜົນກະທົບຂອງໂຄງການໃນຂັ້ນບ້ານແມ່ນຍັງບໍ່ຫລາຍ ເທົ່າກັບຜົນກະທົບໃນຂັ້ນກຸ່ມຜະລິດ ເຊິ່ງກໍ່ໄດ້ຄາດໄວ້ແລ້ວເນື່ອງຈາກການສຸມໃສ່ການຂະຫຍາຍລະບົບ LEA ອອກສູ່ວົງກ້ວາງ. ດັ່ງນັ້ນ, ໂຄງການໄລຍະທີ IV ຈະເນັ້ນໜັກໃສ່ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້

ລະບົບການສົ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານ ໂດຍຮ່ວມມືກັບໂຄງການອື່ນໆ ເຊິ່ງຈະເປັນເງື່ອນໄຂໃນການພັດທະນາຮູບແບບ LEA ຕໍ່ໄປ ຄືການສ້າງຕາຫນ່າງການສົ່ງເສີມຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ.

ຕາຫນ່າງສົ່ງເສີມຂັ້ນກຸ່ມບ້ານບໍ່ໄດ້ທົດແທນລະບົບສົ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານ ແຕ່ຈະພັດທະນາລະບົບນີ້ຕື່ມອີກ ເຊິ່ງເປັນການນຳເອົາຜູ້ຕາງໜ້າຈາກ

ທຸກບ້ານໃນກຸ່ມບ້ານໃດຫນຶ່ງມາເຮັດ ວຽກຮ່ວມກັນ. ຄອບຄົວ, ກຸ່ມຜະລິດ, ບ້ານ ແລະກຸ່ມບ້ານ ຈະມີການເຮັດ ວຽກຮ່ວມກັນໃນລະບົບຊຸມຊົນທີ່ໃຫຍ່ ຂຶ້ນກ່ວາເກົ່າ ເຊິ່ງໄດ້ອະທິບາຍໄດ້ດ້ວຍ ຮູບພາບທາງຂ້າງນີ້.

ຮູບແບບການພັດທະນາດັ່ງກ່າວແມ່ນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ LEAP ສະໜັບສະໜູນມາຫລາຍປີແລ້ວ. ນັບຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນປີ 2004 ເປັນຕົ້ນມາ ໄດ້ມີການຈັດໃຫ້ມີການແລກປ່ຽນບົດຮຽນກັນລະຫວ່າງບ້ານຕ່າງໆ ໃນບ້ານເປົ້າໝາຍ ເຊິ່ງໄດ້ຖືວ່າເປັນກົດຈະກຳທົດລອງຂອງ LEA. ຈາກນັ້ນໃນປີ 2005 ກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ກໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ທ່າແຮງໃນການຈັດຕັ້ງ ກົດຈະກຳສົ່ງເສີມໃນຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ ເຊິ່ງໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນປຶ້ມ 'ການດັດສົມຮູບແບບການສົ່ງເສີມໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ'. ມາຮອດປີ 2006, LEAP ໄດ້ຂຽນຂໍ້ແນະນຳໃນ 'ການປັບປຸງການບໍລິການສົ່ງເສີມໃນຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ' ຂຶ້ນ ໂດຍໄດ້ຮ່ວມມືກັບໂຄງການອື່ນໆ. ຂໍ້ແນະນຳດັ່ງກ່າວປະກອບດ້ວຍ 6 ການບໍລິການທີ່ພະນັກງານສົ່ງເສີມຢູ່ຂັ້ນກຸ່ມບ້ານສາມາດປະຕິບັດໄດ້ ຄື:

- ການສ້າງຕັ້ງລະບົບການສົ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານ
- ຈັດຕັ້ງກອງປະຊຸມສຳລັບນັກສົ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານ ແລະ ຜູ້ຕາງໜ້າພາກສ່ວນຕ່າງໆ
- ດຳເນີນສູນບໍລິການຂໍ້ມູນຂ່າວສານ
- ຈັດຕັ້ງການສາທິດໃນຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ
- ເຊື່ອມໂຍງຜູ້ຜະລິດກັບພາກສ່ວນທຸລະກິດກະສິກຳຕ່າງໆ
- ຈັດຕັ້ງການສຶກສາເພື່ອກຳນົດໂອກາດອັນໃຫມ່.

ໃນໂຄງການໄລຍະທີ IV, LEAP ຈະສຸມໃສ່ເກັບກ່ຽວບົດຮຽນຈາກໂຄງການອື່ນໆທີ່ເຮັດວຽກໃນຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ ແນໃສ່ພັດທະນາເຄື່ອງມືແນະນຳລະອຽດ ແລະ ກົດຈະກຳການຝຶກອົບຮົມໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດຈະກຳ ການສົ່ງເສີມຕ່າງໆດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນຂ້າງເທິງນັ້ນ.

1.6 ໂຄງການ LEAP ຕໍ່ກັບແນວທາງຂອງລັດຖະບານ ແລະ ອົງການ SDC

1.6.1 ນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ

ໂຄງການ LEAP ຍຶດຖືແນວທາງ ແລະ ນະໂຍບາຍທີ່ສຳຄັນຈຳນວນໜຶ່ງຂອງລັດຖະບານເຊັ່ນ:

- (i) ວິໄສທັດຍຸດທະສາດຂອງຂະແໜງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້, ປີ 1999 ເຊິ່ງແມ່ນແນວທາງຕົ້ນຕໍຂອງຂະແໜງການ;
- (ii) ຍຸດທະສາດການເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ການລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກແຫ່ງຊາດ (NGPES)", ປີ 2004 ເຊິ່ງໄດ້ກຳນົດເອົາ 72 ເມືອງທຸກຍາກໃນ 141 ເມືອງທົ່ວປະເທດ, ທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອເປັນພິເສດຈາກກອງທຶນຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ;
- (iii) ດຳລັດເລກທີ 01 ຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ວ່າດ້ວຍກະຈາຍອຳນາດລົງສູ່ທ້ອງຖິ່ນ ອອກເດືອນ ມີນາ ປີ 2000 ກ່ຽວກັບ“ການຫັນເອົາແຂວງເປັນຫົວຫນ່ວຍຍຸດທະສາດ, ເມືອງເປັນຫົວຫນ່ວຍແຜນການ ແລະ ງົບປະມານ ແລະ ບ້ານເປັນຫົວຫນ່ວຍຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ. “;
- (iv) ດຳລັດເລກທີ 135 ຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີວ່າດ້ວຍການຈັດຕັ້ງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ເຊິ່ງລະບຸເຖິງພາລະໜ້າທີ່ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ການດັດປັບກົດຈະກຳໃຫ້ແທດເໝາະກັບສະພາບໃນທ້ອງຖິ່ນ;
- (v) ຄຳສັ່ງຂອງພັກເລກທີ 09/PBCP, ມິຖຸນາ ປີ 2004 ເຊິ່ງໄດ້ວາງທິດທາງໃນການຈັດຕັ້ງກຸ່ມບ້ານພັດທະນາ.
- (vi) ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 2006-2010 (NESDP 2006-2010)", ແລະ
- (vii) ແຜນການພັດທະນາຂະແໜງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ 2006-2010 ເຊິ່ງວາງແນວທາງຍຸດທະສາດສຳລັບ MAF ໃນການປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນ NESPD ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍ 4 ເປົ້າໝາຍ ແລະ 13 ມາດຕະການ.

1.6.2 ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ

NESDP 2006-2010 ແມ່ນເອກະສານຫລັກສູດ ແລະ ຄົບຖ້ວນຂອງລັດຖະບານ ເຊິ່ງມີເນື້ອໃນການຖືເອົາການຫັນປ່ຽນຂະແໜງການກະສິກຳ ໃຫ້ເປັນຂະແໜງການຫລັກທີ່ປະກອບສ່ວນເຂົ້າ ໃນການລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ນຳເອົາປະເທດອອກຈາກສະຖານະພາບທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດ (LDC) ໃນປີ 2020. ຍຸດທະສາດຕົ້ນຕໍແມ່ນ: ເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດໃນຊົນນະບົດຂະຫຍາຍຕົວ, ຫລຸດຜ່ອນຄອບຄົວທຸກຍາກ ແລະ ຈຳນວນເດັກນ້ອຍທີ່ຂາດທາດອາຫານ, ລົບລ້າງການອຶດຫິວຕາມລະດູການ, ມີການວາງແຜນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແບບມີສ່ວນຮ່ວມ, ຍົກສູງຄວາມອາດສາມາດໃນການຜະລິດໃຫ້

ປະຊາຊົນໃນຊົນນະບົດ, ສ້າງໂອກາດໃນການພັດ ທະນາເສດຖະກິດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍ ໃຫ້ແກ່ທຸລະກິດ.

NESDP ຍັງເນັ້ນໜັກບາງບັນຫາຕໍ່ຂະແໜງກະສິກຳປ່າໄມ້ເຊັ່ນ: ຍົກສູງຜະລິດຕະພາບຂອງ ການຜະລິດ ໂດຍ ຜ່ານການນຳໃຊ້ ເຕັກໂນໂລຢີໃໝ່ ແລະ ການຕິດພັນກັບຕະຫຼາດ, ສົ່ງເສີມການ ຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ແລະ ການຜະລິດຕາມກົນໄກການຕະຫຼາດ, ສົ່ງເສີມການຜະລິດສະບຽງອາຫານ ໃນເຂດທີ່ມີບໍ່ພຽງພໍ, ສ້າງຄວາມຫລາກຫລາຍໃຫ້ ເສດຖະກິດໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ສ້າງໂອກາດດ້ານເສດຖະກິດໃຫ້ຜູ້ທຸກຍາກ ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ໂດຍມີຄວາມເໝາະສົມກັບຮີດ ຄອງປະເພນີໃນທ້ອງຖິ່ນ.

ແຜນດັ່ງກ່າວໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ດ້ານບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ເຊິ່ງມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ໄດ້ແນະນຳໃຫ້ຖືການປັບປຸງການສົ່ງເສີມໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ, ສົ່ງເສີມກິດຈະກຳສ້າງ ເສດຖະກິດ ໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງທີ່ທຸກຍາກ, ການວິເຄາະຄວາມຕ້ອງການຂອງແມ່ຍິງແລະ ຜູ້ຊາຍ, ການເກັບກຳຂໍ້ມູນ ແລະ ຕິດຕາມ, ການດຶງ ເອົາແມ່ຍິງເຂົ້າໃນກິດຈະກຳຂອງໂຄງການຕ່າງໆ, ການມີພະນັກງານສົ່ງເສີມ ທີ່ເປັນແມ່ຍິງ ແລະ ການດຶງເອົາແມ່ຍິງເຂົ້າຮ່ວມນຳທຸກກິດຈະກຳການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດ ເປັນວິທີການສຳລັບການສົ່ງເສີມບົດບາດຍິງຊາຍນີ້.

ເຊັ່ນດຽວກັນເອກະສານດັ່ງກ່າວຍັງລະບຸເຖິງ ການປັບປຸງການບໍລິການຂອງລັດ ເປັນແຜນໜຶ່ງຂອງການ ບູລະນະການປົກຄອງ. ໃນນັ້ນກໍໄດ້ລະບຸເຖິງການບໍລິການສົ່ງເສີມກະສິກຳ. ວິທີການສຳລັບການປັບປຸງ ມີຄື ການຍົກຂີດຄວາມສາມາດດ້ານວິຊາການໃຫ້ແກ່ລັດຖະກອນ, ວິທີເຮັດວຽກແບບມີສ່ວນຮ່ວມ, ການນຳເອົາການບໍລິການໃຫ້ເຖິງປະຊາຊົນຫລາຍຂຶ້ນ, ການຍົກລະດັບການ ການບໍລິຫານ ໃຫ້ທັນສະ ໄໝ ໂດຍການນຳໃຊ້ ICTs, ຍົກສູງສະມັດຕະພາບ ແລະ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນການປະຕິບັດໜ້າ ທີ່ຂອງລັດຖະກອນ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງການເງິນທີ່ດີ ເປັນຕົ້ນ.

ໂຄງການ LEAP ສະໜັບສະໜູນວຽກງານການລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ໂດຍຜ່ານການພັດທະນາ ລະບົບການສົ່ງເສີມທີ່ສາມາດຊ່ວຍຜູ້ທຸກຍາກຍົກສູງຜະລິດຕະພາບການຜະລິດ ແລະ ຜົນກຳໄລໃນການ ຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້. ໂຄງການສອດຄ່ອງກັບຍຸດທະສາດການລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ ໂດຍ ຜ່ານການສົ່ງເສີມການມີສ່ວນຮ່ວມ, ການສຸມໃສ່ສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ແກ່ລະບົບຂອງລັດຖະ ບານ ໃນທຸກໆຂັ້ນ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ. ໃນເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 7 ສະແດງຂໍ້ ມູນກ່ຽວກັບການປະກອບສ່ວນຂອງ LEAP ໃນປະຈຸບັນ ແລະ ໃນໄລຍະທີ IV ໂດຍອີງໃສ່ແນວ ທາງ ຫລັກຂອງ NESDP.

1.6.3 ແຜນຂອງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ອີງໃສ່ 4 ເປົ້າໝາຍ ແລະ 13 ມາດຕະການ

ອີງໃສ່ NESDP 2006-2010 ແລະ ມະຕິກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງພັກຄັ້ງທີ V ວ່າດ້ວຍ ຂະແໜງການກະສິກຳປ່າໄມ້ ໃນ ເດືອນ ກໍລະກົດ ປີ 2006, MAF ໄດ້ສ້າງແຜນຍຸດທະສາດຂອງຂະ ແໜງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ສຳລັບປີ 2006-2010 ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍ 4 ເປົ້າໝາຍ (ຮັບປະກັນ

ສະບຽງອາຫານ, ການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ແລະ ການປູກພືດເສດຖະກິດສຳລັບສິ່ງອອກ ແລະ ສະໜອງ ຕະຫລາດພາຍໃນ, ການຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ຢ່າງຍືນຍົງ) ແລະ 13 ມາດ ຕະການ ເຊິ່ງໂຄງການ LEAP ມີສ່ວນຮ່ວມເຂົ້າໂດຍກົງ ແລະ ທາງອ້ອມ.

ມາດຕະການທີ 4 ເວົ້າເຖິງ “ການຊຸກຍູ້ສິ່ງເສີມການບໍລິການດ້ານວິຊາການ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມ ໃຫ້ພະນັກງານ” ເຊິ່ງເປັນເປົ້າໝາຍຫຼັກຂອງ LEAP. ສ່ວນມາດຕະການອື່ນໆກ່ຽວເນື່ອງກັບການ ປັບປຸງການວາງແຜນ ແລະ ການປະສານງານໃນຂະແໜງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້, ການປັບປຸງການ ສະໜອງແນວພັນ, ປູຍ ແລະ ປັດໃຈການຜະລິດອື່ນໆ, ການສ້າງຄວາມສາມາດໃຫ້ແກ່ກຸ່ມຜະລິດ, ຍົກສູງຜະລິດຕະພາບຜ່ານການປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງດິນ ແລະ ການສິ່ງເສີມການລ້ຽງສັດ, ການເພີ່ມປະລິມານການຜະລິດພືດທີ່ເປັນອາຫານ ແລະ ເປັນສິນຄ້າເພື່ອສິ່ງອອກ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນຢ່າງມີປະສິທິພາບ. ໂຄງການ LEAP ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດມາດຕະການ ທັງຫມົດ ທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ.

ການທີ່ລັດຖະບານໄດ້ຮັບຮອງເອົາ LEA ໃຫ້ເປັນລະບົບການສິ່ງເສີມແຫ່ງຊາດກໍ່ຄື ການທີ່ LEAP ໃນ ໄລຍະຜ່ານມາ ໄດ້ປະກອບສ່ວນໃສ່ນະໂຍບາຍຂອງລັດ ເປັນສິ່ງຢັ້ງຢືນວ່າ ໂຄງການມີການເຮັດ ວຽກທີ່ສອດຄ່ອງກັບບູລິມະສິດ ແລະ ຍຸດທະສາດສຳລັບການພັດທະນາຂອງລາວ. ໂດຍການເຂົ້າຮ່ວມ ໃນການປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍ, ການສະໜັບສະໜູນອົງການຂອງລາວ ໃນການປະສານງານ ກັບອົງການຜູ້ໃຫ້ທຶນ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆໃນຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້, ການຊ່ວຍລັດຖະບານ ໃນການປຸກລະດົມໃຫ້ຜູ້ໃຫ້ທຶນສະໜັບສະໜູນການຂະຫຍາຍ LEA, ໂຄງການ LEAP ໄດ້ປະກອບສ່ວນ ເຂົ້າໃນການເຮັດໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ ຂອງບັນດາອົງການຜູ້ໃຫ້ທຶນຢູ່ ລາວ ມີຄວາມກົມກຽວກັນດີ.

1.6.4 ນະໂຍບາຍຂອງອົງການ SDC

ເອກະສານນະໂຍບາຍຫຼັກຂອງ SDC ແມ່ນ “ຍຸດທະສາດໃນການຮ່ວມມືຂອງສະຫະລັດເຊິ່ງແລ້ວ ໃນພາກພື້ນແມ່ນຳ້ຂອງ ໄລຍະ 2007-11”, ຂຽນໃນປີ 2006. ໂຄງການ LEAP ໄລຍະທີ IV ຈະເຮັດ ຕາມແນວທາງຍຸດທະສາດດັ່ງກ່າວ. ນອກຈາກນັ້ນ, ໂຄງການ LEAP ຍັງຈະປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນແຜນ ວຽກ ລະດັບປະເທດທີ່ໄດ້ລະບຸໃນ ກອບສຳລັບການຕິດຕາມຜົນໄດ້ຮັບຂອງໂຄງການພັດທະນາຂອງ SDC. ກອບວຽກດັ່ງກ່າວແມ່ນເຄື່ອງມືອັນໜຶ່ງຂອງ ພະແນກພາກພື້ນອາຊີຕະເວັນອອກຂອງ SDC ເຊິ່ງຮັບຜິດຊອບການຕິດຕາມການປະກອບສ່ວນຂອງບັນດາແຜນງານຂອງ SDC ຕໍ່ກັບເປົ້າໝາຍ ພັດທະນາສະຫະສັດຕະວັດ (MDGs) ສະເພາະ ແລະ ເປົ້າໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງລັດຖະບານ ປະເທດຮ່ວມມື.

ເວົ້າສະເພາະ, ໂຄງການ LEAP ຈະປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການປັບປຸງການບໍລິການພາກລັດ ເພື່ອເຮັດ ໃຫ້ລັດສາມາດສະໜອງການບໍລິການໄດ້ຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນ ໂດຍຜ່ານການ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ານວິຊາການ ແລະ ດ້ານຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານໃຫ້ລະບົບການສິ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ

ປ່າໄມ້ໃນທຸກໆລະດັບທົ່ວປະເທດ ຜ່ານການຮ່ວມມືກັບໂຄງການບູລະນາການປົກຄອງໃນແຂວງ ຊຽງຂວາງ (GPAP) ໃນການບໍລິຫານດ້ານການເງິນ ແລະ ຄຸ້ມຄອງການສົ່ງເສີມ ແລະ ຜ່ານການພັດທະນາ ແລະ ການຂະຫຍາຍຂະບວນການ ແລະ ເນື້ອໃນການສົ່ງເສີມເພື່ອໃຫ້ແທດເຫມາະກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນໃນເຂດທົ່ວພຽງ ແລະ ພູດອຍ ທົ່ວປະເທດ.

ໂດຍການຫັນປ່ຽນຈາກການນຳສະເໜີລະບົບ LEA ຢູ່ທຸກແຂວງດ້ວຍການສະໜັບສະໜູນດ້ານການເງິນຮ້ອຍສ່ວນຮ້ອຍ ໄປສູ່ການຂະຫຍາຍລະບົບດັ່ງກ່າວອອກສູ່ວົງກວ້າງ ໂດຍໃຫ້ NAFES ເປັນເຈົ້າການ, SDC ຈະຫລຸດຜ່ອນງົບປະມານລົງ ແລະ ການຂະຫຍາຍຈະອີງໃສ່ຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມພ້ອມຂອງອົງການຂັ້ນແຂວງເອງ, ໂຄງການ LEAP ປະສົງຢາກພັກດັນໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງທ້ອງຖິ່ນມີຄວາມເປັນເຈົ້າການ ແລະ ຄ່ອຍຮັບຜິດຊອບເອົາຂະບວນການທັງໝົດ ຮວມທັງການລະດົມຊຸດຄົ້ນຫາຮອນ ເຊິ່ງການສະໜັບສະໜູນນີ້ຈາກ LEAP ແມ່ນເພື່ອປັບປຸງການກະຈາຍອຳນາດການບໍລິຫານລົງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ການສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ແກ່ການປົກຄອງຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ.

ນອກຈາກນັ້ນ ປະເດັນກ່ຽວກັບ “ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແບບຍືນຍົງ”, “ການພົວພັນລະຫວ່າງການຄົ້ນຄ້ວາທົດລອງ, ການສົ່ງເສີມ ແລະ ລະບົບການສຶກສາ “, ຊາວກະສິກອນໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກຮູບແບບການສົ່ງເສີມທີ່ລວມມີທັງການຮ່ວມມືຂອງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ ແລະ ກ່ຽວພັນກັບວິສາຫະກິດກະສິກຳຂອງເອກະຊົນ” ລ້ວນແລ້ວແມ່ນກິດຈະກຳຫລັກຂອງໂຄງການ LEAP IV, ເຊັ່ນ ການຂະຫຍາຍລາຍການ/ທິວຂີ້ສົ່ງເສີມໃນລະບົບ LEA ໃນການພັດທະນາຊີວິດການເປັນຢູ່ໃນເຂດພູດອຍ, ການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ແບບມີສ່ວນຮ່ວມ, ການເກັບກ່ຽວ ແລະ ແລກປ່ຽນບົດຮຽນຈາກທຸລະກິດດ້ານການກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ວິທີການຕະຫລາດສຳລັບທຸລະກິດກະສິກຳ, ການຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການປະສານງານເປັນຕົ້ນ.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 7 ໃຫ້ຂໍ້ມູນລະອຽດວ່າ ໂຄງການ LEAP ໄລຍະທີ IV ປະກອບສ່ວນແນວໃດເຂົ້າໃນເປົ້າໝາຍການພັດທະນາຂອງອົງການ SDC ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງລັດຖະບານ ສ.ປ.ປ ລາວ. ຕາຕະລາງທີ 3 ໃຫ້ຂໍ້ມູນລະອຽດວ່າໂຄງການ LEAP ຈະປະກອບສ່ວນຫຍັງແດ່ເຂົ້າໃນເປົ້າໝາຍພັດທະນາສະຫະລັດຕະວັດ.

ຮູບພາບ: ໃນໄລຍະຜ່ານມາ ໃນບາງເມືອງເປົ້າໝາຍໂຄງການ LEAP ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດ ໃນການດຶງເອົາແມ່ຍິງ ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳການສົ່ງເສີມ ເຊິ່ງເຂົາເຈົ້າທັງເປັນສຳມະນາກອນ ແລະ ທັງເປັນຄູ່ຝຶກ. ແຕ່ໃນບາງເມືອງ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງແມ່ຍິງ ຖືວ່າຍັງຕ່ຳຫລາຍ. ສາເຫດ ຕົ້ນຕໍຈະອະທິບາຍລະອຽດ ໃນອົງປະກອບທີ 5 ເຊິ່ງຈະເວົ້າເຖິງ ບົດຮຽນທີ່ຖອດຖອນໄດ້ເພື່ອບັນລຸວິໄສທັດທີ່ວ່າ ‘ການສົ່ງເສີມເພື່ອທຸກໆຄົນ’.

2 ຍຸດທະສາດຂອງໂຄງການ

2.1 ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການ

ເປົ້າໝາຍການພັດທະນາຂອງ LEAP ເຊິ່ງສອດຄ່ອງກັບບູລິມະສິດຂອງລັດຖະບານ ຄືດັ່ງນີ້:

*ເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການຮັບປະກັນສະບຽງອາຫານ, ທຸລະຜົນຄວາມທຸກຍາກໃນ
ຊົນນະບົດ, ຮັບປະກັນການຂະຫຍາຍຕົວ ຂອງເສດຖະກິດ, ຍົກສູງຜະລິດຕະພາບ ແລະ
ກຳໄລຈາກການຜະລິດກະສິກຳ ໂດຍຜ່ານການບໍລິການສົ່ງເສີມກະສິກຳ ທີ່ມີ ປະສິດທິຜົນ.*

ເປົ້າໝາຍຂອງໂຄງການຍັງແມ່ນອັນເກົ່າຢູ່ຄື:

*ເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາລະບົບສົ່ງເສີມກະສິກຳແບບແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ,
ມີສ່ວນຮ່ວມ, ຍືນຍົງ ແລະ ຫລາກຫລາຍ ຊຶ່ງລະບົບນີ້ຈະເປັນປະໂຫຍດສຳລັບຊາວກະສິກອນ
ແລະຊຸມຊົນທີ່ທຸກກວ່າ ແລະ ສາມາດເຂົ້າເຖິງຊາວກະສິກອນ ທັງຍິງ ແລະ ຊາຍ
ຢ່າງສະເໝີພາບ.*

2.2 ອົງປະກອບຂອງໂຄງການ

ໂດຍອີງໃສ່ຜົນສຳເລັດ, ບົດຮຽນ ຂອງໂຄງການໃນໄລຍະຜ່ານມາ ແລະ ສະພາບການສົ່ງເສີມໃນປະຈຸ
ບັນຈຶ່ງໄດ້ກຳນົດ 5 ອົງປະກອບດັ່ງນີ້:

ອົງປະກອບຂອງໂຄງການໄລຍະທີ IV

1. ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງສູນບໍລິການເຕັກນິກ

ຄາດຫມາຍ: ຜູ້ບໍລິຫານກິດຈະກຳການສົ່ງເສີມໃນ ທຸກໆຂັ້ນ (ສູນກາງ, ແຂວງ ແລະ ເມືອງ) ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດພຽງພໍ ໃນການວາງແຜນ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດຈະກຳຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

2. ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການບໍລິການເຕັກນິກ

ຄາດຫມາຍ: ສູນບໍລິການເຕັກນິກສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ຊາວກະສິກອນຜູ້ທຸກຍາກ ແລະ ປະຊາຊົນ ໃນເຂດຊົນນະບົດຫ່າງໄກສອກຫລີກເຂົ້າເຖິງປັດໃຈການຜະລິດ ແລະ ການຕະຫລາດ.

3. ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການບໍລິການຝຶກອົບຮົມ

ຄາດຫມາຍ: ຮູບແບບການສົ່ງເສີມຂອງລາວໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໂດຍມີການປັບປຸງທັງດ້ານວິທີການ ແລະ ເນື້ອໃນ ແນໃສ່ປັບປຸງ ຄຸນນະພາບ ຂອງການບໍລິການ.

4. ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການບໍລິການຂໍ້ມູນຂ່າວສານ

ຄາດຫມາຍ: ນັກສົ່ງເສີມໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການບໍລິການຕ່າງໆ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດປັບປຸງການເຮັດວຽກຕົນ.

5. ສັງລວມປະສົບປະການດ້ານວຽກງານການສົ່ງເສີມ

ຄາດຫມາຍ: ບົດຮຽນອັນດີໃນວຽກງານການ ສົ່ງເສີມໄດ້ຖືກສັງລວມ, ທົດສອບ ແລະ ແລກປ່ຽນເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາການບໍລິການສົ່ງເສີມທີ່ມີລັກສະນະຜູກພັນ ຫລາຍພາກສ່ວນໃນອານາຄົດ.

ລາຍລະອຽດຂອງ 5 ອົງປະກອບດັ່ງກ່າວຢູ່ໃນພາກທີ 2.

2.3 ປະເດັນຍຸດທະສາດຕ່າງໆ

2.3.1 ປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການບໍລິການສົ່ງເສີມ, ຈາກ LEA ເປັນ LEA+

ຄວາມຕ້ອງການປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການບໍລິການສົ່ງເສີມ ເປັນປະເດັນຫລັກຂອງໂຄງການ ໃນໄລຍະຕໍ່ໜ້າ.

ທີມງານປະເມີນຜົນໂຄງການຂອງໂຄງການໄລຍະທີ II ໄດ້ສະຫລຸບວ່າຈຸດອ່ອນຕົ້ນຕໍຂອງໂຄງການ ແມ່ນ “ການທີ່ໄດ້ສຸມໃສ່ແຕ່ດ້ານປະລິມານ ໃນການຂະຫຍາຍລະບົບ LEA ອອກສູ່ວົງກວ້າງ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ບໍ່ມີຄຸນນະພາບເທົ່າທີ່ຄວນ”. ທີມງານປະເມີນຜົນໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳໄວ້ວ່າ: “ຮອດເວລາແລ້ວທີ່ຕ້ອງກ້າວສູ່

ຕົວວັດແທກຄຸນນະພາບ 5 ຢ່າງ

- o ລະດັບຂອງການມີສ່ວນຮ່ວມ
- o ການເຂົ້າເຖິງກຸ່ມຄົນທີ່ດ້ອຍໂອກາດ
- o ເນື້ອໃນຂອງການສົ່ງເສີມມາຈາກທ້ອງຖິ່ນ
- o ການເອື້ອອຳນວຍໃນການຈັດຕັ້ງຊຸມຊົນ
- o ການປະສົມປະສານກັບໂຄງການອື່ນໆ

ການປັບປຸງຮູບແບບການສົ່ງເສີມ ໃຫ້ມີຄຸນນະພາບ. ຫມາຍວ່າຕ້ອງເນັ້ນໜັກ ໃສ່ການ ເຮັດໃຫ້ LEA ກາຍເປັນການສົ່ງເສີມທີ່ຕາມ ຄວາມຕ້ອງການຂອງ ຊາວກະສິກອນ, ມີຄວາມຍືດຍຸ່ນ ແລະ ມີການປັບຕັດ. ນອກຈາກນັ້ນ ຍັງຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈ ໃສ່ ບັນຫາຄວາມທຸກຍາກ, ຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ ແລະ ບົດບາດຍິງຊາຍຢ່າງພຽງພໍ”.

ໃນຂະນະດຽວກັນ, ການນຳຂອງໂຄງການໄດ້ ກຳນົດຕົວວັດແທກ 5 ຢ່າງທີ່ບົ່ງບອກ ຄຸນນະພາບ ຂອງການບໍລິການສົ່ງເສີມ ເຊິ່ງ ອະ ທິບາຍໃນກ່ອງທາງຂ້າງ.

ທີມງານປະເມີນຜົນໄດ້ລະບຸເຖິງບາດກ້າວໃຫມ່ຂອງ LEA ເຊິ່ງກະຊວງກະສິກຳໃສ່ໃຫມ່ໃຫ້ວ່າ ‘LEA ບວກ’ ຫລື ‘LEA+’ ເຊິ່ງແມ່ນການປະສົມປະສານຮູບແບບເກົ່າ ບວກກັບບາງອົງປະກອບໃຫມ່ດັ່ງນີ້: :

- ເອົາໃຈໃສ່ ເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບ 5 ຕົວວັດແທກດ້ານຄຸນນະພາບ;
- ເອົາໃຈໃສ່ເພີ່ມເຕີມຕໍ່ກັບບົດບາດຂອງສູນບໍລິການເຕັກນິກ;
- ເອົາໃຈໃສ່ເພີ່ມເຕີມໃນການວາງແຜນ ແລະ ການບໍລິຫານໃນຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ.

ພາກຕໍ່ໄປອະທິບາຍວິມິການໃນການຫັນປ່ຽນ LEA ໃຫ້ກາຍເປັນ LEA+ ໃຫ້ສຳເລັດໃນໂຄງການ LEAP ໄລຍະ ທີ IV.

2.3.2 ກ້າວເຂົ້າສູ່ການເຮັດວຽກເປັນແຜນງານ

ການປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການບໍລິການສົ່ງເສີມ ບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍໂຄງການດຽວ, ໂດຍສະເພາະ ສຳລັບບັນດາໂຄງການ ທີ່ເຮັດວຽກໃນຂັ້ນສູນກາງ ຄື LEAP. ໃນໂຄງ ການໄລຍະ II, LEAP ໄດ້ຂະຫຍາຍ ກິດຈະກຳອອກຈາກເບື້ອງຕົ້ນ 3 ແຂວງ ເປັນ 17 ແຂວງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເພີ່ມຈຳນວນຄູຝຶກຂັ້ນສູນກາງ ຫລື ທີ່ປຶກສາເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ເພື່ອຈະບັນລຸເປົ້າຫມາຍໃນ ໂຄງການໄລຍະທີ IV, ມີແຕ່ວິທີດຽວທີ່ເປັນໄປໄດ້ ສຳລັບການປັບປຸງຄຸນນະພາບ ຄື LEAP ຕ້ອງຮ່ວມມື ກັບໂຄງການ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງອື່ນໆທີ່ມີພະນັກ ງານປະຈຳຢູ່ຂັ້ນແຂວງ. ໂຄງການເຫລົ່ານັ້ນຈະ ສະໜອງວິທີການ ແລະ ເນື້ອໃນການສົ່ງເສີມ ອັນໃຫມ່ ໃຫ້ແກ່ຮູບແບບ LEA ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ມີ

ຄູ່ຮ່ວມງານທີ່ຄາດໄວ້ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ LEA+

- o Governance and Public Administration Reform (GPAP) funded by SDC/UNDP)
- o Poverty Alleviation in Remote Upland Areas (PARUA), funded by SDC/CARE
- o Sustainable Agro-Enterprise Development in the Uplands (SADU), funded by SDC
- o Upland Research and Capacity Development Programme (URDP), funded by SIDA
- o Sustainable Forestry and Rural Development Project (SUFORD), World Bank/Finland
- o Forest Management and Community Support Project (FORCOM), funded by JICA
- o Northern Region Sustainable Livelihoods through Livestock Development (LDP), funded by ADB/SDC/IFAD
- o Nam Ngum River Basin Development

ຄວາມສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ໂອກາດໃນຂັ້ນພື້ນຖານຫລາຍຂຶ້ນ. ນອກຈາກນັ້ນ ໂຄງການເຫລົ່ານັ້ນຍັງສາມາດນຳພາການຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳໂດຍກົງໃນຂັ້ນເມືອງ ແລະ ຂັ້ນພື້ນຖານ. ສິ່ງນີ້ມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງເນື່ອງຈາກວ່າ LEAP ເລີ່ມເອົາໃຈໃສ່ຫລາຍຂຶ້ນຕໍ່ກັບ ຊຸມຊົນທີ່ຢູ່ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ.

ໂຄງການທີ່ມີທ່າແຮງໃນການຮ່ວມມືກັບ LEAP ໃນອານາຄົດແມ່ນຢູ່ໃນກ່ອງຂ້າງເທິງ. LEAP ມີການພົວພັນກັບໂຄງການດັ່ງກ່າວນັ້ນແລ້ວໃນໄລຍະຜ່ານມາ ແຕ່ມີພຽງໂຄງການ GPAR ໃນແຂວງຊຽງຂວາງເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮ່ວມມືກັນຢ່າງເປັນຮູບປະທຳ ໂດຍໄດ້ຮ່ວມກັນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດຈະກຳຮ່ວມກັນໃນຂັ້ນພື້ນຖານ. ໂດຍອີງໃສ່ປະສົບການດັ່ງກ່າວ, ຈຶ່ງມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ມີການວາງແຜນໃຫ້ເປັນແຜນງານໃນຂັ້ນແຂວງ ເຊິ່ງໂຄງການ LEAP ໄລຍະທີ IV ຈະພະຍາຍາມດຳເນີນໃຫ້ເປັນລະບົບດີກ່ວາເກົ່າ.

2.3.3 ການສັງລວມ ແລະ ຖອດຖອນບົດຮຽນອັນດີຈາກພາກສະໜາມ

ໃນປະຈຸບັນແມ່ນມີບົດຮຽນທີ່ດີຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ກ່ຽວກັບການປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໃນຊຸມນະບົດຢູ່ໃນລາວ. ບົດຮຽນເຫລົ່ານັ້ນມາຈາກຫລາຍໆບ່ອນ ບໍ່ພຽງແຕ່ຈາກໂຄງການໃຫຍ່ໆເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຈາກທຸກໆອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ສະຖາບັນການສຶກສາ, ພາກສ່ວນທຸລະກິດເອກະຊົນ, ອົງການ NGOs ແລະ ສາມະຄົມຕ່າງໆ. ດັ່ງນັ້ນ, LEAP ມີໂອກາດຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນການສັງລວມ ແລະ ຖອດຖອນບົດຮຽນເຫລົ່ານັ້ນເຂົ້າໃນການພັດທະນາການບໍລິການສົ່ງເສີມກະສິກຳທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມຈາກຫລາຍພາກສ່ວນໃຫ້ອຸດົມສົມບູນ.

ການຖອດຖອນບົດຮຽນເຫລົ່ານັ້ນແມ່ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີ 4 ຂະບວນການທີ່ກ່ຽວພັນກັນ ເຊິ່ງໂຄງການໄລຍະທີ IV ຈະປະຕິບັດດັ່ງນີ້:

- ການສັງລວມເອົາ ຂໍ້ມູນຈາກແຫລ່ງຕ່າງໆ
- ການສະຫຼຸບ ບົດຮຽນຈາກກໍລະນີສະເພາະຕ່າງໆ
- ການແປຄວາມໝາຍ ແລະ ແລກປ່ຽນບົດຮຽນທີ່ໄດ້ຈາກອາດີດ
- ການນຳໃຊ້ ຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ຈາກປະສົບການ ເຂົ້າໃນການວາງແຜນກິດຈະກຳໃນອານາຄົດ.

ກິດຈະກຳການສັງລວມ ແລະ ຖອດຖອນບົດຮຽນແມ່ນຈະດຳເນີນໃນຮູບແບບໂຄງການຈຸນລະພາກ ເຊິ່ງຈະມີການຮ່ວມມືກັບຫລາຍໆອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ອົງການຄູ່ຮ່ວມງານຈຳ ນວນໜຶ່ງທີ່ມີທ່າແຮງ ໃນການຮ່ວມມືກັນນັ້ນລະບຸຢູ່ໃນກ່ອງຂ້າງເທິງ. ທີ່ຈົງແລ້ວ ໃນໄລຍະ

ຕົວຢ່າງຂອງຄູ່ຮ່ວມງານທີ່ມີທ່າແຮງ

- o Lao Women's Union / Gender Resource Info & Development Center (LWU/GRID)
- o Micro-Finance Working Group (MFWG)
- o Sustainable Agriculture Forum (SAF)
- o National University of Laos / Faculty of Agriculture (NUoL/FoA)
- o Rural Research and Development Training Center (RRDTC)
- o Enterprise Development Company (EDC)
- o Village Focus International (VFI)
- o Vredeseilanden Laos (VECO)

ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຄາດວ່າຈະມີການຮ່ວມມື ກັບຫລາຍໆອົງການກ່ວາ ນີ້. ຄູ່ຮ່ວມງານຈະໄດ້ຮັບການຄັດເລືອກໂດຍມີການແຂ່ງຂັນ. ອົງການຈັດຕັ້ງໃດທີ່ສາມາດຊ່ວຍແກ້ໄຂຈຸດອ່ອນຂອງ LEAP ໃນໄລຍະຜ່ານມາຈະໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາເປັນພິເສດ ເຊັ່ນ: ການປັບປຸງການບໍລິການສິ່ງເສີມສຳລັບແມ່ຍິງ, ຄົນທຸກ, ຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ ທີ່ອາໄສໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ. ຜົນໄດ້ຮັບຂອງໂຄງການຈຸລະພາກຈະຖືກ ‘ເກັບກູ້’ ແລະ ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນກິດຈະກຳຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານຂອງ LEAP ແລະ ຄູ່ຮ່ວມງານ.

2.3.4 ນຳໃຊ້ລະບົບ ‘ລາຍການ’ ເພື່ອເປັນຍຸດທະສາດໃນການປະສົມປະສານ

ໃນໂຄງການໄລຍະທີ IV, LEAP ຈະປະສົມປະສານຮູບແບບ LEA ແລະ ສູນບໍລິການເຕັກນິກເຂົ້ານຳກັນ ໂດຍນຳໃຊ້ ‘ລາຍການສຳລັບການສິ່ງເສີມ’ ເປັນພາຫະນະ. ນີ້ແມ່ນຍຸດທະສາດໜຶ່ງເພື່ອສ້າງໃຫ້ຮູບແບບ LEA ກາຍເປັນຮູບແບບທີ່ອີງໃສ່ຂອບເຂດຂອງປະເດັນໃດໜຶ່ງ ເຊິ່ງສາມາດດຶງເອົານັກສິ່ງເສີມ ແລະ ນັກຄົ້ນຄວ້າເຂົ້າໃນການກຳນົດບັນຫາ ແລະ ໂອກາດ ທີ່ຫລັງຈາກນັ້ນ ຈະໄດ້ກາຍເປັນການບໍລິການທີ່ຫລາກຫລາຍກ່ວາໃນປະຈຸບັນ.

ລາຍການແມ່ນຫຍັງ? ລາຍການສຳລັບການສິ່ງເສີມປະກອບດ້ວຍຫົວຂໍ້ຕ່າງໆ ສຳລັບຊາວກະສິກອນ. ແຕ່ລະຫົວຂໍ້ແມ່ນປະກອບດ້ວຍການບໍລິການໜຶ່ງ ຫລື ຫລາຍຢ່າງເຊັ່ນ: ຝຶກອົບຮົມ, ສາທິດ, ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ກຸ່ມ, ສະໜອງປັດໃຈການຜະລິດ ແລະ ອື່ນໆ. ລາຍການດັ່ງກ່າວແມ່ນຂຶ້ນກັບສະພາບທາງດ້ານພູມສາດ ແລະ ຈະຕ້ອງໄດ້ປັບປຸງໃນແຕ່ລະປີ.

ການສ້າງລາຍການ: ລາຍການແມ່ນຫມາກຜົນຂອງການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ (ລະບົບການຜະລິດ, ຕ່ອງໂສ້ການຕະຫລາດ ແລະ ອື່ນໆ) ແລະ ການປະຊຸມຂອງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ (ຊາວກະສິກອນ, ແມ່ຄ້າພໍ່ຄ້າ, ນັກຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ແລະ ອື່ນໆ). ພະນັກງານຂັ້ນແຂວງເປັນຜູ້ ນຳພາໃນການສ້າງລາຍການດັ່ງກ່າວ. ພະນັກງານຂັ້ນແຂວງຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າ ພະນັກງານ ຂັ້ນເມືອງ ແລະ ຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ ມີຄວາມສາມາດໃນການສະໜອງການບໍລິການກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ຕ່າງໆໃນລາຍການດັ່ງກ່າວນັ້ນ.

ການນຳໃຊ້ລາຍການ: ພາຍຫລັງທີ່ກຸ່ມຊາວກະສິກອນເລືອກເອົາຫົວຂໍ້ ແລະ ການບໍລິການທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການແລ້ວ, ພະນັກງານເມືອງຈະນຳພາໃນການສະໜອງການບໍລິການເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ແກ່ກຸ່ມຊາວກະສິກອນ. ໃນຂັ້ນບ້ານ ການບໍລິການສ່ວນໃຫຍ່ຈະຢູ່ໃນຮູບແບບຂອງ‘ໂຄງການຮຽນຮູ້’. ນັກສິ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານມີບົດບາດໃນການຊ່ວຍກະຈາຍຫມາກຜົນຂອງໂຄງການຮຽນຮູ້ອອກສູ່ວົງກ້ວາງ.

ເມື່ອປຸງທຽບຮູບແບບ LEA ໃນປະຈຸບັນທີ່ບໍ່ມີທາງເລືອກຫລາກຫລາຍໃນການສິ່ງເສີມ ຍຸດທະສາດແບບໃໝ່ ມີຈຸດດີກ່ວາໃນຫລາຍໆດ້ານເຊັ່ນ:

- ສູນບໍລິການເຕັກນິກສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ບົດບາດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃນວຽກງານການບໍລິການສິ່ງເສີມຫລາຍຂຶ້ນ

- ມີການວາງແຜນ ການບໍລິການສິ່ງເສີມທີ່ເປັນລະບົບດີຂຶ້ນ
- ການບໍລິການສອດຄ່ອງກັບບັນຫາ ແລະ ໂອກາດ
- ມີການປະສົມປະສານການບໍລິການຕ່າງໆເຂົ້ານຳກັນ (ຕົວຢ່າງ: ຝຶກອົບຮົມ ໂດຍມີການສະໜອງປັດໃຈ ການຜະລິດພ້ອມ)
- ໂຄງການຕ່າງໆສາມາດປະສານງານກັນໃນການເຮັດກິດຈະກຳງ່າຍຂຶ້ນ
- ສາມາດສ້າງຄວາມອາດສາມາດໄດ້ເຈາະຈົງກ່ວາເກົ່າ
- ສາມາດຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ

ໄປພ້ອມໆກັບຈຸດດີດັ່ງກ່າວ, LEAP ບໍ່ມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະຫຼຸດຜ່ອນການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງປະຊາຊົນເຂົ້າໃນລະບົບການສິ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ໂຄງການພະຍາຍາມສິ່ງເສີມໃຫ້ປະຊາຊົນມີສ່ວນຮ່ວມຫລາຍຂຶ້ນ ໂດຍຜ່ານຮູບແບບການສິ່ງເສີມແບບປັບປຸງໃໝ່. ລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບຍຸດທະສາດດັ່ງກ່າວແມ່ນຢູ່ໃນເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 9.

2.3.5 ນຳໃຊ້ ‘ຊຸດເຄື່ອງມື’ ເພື່ອເປັນພື້ນຖານໃນການສ້າງຄວາມອາດສາມາດ

ໃນໂຄງການໄລຍະທີ IV, LEAP ຈະສະໜັບສະໜູນ NAFES ໃນການສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃນການວາງແຜນ ແລະ ຄຸ້ມຄອງການສິ່ງເສີມ ໂດຍການສ້າງຊຸດເຄື່ອງມືສຳລັບພະນັກງານໃນແຕ່ລະຂັ້ນ.

ຊຸດເຄື່ອງມືໜຶ່ງປະກອບດ້ວຍເອກະສານແນວຄວາມຄິດ, ກໍລະນີສຶກສາ, ຂັ້ນຕອນ ແລະ ແບບຟອມຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຊ່ວຍພະນັກງານໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃດໜຶ່ງ. ໂຄງການ LEAP ໃນໄລຍະຜ່ານມາໄດ້ຜະລິດຊຸດເຄື່ອງມືໃນການສິ່ງເສີມກະສິກຳແລ້ວ ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຜະລິດເຄື່ອງມືຊຸດໃໝ່ເພີ່ມເຕີມເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການບໍລິການສິ່ງເສີມ ເຊັ່ນ:

- ຊຸດເຄື່ອງມືໃນການວາງແຜນການສິ່ງເສີມ (ຮວມເຖິງຂັ້ນຕອນສຳລັບໃນການສ້າງລາຍການສິ່ງເສີມ LEA),
- ຊຸດເຄື່ອງມືໃນການຕິດຕາມປະເມີນຜົນ,
- ຊຸດເຄື່ອງມືໃນການຈັດຕັ້ງກຸ່ມທ້ອນເງິນ ແລະ ສິນເຊື່ອ,
- ຊຸດເຄື່ອງມືໃນການເອື້ອອຳນວຍປະຊາຊົນເຂົ້າຫາປັດໃຈການຜະລິດ,
- ຊຸດເຄື່ອງມືກ່ຽວກັບຕ່ອງໂສ້ການຕະຫລາດ.

ໃນບາງກໍລະນີ, LEAP ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງພັດທະນາເຄື່ອງມືຂຶ້ນມາໃໝ່, ແຕ່ຄວນທ້ອນໂຮມເອົາເຄື່ອງມືທີ່ມີແລ້ວໃນປະຈຸບັນ ຈາກໂຄງການອື່ນໆມານຳໃຊ້ ເຊິ່ງນັ້ນແມ່ນກິດຈະກຳໜຶ່ງໃນຂະບວນການສັງລວມ ແລະ ຖອກຖອນບົດຮຽນ. ເມື່ອໃດທີ່ສຳເລັດການພັດທະນາເຄື່ອງມືເຫລົ່ານັ້ນ ມັນກໍຈະໄດ້ນຳໃຊ້ເປັນພື້ນຖານສຳລັບການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ແກ່ພະນັກງານ ໃນອານາຄົດ.

2.3.6 ການຮ່ວມມືກັນລະຫວ່າງການສົ່ງເສີມ, ການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ແລະ ການສຶກສາ

ໃນໂຄງການໄລຍະທີ II ແລະ III, LEAP ໄດ້ມີບົດບາດສຳຄັນໃນການສົ່ງເສີມສາຍພົວພັນລະຫວ່າງການສົ່ງເສີມ ແລະ ການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ໂດຍການຈັດກອງປະຊຸມລະດັບຊາດ ແລະ ໄດ້ຈັດຕັ້ງທີມງານສະເພາະກິດດ້ານການຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຂຶ້ນ. ທີມງານສະເພາະກິດປະກອບດ້ວຍພະນັກງານຈາກ of NAFES ແລະ NAFRI ໂດຍໄດ້ຮ່ວມກັນຈັດກອງປະຊຸມຂຶ້ນໃນຂັ້ນພູມມີພາກ ແລະ ຮ່ວມ ກັນຜະລິດອຸປະກອນສົ່ງເສີມຕ່າງໆ.

ໃນໂຄງການໄລຍະທີ IV, LEAP ຈະສືບຕໍ່ສະໜັບສະໜູນກິດຈະກຳຕ່າງໆທີ່ຮ່ວມມືກັບ NAFRI ພາຍໃຕ້ທີມງານສະເພາະກິດດັ່ງກ່າວ ເຊິ່ງລວມມີ ການອອກແບບອຸປະກອນການສົ່ງເສີມທີ່ເປັນບູລິມະສິດ, ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ພະນັກງານຂັ້ນແຂວງດ້ານການຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ. ນອກຈາກນັ້ນ ແລ້ວ ໂຄງການຍັງຈະເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດຕໍ່ການພົວພັນລະຫວ່າງການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ແລະ ການສົ່ງເສີມໃນການພັດທະນາລາຍການໃນການສົ່ງເສີມດ້ວຍ; NAFRI ໄດ້ທົດລອງເຄື່ອງມືຫລາຍໆຢ່າງທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໃນຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ.

ໃນໄລຍະຜ່ານມາ ໂຄງການກໍ່ໄດ້ຮ່ວມມືກັບຄະນະກະເສດສາດ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດໃນການນຳເອົານັກສຶກສາຈຳນວນ 12 ຄົນ ມາຝຶກງານ ແລະ ຂຽນບົດທ້າຍການສຶກສາໃນຫົວຂໍ້ ຜົນກະທົບຂອງວຽກງານການສົ່ງເສີມຕໍ່ກັບສະພາບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໃນ 3 ແຂວງເປົ້າໝາຍຂອງໂຄງການ LEAP. ໃນໂຄງການໄລຍະທີ IV, ຄະນະກະເສດສາດຈະມີບົດບາດຫລາຍຂຶ້ນໃນການເຮັດການສຶກສາຜົນກະທົບ ໂດຍຈະເຮັດການສຶກສາທຸກໆປີໃນຂົງເຂດໃດຫນຶ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໃຫ້. ນອກຈາກນັ້ນ ໂຄງການຍັງຈະເອົາໃຈໃສ່ໃນການປັບປຸງສາຍພົວພັນລະຫວ່າງ NAFES ແລະ ໂຮງຮຽນກະສິກຳ ໂດຍສະເພາະໃນການປັບປຸງຫລັກສູດ.

ໃນເດືອນທັນວາ ປີ 2007, ຕົວແທນຂອງ NAFRI, NAFES ແລະ NUoL ພ້ອມດ້ວຍ NGOs ຈຳນວນຫນຶ່ງໄດ້ຮ່ວມກັນສ້າງຖະແຫລງການດ້ານການເປີດກ້ວາງຂໍ້ມູນຂ່າວສານດ້ານການພັດທະນາ (Dongdok SAID). ຖະແຫລງການດັ່ງກ່າວໄດ້ສະໜອງແນວທາງວິໄສທັດ ແລະ ຄຳຫມັ້ນສັນຍາສະເພາະໃນການສືບຕໍ່ກິດຈະກຳການຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນອານາຄົດ.

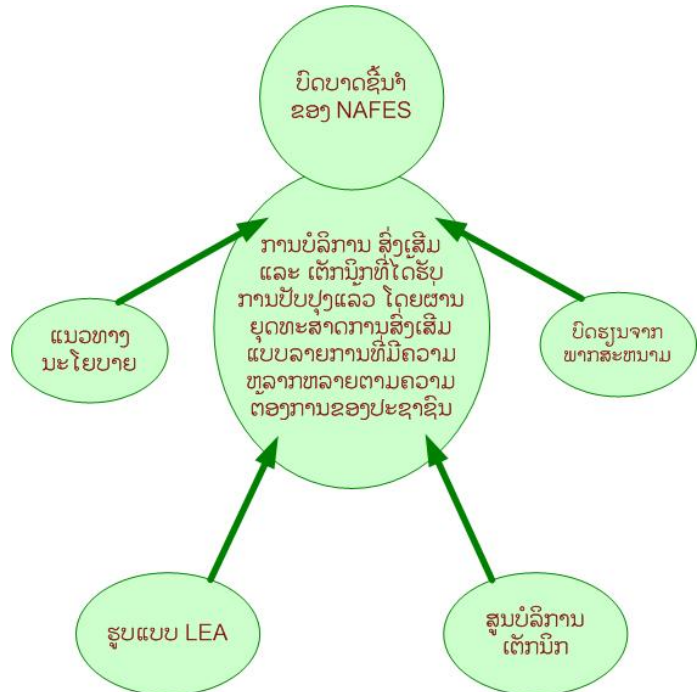
2.3.7 ສາຍພົວພັນລະຫວ່າງບັນດາແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆໃນໂຄງການໄລຍະທີ IV

ຮູບພາບເບື້ອງຂວາມີສະແດງໃຫ້ເຫັນສາຍພົວພັນລະຫວ່າງບັນດາແນວຄວາມຄິດຫຼັກທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໃນພາກທີ 2 ແລະ 3 ຂອງເອກະສານສະບັບນີ້.

ສ່ວນຫົວ ຂອງລະບົບສິ່ງເສີມແມ່ນ NAFES ເຊິ່ງມີບົດບາດໃນການຊີ້ນຳທຸກກິດຈະກຳສິ່ງເສີມໃນຂັ້ນຕ່າງໆ.

ການບໍລິການສິ່ງເສີມຕ່າງໆແມ່ນ ສ່ວນຄົງຂອງລະບົບ ເຊິ່ງຕັ້ງຢູ່ບົນ 2 ທີນ ຄື ຮູບແບບ LEA ແລະ ສູນບໍລິການເຕັກນິກ (ຄຳເຫັນຂອງລັດຖະມົນຕີ ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້).

ການພັດທະນາສ່ວນຄົງ ຂອງລະບົບດັ່ງກ່າວ ແມ່ນອີງໃສ່ທິດທາງນະໂຍບາຍ ເຊິ່ງປຽບສະເໜີອັນ ມີຂວາ ແລະ ບົດຮຽນຈາກພາກສະໜາມທີ່ປຽບສະເໜີອັນ ມີຊ້າຍ.

3 ອົງປະກອບຕົ້ນຕໍຂອງໂຄງການ

ອົງປະກອບທີ 1: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງສູນບໍລິການເຕັກນິກ

ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 1. ພະນັກງານຄຸ້ມຄອງກິດຈະກຳສິ່ງເສີມໃນຂັ້ນຕ່າງໆ (ສູນກາງ, ແຂວງ ແລະ ເມືອງ) ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຫຳລັງພຽງພໍໃນການວາງແຜນ ແລະ ຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳສິ່ງເສີມຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

ຕົວວັດແທກໃນທ້າຍໂຄງການ (EoP):

ຂັ້ນຕອນຕ່າງໆໃນການວາງແຜນ, ບໍລິຫານ ແລະ ຕິດຕາມ ການບໍລິການສິ່ງເສີມໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ແລະ ປະກາດນຳໃຊ້ – ຢ່າງໜ້ອຍສ່ວນໃດໜຶ່ງ – ຢ່າງໜ້ອຍໃນ 5 ແຂວງ ແລະ 25 ເມືອງ.

ຜົນໄດ້ຮັບ 1.1 ຫົວໜ້າພະແນກ, ຫ້ອງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ຫົວໜ້າສູນບໍລິການເຕັກນິກ ເຂົ້າໃຈໄດ້ບົດບາດ, ຫນ້າທີ່ ແລະ ຂັ້ນຕອນໃນການວາງແຜນ ແລະ ບໍລິຫານການບໍລິການສິ່ງເສີມ

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

1.1.1 ສັງລວມໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍເຄື່ອງມື 3 ຊຸດ ດ້ານການວາງແຜນ ແລະ ບໍລິຫານການບໍລິການສິ່ງເສີມ ອົງໃສ່ຫນ້າທີ່ ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງ, ຫນ້າວຽກຂອງພະນັກງານ ແລະ ການປະເມີນຜົນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

1.1.2 ຫົວໜ້າຂອງພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ຫົວໜ້າສູນສິ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການ ເຕັກນິກ ຂັ້ນແຂວງທັງໝົດໄດ້ຮັບຊຸດເຄື່ອງມືດັ່ງກ່າວພ້ອມທັງໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມວິທີການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືເຫລົ່ານັ້ນ.

1.1.3 ຫົວໜ້າຂອງຫ້ອງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ຫົວໜ້າສູນສິ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການເຕັກນິກ ຂັ້ນເມືອງທັງໝົດ ໄດ້ຮັບຊຸດເຄື່ອງມືດັ່ງກ່າວ.

ຜົນໄດ້ຮັບ 1.2 ຫົວໜ້າສູນບໍລິການເຕັກນິກມີໂອກາດໃນການວາງແຜນລັກສະນະລະບົບແຜນງານແລະ ມີການປະສານງານ

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

1.2.1 ຈັດກອງປະຊຸມການສິ່ງເສີມປະຈຳປີ ໃນຂັ້ນສູນກາງໂດຍມີຫົວໜ້າຈາກພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ຫົວໜ້າສູນສິ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການ ເຕັກນິກ ຂັ້ນ ແຂວງທັງໝົດເຂົ້າຮ່ວມ.

1.2.2 ຈັດກອງປະຊຸມວາງແຜນການສິ່ງເສີມ ແລະ ການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງປະຈຳປີ ຢ່າງໜ້ອຍ ຢູ່ 5 ແຂວງ.

1.2.3 ຈັດກອງປະຊຸມການສິ່ງເສີມປະຈຳປີ ຫລື ປະຈຳລະດູການໃນຂັ້ນເມືອງ ສຳລັບ ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສິ່ງເສີມຕ່າງໆ ຢ່າງໜ້ອຍໃນ 25 ເມືອງ ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 1.3 ມີລະບົບຕິດຕາມກິດຈະກຳການສິ່ງເສີມໃນຂັ້ນສູນກາງ

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

1.3.1 NAFES ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງຖານຂໍ້ມູນຂອງກຸ່ມບ້ານ ເຊິ່ງຮອດຕອນ ທ້າຍຂອງໂຄງການ ຢ່າງໜ້ອຍ ສຸດໃຫ້ໄດ້ 200 ກຸ່ມບ້ານ.

1.3.2 NAFES ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງຖານເກັບຂໍ້ມູນ ແລະ ເອກະສານສຳຄັນຂອງໂຄງການຕ່າງໆທີ່ຢູ່ໃນການຄຸ້ມ

ຄອງຂອງຕົນ. 1.3.3 ໄດ້ເຫັນດີເຫັນພ້ອມ ແລະ ນຳໃຊ້ຂັ້ນຕອນ ແລະ ລະບຽບໃນການລາຍງານຈາກ PETS ແລະ DETS ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການຢ່າງຫນ້ອຍໃນ 5 ແຂວງ ແລະ 25 ເມືອງ . 1.3.4 ພະແນກແຜນການຂອງ NAFES ກຽມບົດລາຍງານປະຈຳປີກ່ຽວກັບວຽກງານການສົ່ງເສີມ ເຊິ່ງເລີ່ມຕົ້ນໃຫ້ໄດ້ໃນປີ 2009.
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 1.4 ໄດ້ວິເຄາະທາງເລືອກໃນການສະໜອງທຶນຮອນໃຫ້ການບໍລິຫານສູນບໍລິການເຕັກນິກ ແລະ ກິດຈະກຳສົ່ງເສີມ <i>ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:</i> 1.4.1 ສຳເລັດການສຶກສາທາງເລືອກໃນການສະໜອງທຶນດັ່ງກ່າວ ແລະ ໄດ້ນຳສະເໜີຜົນການສຶກສາໃຫ້ແກ່ອົງການຈັດຕັ້ງ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຮັບຮູ້. 1.4.2 ໄດ້ສ້າງຍຸດທະສາດໄລຍະຍາວດ້ານການສະໜອງທຶນຮອນໃນການບໍລິຫານສົ່ງເສີມ ເຊິ່ງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ກະຊວງການເງິນຕົກລົງເຫັນດີນຳ. 1.4.3 ລັດຖະບານໄດ້ປະກອບສ່ວນງົບປະມານລັດເຂົ້າໃນກິດຈະກຳສົ່ງເສີມຂອງ LEA+ ໃນ 3 ແຂວງ (ລວມແລ້ວຢ່າງຫນ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 6 ເມືອງ)
ຂໍ້ສົມຫມຸດຖານ • ໂຄງຮ່າງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ຫນ້າທີ່ຈະບໍ່ມີການປ່ຽນຫຍັງຫລາຍ ເຊິ່ງບໍ່ສົ່ງຜົນກະທົບໃສ່ຂັ້ນຕອນ ແລະ ລະບຽບຫລັກການໃໝ່ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມພະນັກງານ; • ຂັ້ນຕອນ ແລະ ລະບຽບຫລັກການໃໝ່ໄດ້ຮັບການນຳໃຊ້ໂດຍພະນັກງານຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງ

ອົງປະກອບທີ 2: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການບໍລິການເຕັກນິກ

ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 2. ສູນບໍລິການເຕັກນິກສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ເອື້ອອຳນວຍຊາວກະສິກອນໃນ ເຂດທຸກຍາກ ຫ່າງໄກສອກຫລີກທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃຫ້ ເຂົ້າເຖິງປັດໃຈການຜະລິດ ແລະ ການຕະຫລາດ

ຕົວວັດແທກໃນທ້າຍໂຄງການ (EoP):

ຂັ້ນຕອນໃນການເອື້ອອຳນວຍ: a) ປັດໃຈການຜະລິດ ແລະ ສິນເຊື່ອ, b) ພັດທະນາຕ່ອງໂສ້ການຕະຫລາດ ແລະ c) ສ້າງຕັ້ງສູນບໍລິການທີ່ຄຸ້ມຄອງໂດຍຊາວບ້ານເອງ, ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ແລະ ທົດສອບໃນກຸ່ມບ້ານທີ່ຢູ່ໃນ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 3 ແຂວງ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 2.1 ພະນັກງານໃນ PETS ແລະ DETS ມີຄວາມສາມາດໃນການເອື້ອອຳນວຍຊາວກະສິກອນ ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃຫ້ເຂົ້າເຖິງປັດໃຈການຜະລິດ.

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

2.1.1 ຂັ້ນຕອນໃນການວິເຄາະຕ່ອງໂສ້ຂອງການບໍລິການ ແລະ ປັດໃຈການຜະລິດໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ແລະ ທົດສອບ ໃນກຸ່ມບ້ານທີ່ຢູ່ໃນ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 3 ແຂວງ.

2.1.2 ອົງໃສ່ການວິເຄາະຂ້າງເທິງ, ແຜນການຂອງກຸ່ມບ້ານໃນບາງເຂດທີ່ໄດ້ເລືອກໄວ້ ກ່ຽວກັບການປັບປຸງການ ນຳເຂົ້າປັດໃຈການຜະລິດ ແລະ ການບໍລິການຕ່າງໆ ໄດ້ຮັບການເຫັນດີ ແລະ ການນຳໃນຊຸມຊົນ ເປັນຜູ້ຕິດຕາມຄວາມຄືບໜ້າ

2.1.3 ບົດຮຽນທີ່ໄດ້ຈາກ 2.1.1 ແລະ 2.1.2 ໄດ້ຖືກບັນທຶກເປັນເອກະສານ ແລະ ແຈກຢາຍໃຫ້ແຂວງອື່ນ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 2.2 ພະນັກງານໃນ PETS ແລະ DETS ເຂົ້າໃຈໄດ້ທາງເລືອກໃນການສ້າງກຸ່ມທ້ອນເງິນ ແລະ ສິນເຊື່ອໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ສາມາດໃຫ້ຄຳປຶກສາທີ່ເໝາະສົມແກ່ກຸ່ມຊາວກະສິກອນ.

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

2.2.1 ບົດຮຽນທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການຈັດຕັ້ງກຸ່ມທ້ອນເງິນ ແລະ ສິນເຊື່ອໃນເຂດຊົນນະບົດ ໄດ້ຖືກກຳນົດ ແລະ ມີການສົນທະນາປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບບົດບາດຂອງນັກສົ່ງເສີມ ໃນວຽກງານດັ່ງກ່າວ.

2.2.2 ໄດ້ຜະລິດຊຸດເຄື່ອງມືໃນການສ້າງກຸ່ມທ້ອນເງິນ ແລະ ສິນເຊື່ອ ແລະ ໄດ້ແຈກຢາຍເຄື່ອງມືດັ່ງກ່າວໃຫ້ແກ່ PETS ແລະ DETS.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 2.3 ພະນັກງານໃນ PETS ແລະ DETS ມີຄວາມສາມາດໃນການເອື້ອອຳນວຍການພັດທະນາ ຕ່ອງໂສ້ການຕະຫລາດ ໃນເຂດທຸກຍາກຫ່າງໄກສອກຫລີກ.

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

2.3.1 ໄດ້ຈັດຝຶກອົບຮົມກ່ຽວກັບການພັດທະນາຕ່ອງໂສ້ການຕະຫລາດໂດຍອົງໃສ່ສະພາບພື້ນທີ່ເປັນຫລັກ (AEDP) ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານໃນ PETS ແລະ DETS ໃນເຂດເປົ້າໝາຍ (ຄືກັນກັບ 2.1).

2.3.2 ຂະບວນການ AEDP ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ ໂດຍມີນັກສົ່ງເສີມເປັນຜູ້ເອື້ອອຳນວຍ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 2.4 ໄດ້ສ້າງຕັ້ງລະບົບສົ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການເຕັກນິກຂັ້ນກຸ່ມບ້ານແລະບໍລິຫານໂດຍຊຸມຊົນ ຂັ້ນໃນເຂດທຸກຍາກຫ່າງໄກ ສອກຫລີກ.

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

- 2.4.1 ໄດ້ກຳນົດ, ສັງລວມ ແລະ ວິເຄາະ ກໍລະນີຕ່າງໆທີ່ມີ ຫ້ອງການກຸ່ມບ້ານ ໂດຍຫ້ອງການເຫລົ່ານັ້ນ ບໍລິຫານ ໂດຍການນຳຂັ້ນກຸ່ມບ້ານເອງ (ຢູ່ໃສກໍ່ໄດ້ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ)
- 2.4.2 ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືກັບຊາວບ້ານໃນເຂດເປົ້າໝາຍ (ຄືກັນກັບ 2.1 ແລະ 2.3) ເພື່ອເຮັດໃຫ້ ປະຊາຊົນເປັນເຈົ້າການໃນການສ້າງແຜນ ແລະ ບໍລິຫານຫ້ອງການກຸ່ມບ້ານ ສຳລັບກິດຈະກຳ ການສົ່ງເສີມ.
- 2.4.3 ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ, ໂຄງການ ແລະ ປະຊາຊົນໄດ້ສົມທົບທຶນຮ່ວມກັນໃນການກໍ່ສ້າງລະບົບ KETS ໃນ 6 ກຸ່ມບ້ານ
- 2.4.4 ມີການຕິດຕາມ ການນຳໃຊ້ສູນດັ່ງກ່າວ, ໄດ້ມີການບັນທຶກເປັນເອກະສານ ແລະ ນຳເອົາບົດຮຽນ ມາແລກປ່ຽນ ລະຫວ່າງອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນຂັ້ນສູນກາງ.

ຂໍ້ສົມຫມຸດຖານ

- ໂຄງການອື່ນໆຈະໃຫ້ການຮ່ວມມື ໃນກິດຈະກຳທີ່ເນັ້ນໃຫ້ຊຸມຊົນເປັນເຈົ້າການ
- ການນຳ ແລະ ພະນັກງານສົ່ງເສີມ ຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າບົດບາດຂອງພວກເຂົາແມ່ນການເອື້ອອຳນວຍການສະໜອງບັດໃຈການຜະລິດ ແລະ ການຕະຫລາດ ຫລາຍກ່ວາຖືເປັນໂອກາດໃນການສ້າງລາຍຮັບ
- ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນຈະອານຸຍາດການສ້າງ KETS ທີ່ຊາວບ້ານເອງເປັນເຈົ້າການໃນການຄຸ້ມຄອງ.

ອົງປະກອບທີ 3: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການບໍລິການຝຶກອົບຮົມ

ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 3. ຮູບແບບການສົ່ງເສີມຂອງລາວໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໃນຂອບ ເຂດທົ່ວປະເທດ ໂດຍມີການປັບປຸງທັງດ້ານວິທີການ ແລະ ເນື້ອໃນ ແນໃສ່ປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການບໍລິການ.

ຕົວວັດແທກໃນທ້າຍໂຄງການ (EoP):

ໄດ້ນຳເອົາຮູບແບບ LEA ໄປຜັນຂະຫຍາຍໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຈຳນວນເມືອງທຸກຍາກທີ່ລັດຖະບານ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ທັງໝົດ 72 ເມືອງ

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 3.1 ໄດ້ມີການແນະນຳຮູບແບບ LEA ແບບທຳມະດາ ໃນທຸກໆແຂວງທົ່ວປະເທດ ຕາມຍຸດທະ ສາດຂອງ NAFES ປີ 2005.

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

3.1.1 ສຳເລັດຮອບວຽນການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຕິດຕາມ (3 ປີ) ໃນ 4 ແຂວງເປົ້າໝາຍທີ່ໄດ້ເລີ່ມ ແຕ່ ປີ 2006.

3.1.2 ສຳເລັດຮອບວຽນການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຕິດຕາມ (3 ປີ) ໃນ 5 ແຂວງເປົ້າໝາຍທີ່ໄດ້ເລີ່ມ ແຕ່ ປີ 2007.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 3.2 ໄດ້ມີການແນະນຳຮູບແບບ LEA ແບບປັບປຸງໃໝ່ ໃນເຂດທຸກຍາກຫ່າງໄກສອກຫລີກ ຈຳນວນໜຶ່ງ.

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

3.2.1 ສຳເລັດການທົດສອບຂັ້ນຕອນໃນການວາງແຜນ ແລະ ບໍລິຫານຮູບແບບ LEA+ (ອີງໃສ່ກຸ່ມບ້ານ, ອີງໃສ່ໂອກາດ, ອີງໃສ່ລາຍການສົ່ງເສີມຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວບ້ານ) ດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ ໃນໄລຍະເຊື່ອມຕໍ່ຂອງໂຄງການ.

3.2.2 ໄດ້ບັນທຶກ, ສ້າງເປັນເອກະສານ ແລະ ໄດ້ກະຈາຍຂັ້ນຕອນໃນການຈັດຕັ້ງ LEA+ ໃຫ້ແກ່ທຸກໆ PETS ແລະ KETS.

3.2.3 ສະໜັບສະໜູນການຂະຫຍາຍ LEA+ ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 20 ເມືອງ ໂດຍສຸມໃສ່ເຂດທຸກຍາກ ຫ່າງໄກສອກຫລີກ.

ຜົນໄດ້ຮັບ 3.3 ໄດ້ຂະຫຍາຍເນື້ອໃນຂອງການຝຶກອົບຮົມໃນຮູບແບບ LEA.

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

3.3.1 ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມເພື່ອພັດທະນາຫລັກສູດ ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 5 ແຂວງ ເຊິ່ງກອງປະຊຸມໄດ້ຮວມເອົາ ນັກສົ່ງເສີມ ແລະ ນັກຄົ້ນຄວ້າເຂົ້າຮ່ວມ ແນໃສ່ຂະຫຍາຍທົ່ວຂໍ້ ແລະ ເນື້ອໃນການຝຶກອົບຮົມ ພາຍໃຕ້ຂໍ້ 3.2 ຕາມລັກສະນະ 'ການສົ່ງເສີມສຳລັບທຸກໆຄົນ'.

3.3.2 ພະນັກງານ PAFO ແລະ PETS ໃຫ້ການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຕິດຕາມນັກສົ່ງເສີມຂັ້ນເມືອງ ທີ່ເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງຝຶກອົບຮົມຫລັກສູດໃໝ່.

3.3.3 ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ລາຍຮັບທີ່ໜ່ວຍການຜະລິດໄດ້ຈາກການຝຶກອົບຮົມ ໄດ້ຖືກປະເມີນໂດຍ ຮູບແບບການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນແບບມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ການສຶກສາຜົນກະທົບ ລັກສະນະເອກະລາດ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 3.4 ຈຳນວນ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງຄູຝຶກ LEA ເພີ່ມຂຶ້ນ.

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

- 3.4.1 ຮອດຕອນທ້າຍ ຂອງໂຄງການ, ໄດ້ຈັດຝຶກອົບຮົມໃຫ້ຄູຝຶກໃນຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງຢ່າງຫນ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 60 ຄົນ (ໃຫມ່) ເພື່ອສະໜັບສະໜູນຂໍ້ 3.2 ແລະ 3.3.
- 3.4.2 ຝຶກອົບຮົມຄົນໃຫມ່ໃຫ້ແກ່ຄູຝຶກຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຝຶກໃນໂຄງການໄລຍະທີ I ແລະ II ໃຫ້ໄດ້ຢ່າງຫນ້ອຍ 40 ຄົນ.
- 3.4.3 ຝຶກອົບຮົມພິເສດເພື່ອສ້າງທັກສະໃຫ້ແກ່ພະນັກງານ NAFES ຢ່າງຫນ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 5 ຄົນ ໃນຫົວຂໍ້ ວິທີການຝຶກອົບຮົມ, ການພັດທະນາຫລັກສູດ ແລະ ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ.
- 3.4.4 ສ້າງລະບຽບການສຳຫລັບຂະບວນການຢັ້ງຢືນຄູຝຶກອາວຸໂສກ່ຽວກັບ LEA.

ຂໍ້ສົມມຸດຖານ

- ພະນັກງານຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຂັ້ນແຂວງທີ່ໄດ້ຮ່ວມມືກັບໂຄງການໃນເມື່ອກ່ອນ ຈະສືບຕໍ່ພາລະຫນ້າທີ່ເກົ່າທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມມາ.
- ພະນັກງານຂັ້ນເມືອງພ້ອມ ແລະ ສາມາດເຮັດວຽກກັບຊຸມຊົນໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ.

ອົງປະກອບທີ 4: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການບໍລິການຂໍ້ມູນຂ່າວສານ

ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 4. ນັກສົ່ງເສີມໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການບໍລິການຕ່າງໆ ເຊິ່ງຊ່ວຍເຂົ້າໃນການປັບປຸງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

ຕົວວັດແທກໃນທ້າຍໂຄງການ (EoP):

ໄດ້ສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ອຸປະກອນຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 5 ຫົວຂໍ້ໃຫມ່ ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານໃນທຸກໆແຂວງ ເຊັ່ນດຽວກັນສາມາດສ້າງລະບົບຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ ໃນ 5 ແຂວງ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 4.1 ລະບົບການບໍລິການຂໍ້ມູນຂ່າວສານໄດ້ເຊື່ອມເຂົ້າໃນໂຄງສ້າງລະບົບ ການສົ່ງເສີມ

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

- 4.1.1 ໄດ້ພັດທະນາ ແລະ ກະຈາຍຂໍ້ແນະນຳໃນການສ້າງຕັ້ງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງໜ່ວຍງານຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນສູນບໍລິການເຕັກນິກ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ.
- 4.1.2 ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ ສາມາດສ້າງຕັ້ງໜ່ວຍງານຂໍ້ມູນຂ່າວສານໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍໃນ 5 ແຂວງ ແລະ 10 ເມືອງ, ໃນແຕ່ລະໜ່ວຍງານປະກອບມີພະນັກງານທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ, ມີການປະສານງານກັບພາກສ່ວນອື່ນໆໃນລະບົບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ປະກອບມີອຸປະກອນຂໍ້ມູນຂ່າວສານພື້ນຖານຈຳນວນໜຶ່ງ.
- 4.1.3 ແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບ 'ສູນຕອບ-ຮັບທາງໂທລະສັບ' ໄດ້ທົດລອງນຳໃຊ້ ຢ່າງໜ້ອຍໃນ 2 ສູນ ໂດຍມີການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນການທົດລອງດັ່ງກ່າວຢ່າງລະອຽດ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 4.2 ໄດ້ມີການຜະລິດ ແລະ ກະຈາຍອຸປະກອນຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນຫົວຂໍ້ທີ່ເປັນບູລິມະສິດ

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

- 4.2.1 ຫົວຂໍ້ທີ່ເປັນບູລິມະສິດໄດ້ຖືກກຳນົດຂຶ້ນໂດຍອີງໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບຈາກຂໍ້ 3.2 ແລະ 3.3. ແຜນການຜະລິດປະຈຳປີແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍ NAFES.
- 4.2.2 ໄດ້ຜະລິດ ແລະ ກະຈາຍອຸປະກອນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ຢ່າງໜ້ອຍ 2 ຜະລິດຕະພັນໃນແຕ່ລະປີ ໂດຍນຳໃຊ້ 'ຍຸດທະສາດດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການສື່ສານ' ທີ່ໄດ້ທົດສອບໃນໂຄງການໄລຍະທີ II ໂດຍມີພະນັກງານໃນຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ແຂວງເຂົ້າຮ່ວມ
- 4.2.3 ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ ສາມາດສົ່ງ 'ຖົງປັນຍາກະສິກຳ ແບບເຄື່ອນທີ່' ຢ່າງໜ້ອຍ 200 ກຸ່ມບ້ານ ເຊິ່ງໄດ້ມີການປະເມີນຜົນການນຳໃຊ້ ແລະ ຜົນກະທົບຂອງຖົງດັ່ງກ່າວໃນບາງເຂດເປົ້າໝາຍ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 4.3 ລະບົບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ຄວາມຮູ້ກະສິກຳ (AKIS) ໃນຂັ້ນສູນກາງໄດ້ຮັບການປັບປຸງ

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

- 4.3.1 ໄດ້ຝຶກອົບຮົມທັກສະພິເສດດ້ານການຜະລິດສິ່, ICT ແລະ ການບໍລິຫານຄວາມຮູ້ ໃຫ້ພະນັກງານ NAFES ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ທ່ານ.
- 4.3.2 ສະມາຊິກໃນກຸ່ມ AIM ມີການຮ່ວມມືຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 2 ເຫດການຕໍ່ປີ.
- 4.3.3 ໄດ້ຜະລິດ ແລະ ກະຈາຍວາລະສານຂອງ NAFES ສູ່ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 2 ສະບັບ

ຕໍ່ປີ. 4.3.4 ໄດ້ຮ່ວມມືກັບໂຮງຮຽນກະສິກຳ ແລະ ຄະນະກະເສດສາດ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ໃນວຽກງານການພັດທະນາຫລັກສູດ ແລະ ແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສົ່ງເສີມ. 4.3.5 ໄດ້ສືບຕໍ່ສະໜັບສະໜູນການສົນທະນາແບບອອນລາຍຕ່າງໆ ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 50,000 ຄຳເຫັນຕໍ່ເດືອນ (ຕົວຢ່າງ: ຂໍ້ຄວາມ x ຈຳນວນສະມາຊິກ)
ຂໍ້ສົມມຸດຖານ ອຸປະກອນຂໍ້ມູນຂ່າວສານເຂົ້າເຖິງກຸ່ມເປົ້າໝາຍ ແລະ ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ໃນຕົວຈິງ.

ອົງປະກອບທີ 5: ສັງລວມ ແລະ ຖອດຖອນບົດຮຽນອັນດີດ້ານວຽກງານການສົ່ງເສີມ

ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 5. ບົດຮຽນທີ່ດີດ້ານການສົ່ງເສີມໄດ້ຮັບການສັງລວມ, ທົດສອບ ແລະ ແລກປ່ຽນ ເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາການບໍລິການສົ່ງເສີມທີ່ມີລັກສະນະຫລາກຫລາຍ.

ຕົວວັດແທກໃນທ້າຍໂຄງການ (EoP):

ສາມາດກະຈາຍຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 10 ກໍລະນີກ່ຽວກັບໂອກາດໃນການສົ່ງເສີມສໍາລັບແມ່ຍິງ, ຄົນທຸກ, ປະຊາຊົນໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ແລະ 5 ກໍລະນີກ່ຽວກັບໂອກາດ ແລະ ບັນຫາດ້ານການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ທຸລະກິດກະສິກໍາ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 5.1 ໄດ້ສ້າງຄູ່ຮ່ວມງານ ເພື່ອການສັງລວມບົດຮຽນອັນດີດັ່ງກ່າວ

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

- 5.1.1 ຂັ້ນຕອນ ແລະ ມາດຖານໃນການບໍລິຫານກອງທຶນສໍາລັບການແຂ່ງຂັນໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໂດຍຄະນະບໍລິຫານຂອງໂຄງການ ແລະ ໄດ້ຮັບການອານຸມັດຈາກຄະນະຊີ້ນຳຂອງໂຄງການ.
- 5.1.2 ຄະນະບໍລິຫານມີການປະເມີນບົດສະເໜີໂຄງການຈຸລະພາກ ແລະ ສະໜອງທຶນໃຫ້ໄດ້ປະມານ 5-10 ຄູ່ຮ່ວມງານຕໍ່ປີ.
- 5.1.3 ຄູ່ຮ່ວມງານໄດ້ເຮັດວຽກໃນພາກສະໜາມ, ໄດ້ບັນທຶກກິດຈະກຳຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ແລກປ່ຽນໃນຮູບແບບບົດລາຍງານ, ວິດີໂອ, ທັດສະນະສຶກສາ ແລະ ກອງປະຊຸມຕ່າງໆ (ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 10 ເຫດການຕໍ່ປີ.)

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 5.2 ໄດ້ດັດສິມ ແລະ ສົມທຽບບົດຮຽນອັນດີດ້ານວຽກງານການສົ່ງເສີມ

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

- 5.2.1 ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມປະຈຳປີ ເພື່ອແລກປ່ຽນບົດຮຽນລະຫວ່າງໂຄງການ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມມືຕ່າງໆ ໃນຫົວຂໍ້ໃດໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການອານຸມັດຈາກຄະນະຊີ້ນຳຂອງໂຄງການ.
- 5.2.2 ໄດ້ວ່າຈ້າງທີ່ປຶກສາເພື່ອຈັດກອງປະຊຸມ, ຂຽນບົດລາຍງານ ແລະ ວິເຄາະບົດຮຽນທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນກອງປະຊຸມ

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 5.3 ບົດຮຽນອັນໃໝ່ ແລະ ສ້າງສັນໃນການສົ່ງເສີມໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຈາກ NAFES

ຕົວວັດແທກຂອງກິດຈະກຳ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

- 5.3.1 ຂັ້ນຕອນ ແລະ ມາດຖານຕ່າງໆໃນການກຳນົດບົດຮຽນອັນໃໝ່ແລະ ສ້າງສັນໃນການສົ່ງເສີມໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍຄະນະບໍລິຫານໂຄງການ ແລະ ໄດ້ຮັບການອານຸມັດໂດຍ NAFES
- 5.3.2 ນັກສົ່ງເສີມຂຶ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງສະເໜີຜູ້ເຂົ້າປະກວດ ໂດຍຄະນະຮັບຜິດຊອບໃນຂັ້ນສູນກາງເປັນຜູ້ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຄັດເລືອກຜູ້ຊະນະເລີດ.
- 5.3.3 ໄດ້ມອບລາງວັນ ແລະ ປະກາດໃຫ້ສັງຄົມຮັບຮູ້, ຜູ້ຊະນະເລີດເຮັດບົດນຳສະເໜີໃນກອງປະຊຸມການສົ່ງເສີມຂັ້ນສູນກາງ.

ຂໍ້ສົມມຸດຖານ

- ຄູ່ຮ່ວມມືທີ່ມີທ່າແຮງຈະສົ່ງບົດສະເໜີໂຄງການທີ່ຖືກກັບມາດຖານທີ່ກຳນົດໄວ້

4 ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

4.1 ຄູ່ຮ່ວມງານໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ໂດຍລວມແລ້ວຂໍ້ຕົກລົງຂອງໂຄງການ LEAP ແມ່ນຢູ່ບົນພື້ນຖານຄວາມເຫັນດີລະຫວ່າງລັດຖະບານຂອງ ປະເທດສະວິດສເຊີແລນ ເຊິ່ງຕາງໜ້າໂດຍອົງການ SDC ແລະ ລັດຖະບານຂອງ ສ.ປ.ປ ລາວ ເຊິ່ງຕາງໜ້າໂດຍກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.

LEAP ຈະສືບຕໍ່ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຮ່ວມກັນລະຫວ່າງຄູ່ຮ່ວມງານຝ່າຍລາວ – NAFES – ແລະ ອົງການ Helvetas ເຊິ່ງເປັນອົງການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ໄດ້ຮັບການມອບໝາຍຈາກອົງການ SDC. ໂດຍອີງໃສ່ໜ້າວຽກໃນແຕ່ລະອົງປະກອບຂອງໂຄງການ, ຄູ່ຮ່ວມງານແຕ່ລະຝ່າຍມີໜ້າທີ່ຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະອົງປະກອບ.

4.1.1 NAFES

ໃນ NAFES, ໜ້າວຽກໃນແຕ່ລະວັນແມ່ນຂຶ້ນກັບຫົວໜ້າໂຄງການຝ່າຍລາວ (NPD). ໃນໂຄງການໄລຍະທີ I ແລະ II, NPD ແມ່ນຫົວໜ້າຂອງໜ່ວຍງານພັດທະນາຮູບແບບສິ່ງເສີມ ແລະ ຝຶກອົບຮົມ (CETDU) ເຊິ່ງປະກອບມີພະນັກງານປະມານ 8- 10 ຄົນ (ຄູຝຶກຂັ້ນສູນກາງ). ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ, ຮອງຫົວໜ້າຂອງ NAFES ກໍ່ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນທີ່ປຶກສາ ເຊິ່ງເຂົ້າຮ່ວມໃນຄະນະບໍລິຫານ ແລະ ຄະນະຊີ້ນຳຂອງໂຄງການ. ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນ, ຍັງມີພະນັກງານບັນຊີຈຳນວນ 2 ທ່ານ ຂອງ NAFES ກໍ່ໄດ້ຊ່ວຍວຽກງານການເງິນ ແລະ ລາຍງານດ້ວຍ.

ໃນເດືອນຕຸລາ ປີ 2007, NPD ໄດ້ຖືກເລື່ອນຊັ້ນເປັນຮອງຫົວໜ້າ NAFES ແຕ່ຍັງສືບຕໍ່ຮັບຜິດຊອບໂຄງການ LEAP ໄລຍະທີ IV. ຄູຝຶກສູນກາງທີ່ຜ່ານມາແມ່ນປະຈຳໃນພະແນກສິ່ງເສີມ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ (ເບິ່ງ 1.3.2). ຕົວແທນຈາກພະແນກແຜນການຂອງ NAFES ກໍ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມໃນຄະນະບໍລິຫານໂຄງການດ້ວຍ ເຊິ່ງຈະຮັບຜິດຊອບວຽກງານຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ ພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 1 ແລະ ສັງລວມບົດຮຽນອັນດີດ້ານການສິ່ງເສີມ ພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 5.

ຈຳນວນຄູຝຶກຂັ້ນສູນກາງແມ່ນຂໍ້ຈຳກັດແຕ່ໃດມາຕັ້ງແຕ່ເລີ້ມຕົ້ນໂຄງການ. ຢ່າງໜ້ອຍ ຄູຝຶກເຫຼົ່ານັ້ນປະມານ 8 ທ່ານ ຈະສືບຕໍ່ເຮັດວຽກເຕັມເວລາໃຫ້ກັບກິດຈະກຳຂອງໂຄງການໃນຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຄາດວ່າຈະບໍ່ມີການເພີ່ມຈຳນວນຄູຝຶກສູນກາງອີກ. ນີ້ແມ່ນຂໍ້ຈຳກັດຂອງອົງການບໍລິຫານລັດ ແລະ ບໍລິຫານລັດຖະກອນ (PACSA) ທີ່ພະຍາຍາມຈຳກັດຈຳນວນພະນັກງານຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ພະຍາຍາມສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ແກ່ພະນັກງານຂັ້ນແຂວງ. ອີງໃສ່ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວ, LEAP IV ຈະສືບຕໍ່ຝຶກອົບຮົມ, ຕິດຕາມ ແລະ ສະໜອງອຸປະກອນໃຫ້ແກ່ພະນັກງານຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈິ່ງຈະມີການພັດທະນາ ຂະບວນການສ້າງຄູຝຶກອາວຸໂສກຽວກັບ LEA ຂັ້ນແຂວງນຳອີກ.

4.1.2 ທີມງານຊ່ຽວຊານຂອງ Helvetas

ຫນ້າທີ່ຂອງທີມງານ ຊ່ຽວຊານແຕ່ລະທ່ານ	ອົງປະກອບຂອງໂຄງການ				
	ສ້າງຄວາມເຂັ້ມ ແຂງໃຫ້ແກ່ການ ຄຸ້ມຄອງການ ບໍລິການ	ສ້າງຄວາມເຂັ້ມ ແຂງໃຫ້ແກ່ ການ ບໍລິການເຕັກນິກ	ສ້າງຄວາມເຂັ້ມ ແຂງໃຫ້ແກ່ ການ ບໍລິການຝຶກ ອົບຮົມ	ສ້າງຄວາມເຂັ້ມ ແຂງໃຫ້ແກ່ ການ ບໍລິການຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ	ສັງລວມ ແລະ ຖອດຖອນ ບົດຮຽນດ້ານ ການສົ່ງເສີມ
ຊ່ຽວຊານຕ່າງປະ ເທດ-ຫົວຫນ້າ CTA: ພັດທະນາ ລະບົບ ການຈັດຕັ້ງ.					
ຊ່ຽວຊານຕ່າງປະເທດ : ຊັບພະຍາກອນມະນຸດ					
ລາວ: ຄຸ້ມຄອງຄວາມຮູ້					
ລາວ: ພັດທະນາຊຸມຊົນ					
ລາວ: IT					

ທີມງານຊ່ຽວຊານຕ່າງປະເທດສືບຕໍ່ປະກອບດ້ວຍ 2 ທ່ານ (ເບິ່ງເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 13 ກ່ຽວກັບ ຫນ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບລະອຽດ) ນອກຈາກນັ້ນຍັງປະກອບດ້ວຍວິຊາການສະເພາະດ້ານທີ່ເປັນຄົນລາວ ຈຳນວນ 3 ທ່ານ ແລະ ພະນັກງານບໍລິຫານຈຳນວນຫນຶ່ງ (ການເງິນ/ບັນຊີ, ບໍລິຫານ, ເລຂາ, ຄົນຂັບລົດ). ຫນ້າທີ່ຂອງແຕ່ລະທ່ານແມ່ນຢູ່ໃນຕາຕະລາງຕໍ່ໄປ.

ນອກນັ້ນ ໂຄງການຍັງມີງົບປະມານໃນການວ່າຈ້າງທີ່ບົກສາຕ່າງປະເທດ ແລະ ລາວເຂົ້າຊ່ວຍໃນຍາມ ຈຳເປັນ. ຂົງເຂດວຽກງານທີ່ອາດຕ້ອງການການສະໜັບສະໜູນຈາກພາຍນອກມີຄື ການຕິດຕາມປະ ເມີນຜົນ, ການຄຸ້ມຄອງຄວາມຮູ້, ການຕະຫລາດ ແລະ ທຸລະກິດກະສິກຳ ແລະ ການສົ່ງເສີມສຳລັບຄົນ ທຸກຍາກ.

4.2 ຄູ່ຮ່ວມງານອື່ນໆ

ຍູດທະສາດຂອງໂຄງການໄລຍະທີ IV ປະກອບດ້ວຍການສ້າງຄູ່ຮ່ວມມືເພື່ອສັງລວມ ຖອກຖອນບົດ ຮຽນ (ເບິ່ງ 2.3.3), ແລະ ຮ່ວມມືກັບໂຄງການອື່ນໆເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ LEA+ (ເບິ່ງ 2.3.2).

ໃນການຄັດເລືອກຄູ່ຮ່ວມມື, ຄະນະບໍລິຫານໂຄງການ LEAP ຈະຄົ້ນຄວ້າບົດສະເໜີຈາກ ແຂວງ, ໂຄງການ, NGOs ແລະ ອື່ນໆ. ພາຍຫລັງໄດ້ແນະນຳລະບົບ LEA ໃນ 17 ແຂວງແລ້ວ,

ໂຄງການຈະບໍ່ເປັນເຈົ້າການໃນການຂະຫຍາຍລະບົບອອກສູ່ວົງກ້ວາງອີກ ແຕ່ຈະເຮັດວຽກດ້ວຍ ‘ຄວາມພະຍາຍາມ’ ທີ່ເຮັດໃຫ້ລະບົບມີປະສິດທະພາບສູງກ່ວາເກົ່າໃນສະພາບແວດລ້ອມສະເພາະ. ຄູ່ຮ່ວມງານຕ້ອງສະເໜີແນວຄວາມຄິດຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ໂຄງການ ກ່ອນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ.

ຄວາມອາດສາມາດທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນມະນຸດເປັນປັດໃຈອັນສຳຄັນສຳລັບການຮັບເອົາບົດສະເໜີຈາກແຂວງ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ. ຫມາຍວ່າທ້ອງຖານກະສິກຳໃນຂັ້ນແຂວງ (PAFO ແລະ/ຫລື PETS) ຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງພະນັກງານຂັ້ນແຂວງຢ່າງຫນ້ອຍ 2 ທ່ານ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມກັບ LEAP ມາກ່ອນແລ້ວ ແລະ ພະນັກງານຂັ້ນເມືອງ 3 ທ່ານ ເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ ໃນກໍລະນີທີ່ໄດ້ຮັບທຶນໃນການຂະຫຍາຍລະບົບອອກສູ່ເມືອງໃໝ່. ຄາດວ່າ ໂຄງການຈະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການໃນ 5 ແຂວງ ແລະ 25 ເມືອງ ຈະມີພະນັກງານລັດເຂົ້າຮ່ວມປະມານ 85 ທ່ານ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ LEAP ໄລຍະທີ IV.

ຄອບຄົວຊາວກະສິກອນ ແລະ ລະບົບການສົ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານ. ທຸກໆລະບົບການສົ່ງເສີມແມ່ນຖືເອົາຄອບຄົວຊາວກະສິກອນເປັນຜູ້ຮ່ວມງານສຸດທ້າຍ. ນັກສົ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານແມ່ນຄູ່ຮ່ວມງານຫລັກໃນລະບົບ LEA ເຊິ່ງເປັນຈຸດເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງຄອບຄົວຊາວກະສິກອນ ແລະ ລະບົບການສົ່ງເສີມພາກລັດ. LEAP ສະໜັບສະໜູນແບບທາງອ້ອມເຂົ້າໃນການສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

DAFOs ແລະ DETS. ພະນັກງານຂັ້ນເມືອງແມ່ນນັກສົ່ງເສີມຂັ້ນພື້ນຖານໃນລະບົບການສົ່ງເສີມຂອງພາກລັດ. LEAP ຈະສຸມໃສ່ສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ພວກເຂົາເພີ່ມຂຶ້ນອີກ.

PAFOs ແລະ PETS. ນັກບໍລິຫານໃນຂັ້ນແຂວງ ແລະ ວິຊາການສະເພາະດ້ານ ແມ່ນຄູ່ຮ່ວມງານອັນສຳຄັນໃນການຄຸ້ມຄອງຂະບວນການຂະຫຍາຍ LEA. ພະນັກງານໃນ PETS ທີ່ໄດ້ຖືກຄັດເລືອກຈະໄດ້ຮັບການສ້າງໃຫ້ເປັນຄູ່ຝຶກອາວຸໂສ ທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ຕິດຕາມ ແລະ ໃຫ້ຄໍາປຶກສາດ້ານເຕັກນິກໃຫ້ແກ່ DETS.

MAF. ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ແມ່ນຄູ່ຮ່ວມງານອັນສຳຄັນ ໃນລະດັບນະໂຍບາຍ ແລະ ຍຸດທະສາດ. MAF ຍັງມີບົດບາດສຳຄັນໃນການລະດົມ ຂົນຂວາຍການນຳໃນລັດຖະບານ ແລະ ອົງການຜູ້ໃຫ້ທຶນເຂົ້າໃນການສະໜັບສະໜູນ LEA.

NAFRI. NAFRI ແມ່ນຄູ່ຮ່ວມງານທີ່ສຳຄັນໃນວຽກງານ ການຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ເທັກໂນໂລຢີຕ່າງໆ ເຊິ່ງພວກເຂົາສາມາດສະໜອງເຕັກນິກຕ່າງໆໃນຫລາຍໆຫົວຂໍ້.

ໂຄງການອື່ນໆ ແລະ ອົງການ NGOs. ພວກເຂົາສາມາດເປັນຄູ່ຮ່ວມງານກັບ LEAP ໂດຍກົງ ໂດຍຜ່ານ 2 ທາງຕົ້ນຕໍຄື: (i) ຮ່ວມມືໃນການສະໜອງທຶນ ແລະ ຊຶ້ນຳ LEA+ ໃນເມືອງເປົ້າຫມາຍຂອງຕົນ ແລະ (ii) ຮ່ວມມືໃນວຽກງານການສັງລວມ ຖອດຖອນບົດຮຽນ ໃນຮູບແບບ ໂຄງການຈຸນລະພາກ ຂອງ LEAP ອົງປະກອບທີ 5.

ພາກສ່ວນເອກະຊົນ. ມີຫລາຍໆບໍລິສັດຈາກພາກສ່ວນທຸລະກິດບໍ່ວ່າຂະໜາດນ້ອຍ ຫລື ໃຫຍ່ກໍ່ຕາມ ທີ່ດຳເນີນກິດຈະການໃນຂົງເຂດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ. ພວກເຂົາສາມາດເປັນຄູ່ຮ່ວມງານທາງອ້ອມກັບໂຄງການ LEAP ໂດຍຜ່ານການພົວພັນຂອງເຂົາເຈົ້າກັບຊຸມຊົນຊາວກະສິກອນ. ພວກເຂົາສາມາດເປັນຄູ່ຮ່ວມງານໄດ້ກໍ່ຕໍ່ເມື່ອພວກເຂົາປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການສັງລວມ ແລະ ຖອດຖອນບົດຮຽນອັນດີດ້ານການສົ່ງເສີມ.

4.3 ການຊີ້ນຳໂຄງການ

4.3.1 ຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການ

ຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການຈະຊີ້ນຳລວມການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ. ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ ຄະນະດັ່ງກ່າວຈະປະຊຸມກັນ 2 ຄັ້ງຕໍ່ປີ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ອາດມີປະຊຸມດ່ວນສະເພາະກິດໃນກໍລະນີທີ່ມີເຫດການສຸກເສີນ. ໂຄງສ້າງ ແລະ ການດຳເນີນງານຂອງຄະນະຊີ້ນຳແມ່ນຢູ່ໃນເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 12.

4.3.2 ຄະນະບໍລິຫານໂຄງການ

ຄະນະບໍລິຫານໂຄງການຮັບຜິດຊອບຊີ້ນຳຍຸດທະສາດ, ບໍລິຫານລວມ ແລະ ປະສານງານໃນທຸກໆກິດຈະກຳ ຂອງໂຄງການ. ຄະນະປະກອບດ້ວຍ 5 ທ່ານຄື:

- ຫົວໜ້າໂຄງການຝ່າຍລາວ (NPD), ຮອງຫົວໜ້າ NAFES
- ຮອງຫົວໜ້າພະແນກສົ່ງເສີມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ຂອງ NAFES (Dep Ext)
- ຮອງຫົວໜ້າພະແນກແຜນການຂອງ NAFES (Dep Plan)
- ຫົວໜ້າຊ່ຽວຊານ (CTA)
- ຊ່ຽວຊານ (TA)

ການເຮັດວຽກຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ບົດບາດຍິງ-ຊາຍແມ່ນປະເດັນທີ່ສຳຄັນສຳລັບການແຕ່ງຕັ້ງພະນັກງານຈາກ NAFES ປະກອບເຂົ້າໃນຄະນະບໍລິຫານໂຄງການ.

ຄະນະບໍລິຫານປະຊຸມຢ່າງເປັນທາງການຢ່າງໜ້ອຍໃນທຸກໆ 2 ເດືອນ. ເນື້ອໃນກອງປະຊຸມລວມມີ ຕາຕະລາງກິດຈະກຳ, ການມອບໝາຍວຽກງານ, ການອະນຸມັດການຈັດຊື້ລາຍການໃຫຍ່ ແລະ ສັນຍາທີ່ມີມູນຄ່າສູງ, ການແກ້ໄຂບັນຫາໃນການດຳເນີນກິດຈະກຳ ແລະ ປະສານງານກັບໂຄງການ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆ ຮວມທັງການສ້າງຂໍ້ຕົກລົງກ່ຽວກັບອົງການຮ່ວມມື, ຄູ່ຮ່ວມງານ ແລະ ທີ່ປຶກສາຕ່າງໆ. ໃນແຕ່ລະກອງປະຊຸມ ຈະມີບົດບັນທຶກທີ່ໄດ້ສັງລວມເນື້ອໃນການສົນທະນາ ແລະ ມະຕິຂອງກອງປະຊຸມ.

ບັນຫາທີ່ທາງຄະນະບໍລິຫານບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ ຈະໄດ້ນຳສະເໜີຂຶ້ນຫາຄະນະຊີ້ນຳຂອງໂຄງການ.

ນອກຈາກກອງປະຊຸມຂອງຄະນະບໍລິຫານແລ້ວ, ຫນ້າວຽກປະຈຳວັນຕ່າງໆຂອງຄະນະບໍລິຫານ ໂຄງການແມ່ນມີດັ່ງນີ້:

ຂົງເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບ (ຕາມອົງປະກອບຂອງໂຄງການ)	ຜູ້ຮັບຜິດຊອບ	
	NAFES	Helvetas
ປະສານງານກັບ MAF, SDC, ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ (ທັງຫມົດ)	NPD	CTA
ບໍລິຫານການເງິນ. ຮວມທັງອະນຸມັດສັນຍາຕ່າງໆ (ທັງຫມົດ)	NPD	CTA
ການຝຶກອົບຮົມດ້ານບໍລິຫານ, ກອງປະຊຸມໃນຂັ້ນແຂວງ (C1)	NPD	TA
ພັດທະນາລະບົບຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ (C1)	Dep Plan	CTA
ກົນໄກສຳລັບສູນບໍລິການເຕັກນິກໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ C2)	NPD	CTA
ການຂະຫຍາຍ LEA ແລະ ຍົກລະດັບໃຫ້ຄູ່ຝຶກອາວຸໂສ (C3)	Dep Ext	TA
ການສ້າງຕັ້ງໜ່ວຍງານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ຜະລິດອຸປະກອນຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ (C4)	Dep Ext	TA
ສັງລວມ ແລະ ຖອດຖອນບົດຮຽນ ໃນຮູບແບບໂຄງການຈຸນລະພາກ (C5)	Dep Plan	CTA

4.4 ບົດບາດຂອງແຜນງານ ແລະ ຫ້ອງການໃຫຍ່ຂອງ Helvetas

ຫ້ອງການໃຫຍ່ຂອງ Helvetas ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບລວມກ່ຽວກັບໂຄງການ ຕໍ່ ອົງການ SDCເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບການຕົກລົງເຫັນດີລະຫວ່າງລັດຖະບານສະວິດເຊີແລນ ແລະ ສ.ປ.ປ ລາວ, ສອດຄ່ອງກັບແຜນແມ່ບົດຂອງໂຄງການ ແລະ ສັນຍາລະຫວ່າງ SDC ແລະ Helvetas.

ບົດບາດສະເພາະຂອງ Helvetas ມີດັ່ງນີ້:

ຫົວໜ້າແຜນງານ (PD ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ) ຕິດຕາມຄວາມຄືບໜ້າໃນການພັດທະນາໂຄງການ – ເປັນໄລຍະໂດຍການພົວພັນກັບທີມງານຊ່ຽວຊານ ແລະ ປະສານງານກັບຫ້ອງການ SDC ປະຈຳລາວ. PD ເຂົ້າຮ່ວມການສືບທອດກ່ຽວກັບຍຸດທະສາດ, ຕາງໜ້າ Helvetas ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມຄະນະ ຊັ້ນນຳ, ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ ຕິດຕາມຄະນະບໍລິຫານ, ຮັບປະກັນຄວາມຖືກຕ້ອງໃນການປະຕິບັດ ລະບຽບຫລັກການພາຍໃນຂອງອົງການ ແລະ ເອື້ອອຳນວຍການໄຫລວຽນຂອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ.

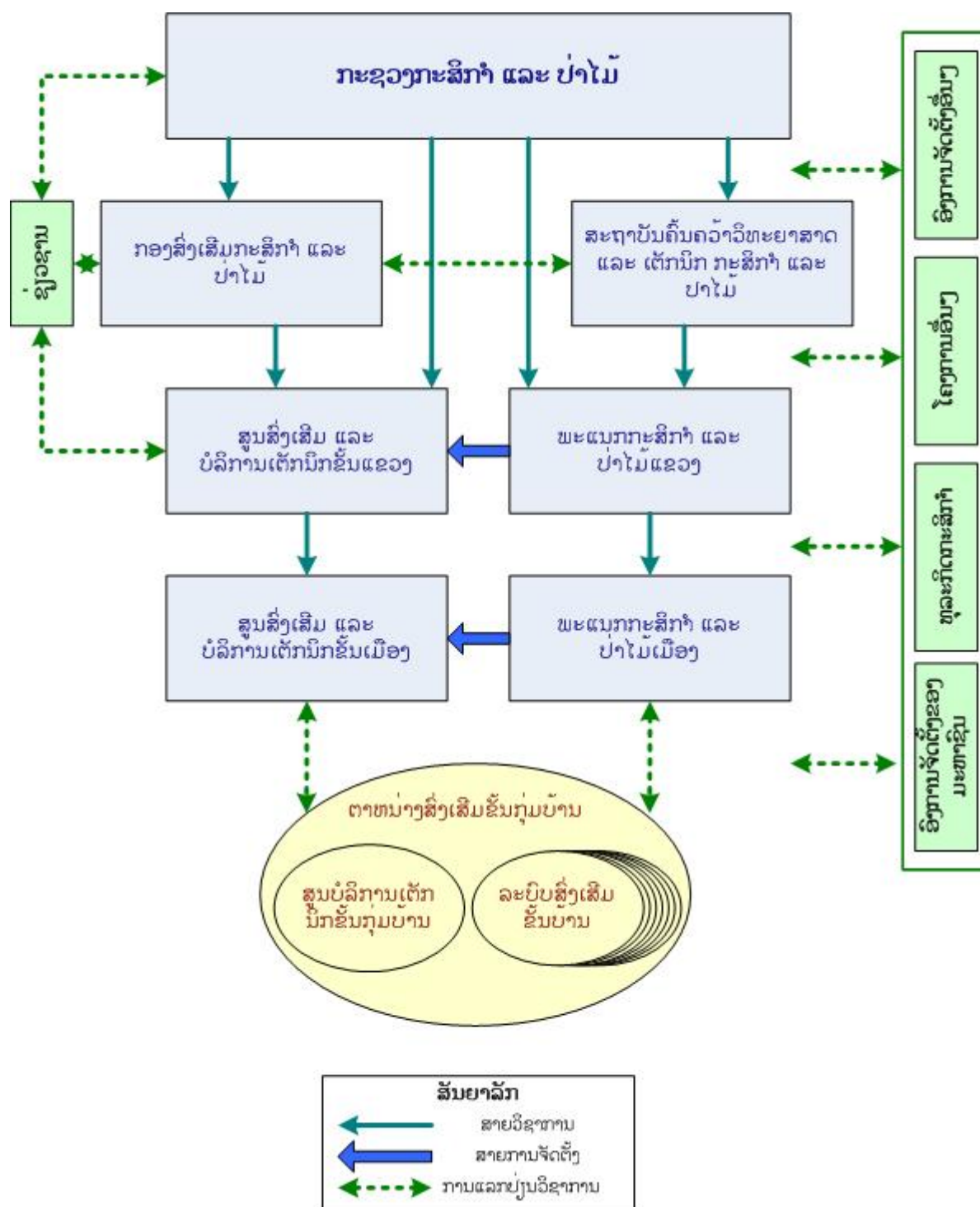
ຜູ້ປະສານງານແຜນງານ (PC Zurich) ຕິດຕາມຄວາມຄືບໜ້າໃນການພັດທະນາໂຄງການ ໂດຍຜ່ານ ການພົວພັນກັບ PD ເປັນໄລຍະໆ, ການຢ້ຽມຢາມໂຄງການປະຈຳປີ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການທົບ ທວນໂຄງການ. PC ມີໜ້າທີ່ລາຍງານຕໍ່ຫ້ອງການ SDC ຢູ່ Bern ກ່ຽວກັບຄວາມຄືບໜ້າຂອງ ໂຄງການ ແລະ ລຸ່ລ່ວງບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນສະວິດເຊີແລນໃຫ້ເຂົ້າໃຈຕໍ່ກັບການພັດທະນາ

ແລະ ຜົນກະທົບຂອງໂຄງການ. PC – ໂດຍຮ່ວມມືກັບກົມຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ຮັບຜິດຊອບໃນການ ຈັດສັນ, ບໍລິຫານ ແລະ ຍົກລະດັບຊ່ຽວຊານຕ່າງປະເທດ ພ້ອມທັງກຳນົດ, ຈັດສັນ, ໃຫ້ຄຳແນະນຳທາງດ້ານວິຊາການ ແລະ ບໍລິຫານ ໃຫ້ແກ່ທີ່ປຶກສາຕ່າງປະເທດດ້ວຍ.

ໃນກາລະໂອກາດພິເສດ (ໂຄງການໄລຍະໃໝ່, ທົບທວນໂຄງການ, ປະເມີນຜົນ, ສຶກສາຜົນກະທົບ) ພະແນກວິຊາການ ຈະໃຫ້ຄຳປຶກສາ ອີງໃສ່ປະສົບການ, ທັກສະ ແລະ ຄວາມຮູ້ສະເພາະ ແລະ ຜ່ານລະບົບການຄຸ້ມຄອງຄວາມຮູ້ ທີ່ປະກອບມີວິຊາການ, ກຸ່ມວິຊາການ ແລະ ເອກະສານຕ່າງໆໃນແຕ່ລະດ້ານ.

ພະແນກການເງິນ ຂອງຫ້ອງການໃຫຍ່ Helvetas ຮັບຜິດຊອບຄຸ້ມຄອງໂດຍລວມ ແລະ ລາຍງານຜົນການນຳໃຊ້ທຶນໃຫ້ແກ່ອົງການ SDC, ສັງລວມ ແລະ ກວດສອບບັນຊີໂຄງການ ແລະ ຮັບປະກັນການໂອນເງິນຈາກປະເທດສະວິດເຊີແລນ ຫາ ສ.ປ.ປ ລາວ.

4.5 ພາບລວມຂອງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ສາຍພົວພັນໃນໂຄງການ

5 ການຄວບຄຸມ

5.1 ການຕິດຕາມໂຄງການ

ເມື່ອກ່າວເຖິງວຽກງານການຕິດຕາມໃນ LEAP, ພວກເຮົາເວົ້າເຖິງການຕິດຕາມ 2 ຢ່າງຄື: ການຕິດຕາມ ກິດຈະກຳທີ່ໂຄງການໃຫ້ທຶນສະໜັບສະໜູນ ແລະ ການຕິດຕາມການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ LEA ໂດຍລວມ. ໃນໂຄງການໄລຍະທີ II, LEAP ໄດ້ສຸມໃສ່ການສະໜັບສະໜູນຄູ່ຮ່ວມງານຝ່າຍລາວໃນການຕິດຕາມກິດຈະກຳ LEA ໂດຍຜ່ານແຜນວຽກຂອງ LEAP ເຊິ່ງເປັນການປະສົມປະສານ ການຕິດຕາມທັງສອງປະເພດເຂົ້ານຳກັນ. ຜົນໄດ້ຮັບກໍຄື ໂຄງການບໍ່ສາມາດວັດແທກຄວາມຄືບໜ້າຂອງໂຄງການໄດ້ຢ່າງເຈາະຈົງ ທຽບໃສ່ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການ ແລະ ກໍ່ບໍ່ສາມາດກຳໄດ້ພາບລວມຂອງການຈັດຕັ້ງລະບົບ LEA ທົ່ວປະເທດ, ໂດຍສະເພາະໃນຂົງເຂດທີ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ ຈາກໂຄງການອື່ນໆ.

ການຕິດຕາມໂຄງການຂອງໂຄງການໄລຍະທີ IV ຈະສຸມໃສ່ 5 ຜົນໄດ້ຮັບລວມ ແລະ 18 ຜົນໄດ້ຮັບທີ່ໄດ້ກຳນົດເຈາະຈົງໃນອົງປະກອບຂອງໂຄງການ (ເບິ່ງໃນພາກທີ 3). ໃນແຕ່ລະຈຸດປະສົງ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນປະກອບດ້ວຍຕົວວັດແທກທາງດ້ານຄຸນນະພາບ ແລະ ປະລິມານ. ຄວາມຄືບໜ້າຂອງໂຄງການໂດຍອີງໃສ່ຕົວວັດແທກເຫລົ່ານັ້ນ ຈະໄດ້ສັງລວມໃນບົດລາຍງານປະຈຳ 6 ເດືອນ ແລະ ໄດ້ປະເມີນໃນກອງປະຊຸມຄະນະຊີ້ນຳຂອງໂຄງການໃນແຕ່ລະຄັ້ງ.

ປັດໃຈໃນການພິສູດເປົ້າໝາຍຕ່າງໆ:

- ມີຜົນໄດ້ຮັບທີ່ລະອຽດເຊັ່ນ: ປະເພດ ແລະ ຈຳນວນສຳມະນາກອນ, ຊຸດເຄື່ອງມື, ອື່ນໆ.
- ບົດລາຍງານກ່ຽວກັບກິດຈະກຳຂອງໂຄງການ ຂຽນໂດຍພະນັກງານ, ທີ່ປຶກສາ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມງານຕ່າງໆ.
- ການສັງເກດໃນພາກສະໜາມ ແລະ ສຳພາດພະນັກງານ ແລະ ຊາວກະສິກອນຢ່າງເປັນປະຈຳ.

5.2 ການລາຍງານຂອງໂຄງການ

NPD ແລະ ທີມງານພ້ອມດ້ວຍການຊ່ວຍເຫລືອຈາກທີມງານຊ່ຽວຊານ ຈະເຮັດບົດລາຍງານໃນທຸກໆ 6 ເດືອນ. ບົດລາຍງານມີເນື້ອໃນກ່ຽວກັບກິດຈະກຳທີ່ໄດ້ເຮັດ ແລະ ຜົນສຳເລັດທີ່ໄດ້ຮັບ, ການປະເມີນຄວາມຄືບໜ້າ, ສະພາບການປ່ຽນແປງໃຫມ່ທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການສືບທອນ, ຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການດັດປັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ບົດລາຍງານດ້ານການເງິນ ແລະ ສະເໜີແຜນວຽກສຳລັບ 6 ເດືອນຕໍ່ໜ້າ. ບົດລາຍງານດັ່ງກ່າວແມ່ນໄດ້ຖືກສົ່ງໃຫ້ຄະນະຊີ້ນຳ ແລະ ເປັນບ່ອນອີງສຳລັບ

ການສົນທະນາໃນກອງປະຊຸມຄະນະຊຸມນຳ ແລະ ການຕັດສິນໃຈຂອງຄະນະຊຸມນຳກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງຕ່າງໆ

5.3 ການປະເມີນຜົນໂຄງການ

ໂຄງການມີການປະເມີນຜົນໃນທຸກໆປີ ໃນຮູບແບບທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ ເຊິ່ງຮວມເອົາທຸກໆອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຈະມີການດັດປັບຍຸດທະສາດ ແລະ ທິດທາງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຖ້າມີຄວາມຈຳເປັນ. ການປະເມີນຜົນປະຈຳປີນີ້ ອາດດຳເນີນຮ່ວມກັນກັບບຸກຄົນຈາກພາຍນອກ ທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້.

ໃນຕອນທ້າຍຂອງປີທີ 2 ຈະມີການປະເມີນຜົນພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກ ເຊິ່ງຈະປະເມີນລົງເລິກຄວາມຄືບໜ້າຂອງລະບົບການສົ່ງເສີມຂອງພາກລັດ ແລະ ລະບົບການຄຸ້ມຄອງການເງິນ (ອົງປະກອບທີ 1) ແລະ ມູມມອງໃນການສະໜອງທຶນໃນໄລຍະຍາວ.

ໃນຕອນຕົ້ນຂອງປີທີ 4 (2011) ຈະມີການປະເມີນຜົນແບບມີສ່ວນຮ່ວມຈາກພາຍນອກ ເຊິ່ງອົງການ SDC ເອງເປັນຜູ້ຈັດສັນມາ ເພື່ອເປັນການປູທາງໃຫ້ໂຄງການໄລຍະທີ V.

5.4 ການຕິດຕາມວຽກງານການສົ່ງເສີມ

ທີ່ຈິງແລ້ວ, ການພັດທະນາລະບົບການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນໃນ NAFES ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງວຽກງານສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ແກ່ພາກລັດຂອງໂຄງການ LEAP (ເບິ່ງອົງປະກອບທີ 1) ຫລາຍກ່ວາເປັນຂັ້ນຕອນຂອງການຄວບຄຸມໂຄງການ ຢ່າງໃດກໍຕາມລະບົບດັ່ງກ່າວມີຄວາມສຳຄັນດັ່ງນີ້:

ໃນໂຄງການໄລຍະທີ IV, LEAP ຈະຊ່ວຍຄູ່ຮ່ວມງານຝ່າຍລາວໃນການສ້າງຕັ້ງລະບົບຕິດຕາມກິດຈະກຳ LEA ທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນທຸກໆຂັ້ນ ຈາກຂັ້ນບ້ານ, ກຸ່ມບ້ານ, ເມືອງ, ແຂວງ ແລະ ຂັ້ນສູນກາງ. ກິດຈະກຳການຕິດຕາມ ແມ່ນຖືເອົາພະແນກແຜນການຂອງກອງກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ເປັນສູນກາງ ໂດຍມີການພົວພັນກັບກົມແຜນການຂອງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.

LEAP ໄດ້ພະຍາຍາມພັດທະນາລະບົບການຕິດຕາມແບບມີສ່ວນຮ່ວມ. ແຕ່ລະບົບ STAR ທີ່ LEAP ໄດ້ສົ່ງເສີມນັ້ນ ບໍ່ທັນເປັນທີ່ຍອມຮັບ ຫລື ໄດ້ນຳໃຊ້ຫລາຍ. ດັ່ງນັ້ນ ໂຄງການຈະຊອກຫາສາເຫດທີ່ແທ້ຈິງ ວ່າເປັນຫຍັງລະບົບດັ່ງກ່າວຈຶ່ງບໍ່ມີປະສິດທິພາບ. ອີງໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການສຶກສາ, ໂຄງການຈະປັບປຸງ ແລະ ພັດທະນາລະບົບອັນໃໝ່ທີ່ປະກອບດ້ວຍຊຸດເຄື່ອງມື ຕ່າງໆພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 1.

ໂຄງການຈະສ້າງຖານຂໍ້ມູນກຸ່ມບ້ານ (KB-DB) ທີ່ໄດ້ຮັບການທົດສອບໃນໄລຍະເຊື່ອມຕໍ່ຂອງໂຄງການ ເພື່ອໃຫ້ເປັນພາຫະນະໃນການທ້ອນໂຮມຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບພື້ນທີ່ປົກຄຸມຂອງ LEA, ການຈັດຕັ້ງສູນບໍລິການເຕັກນິກ ແລະ ໂອກາດດ້ານທຸລະກິດກະສິກຳ.

ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນລະບົບການຕິດຕາມໃດກໍ່ຕາມ ມັກຈະມີຄວາມຂັດແຍ້ງລະຫວ່າງ ເຈດຕະນາໃນການສ້າງລະບົບທີ່ນຳໃຊ້ໄດ້ງ່າຍ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການໃນການຈັດເກັບຂໍ້ມູນໃຫ້ຫລາຍເທົ່າທີ່ຈະຫລາຍໄດ້. ຄວາມຜິດພາດໃນອາດີດບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າລະບົບຕິດຕາມໃນ NAFES ຄວນເລີ້ມຈາກແບບທີ່ງ່າຍດາຍທີ່ສຸດ. ຈະເປັນການດີກ່ວາທີ່ຈະເກັບຂໍ້ມູນສຳລັບຕົວວັດແທກ 2 ຫລື 3 ປະເພດຈາກທຸກໆກຸ່ມບ້ານ ແທນທີ່ຈະເກັບຂໍ້ມູນສຳລັບຕົວວັດແທກ 20 ຫລື 30 ປະເພດໃນແຕ່ບາງກຸ່ມບ້ານເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອໃດທີ່ລະບົບແບບງ່າຍດາຍລົງຕົວດີແລ້ວ ຈຶ່ງຂະຫຍາຍຕົວວັດແທກອອກຕື່ມພາຍຫລັງ.

5.5 ຜົນໄດ້ຮັບ ແລະ ຜົນກະທົບຂອງວຽກງານການສົ່ງເສີມ

ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນລະບົບການຕິດຕາມການສົ່ງເສີມໃດກໍ່ຕາມ ມັກຈະສຸມໃສ່ວັດແທກກົດຈະກຳ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບ ແຕ່ມັນກໍ່ສຳຄັນສຳລັບລັດຖະບານ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ທຶນ ທີ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຕໍ່ຜົນໄດ້ຮັບແລະ ຜົນກະທົບ.

ໃນລະດັບ ຜົນໄດ້ຮັບ ໂຄງການຈະພະຍາຍາມສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ລະບົບການສົ່ງເສີມພາກລັດໃນການສະໜອງການບໍລິການໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນໃນຊົນນະບົດ. ຈະມີການຈັດກອງປະຊຸມເພື່ອປຶກສາຫາລືກັບທຸກໆພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນ 3 ຂັ້ນຕອນ: ບ້ານ, ກຸ່ມບ້ານ ແລະ ເມືອງ. ຈຸດປະສົງແມ່ນເພື່ອເປີດໂອກາດໃຫ້ທຸກໆພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງມີສ່ວນຮ່ວມເຂົ້າໃນການວາງແຜນກົດຈະກຳສົ່ງເສີມ ແລະ ປະເມີນຜົນໄດ້ຮັບດ້ວຍຕົນເອງ.

ຄວາມພະຍາຍາມຂອງ LEAP ໃນການວັດແທກ ຜົນກະທົບ ຂອງ LEA ໃນໂຄງການໄລຍະທີ II ແລະ ໄລຍະເຊື່ອມຕໍ່ແມ່ນຍັງບໍ່ທັນເປັນທີ່ພິຈາລະນາ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມມັນກໍ່ເປັນບົດຮຽນອັນດີທີ່ສາມາດນຳໄປໃຊ້ໄດ້ໃນໂຄງການໄລຍະທີ IV. ໃນປະຈຸບັນ ມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າລະບົບການຕິດຕາມໃນປະຈຸບັນບໍ່ສາມາດສະໜອງຂໍ້ມູນພຽງພໍໃນການປະເມີນຜົນກະທົບ ແລະ ການເຮັດສຶກສາຜົນກະທົບພຽງຄັ້ງດຽວຍັງບໍ່ພໍ. ດັ່ງນັ້ນ ໂຄງການຈະສະໜັບສະໜູນການສຶກສາຜົນກະທົບຢ່າງເປັນຂະບວນການເຊິ່ງເລີ້ມຈາກການເກັບຂໍ້ມູນພື້ນຖານໃນເຂດເປົ້າໝາຍທີ່ກຳນົດໃນໄລຍະ 6 ເດືອນທຳອິດຂອງໂຄງການໄລຍະທີ IV, ຈາກນັ້ນ ຢ່າງຫນ້ອຍໃຫ້ມີການສຳຫລວດ ຕື່ມອີກ 2 ຄັ້ງຕໍ່ປີໃນເຂດເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວ.

ຕົວວັດແທກຈະຖືກກຳນົດໃນຂົງເຂດລຸ່ມນີ້:

- ການຜະລິດ ແລະ ລາຍຮັບ
- ການຮັບປະກັນສະບຽງອາຫານ ແລະ ສານອາຫານ
- ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ

ຂໍ້ມູນສຳລັບຕົວວັດແທກທັງຫມົດຈະຖືກຈັດ ອີງໃສ່ເພດ, ຊົນຊາດຊົນເຜົ່າ ແລະ ສະພາບເສດຖະກິດເປັນຕົ້ນຕໍ.

ການປະເມີນຜົນກະທົບແມ່ນດຳເນີນໂດຍທີມງານຊ່ຽວຊານ (ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ) ແລະ ຮວມທັງບຸກຄົນສຳຄັນໃນຄະນະບໍລິຫານໂຄງການ. ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການປະເມີນຜົນຈະຖືກນຳສະເໜີໃນກອງປະຊຸມຄະນະຊີ້ນຳ ແລະ ເຜີຍແຜ່ໃນວົງກວ້າງ ເພື່ອເປັນບົດຮຽນໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມງານອື່ນໆກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງວຽກງານການສົ່ງເສີມທີ່ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການບັນລຸໄດ້ເປົ້າໝາຍຂອງລັດຖະບານ.

ຮູບພາບ: ບັນຫາຕົ້ນຕໍໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ແມ່ນການທີ່ຄົນທຸກບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງປັດໃຈການຜະລິດເຊັ່ນ: ເມັດພັນ, ຝຸ່ນ ແລະ ຢາວັກຊີນ. LEAP ຈະຊອກຫາທາງອອກທີ່ສ້າງສັນ ໂດຍຜ່ານອົງປະກອບທີ 2. ໂຄງການຈະບໍ່ສະໜອງປັດໃຈການຜະລິດໃຫ້ແກ່ຊາວກະສິກອນໂດຍກົງຫລື ສົ່ງເສີມລັດຖະບານໃຫ້ເຮັດແນວນັ້ນ, ແຕ່ຈະທົດສອບຂັ້ນຕອນໃນການວິເຄາະຕ່ອງໂສ້ສິ່ງນຳເຂົ້າໃນການຜະລິດ ແລະ ພັດທະນາວິທີການໃນການເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ມີການຮ່ວມມືກັນລະຫ່ວາງພາກສ່ວນອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນພາກລັດ, ເອກະຊົນ ແລະ ຊຸມຊົນ.

6 ຄວາມສ່ຽງ

ການສະໜອງທຶນຢ່າງຍືນຍົງ

LEAP ຈະສະໜອງອັດຕາກິນ ແລະ ນ້ຳມັນສຳລັບນັກສົ່ງເສີມຂຶ້ນເມືອງ ແລະ ຂັ້ນແຂວງເພື່ອເຮັດການລິເລີ່ມ ລະບົບ LEA ໃນຂົງເຂດທີ່ບໍ່ມີໂຄງການອື່ນໆຊ່ວຍເຫຼືອນັ້ນ. ນະໂຍບາຍນີ້ອີງໃສ່ຂໍ້ສົມມຸດຖານວ່າໃນເມື່ອ LEA ໄດ້ພິສູດປະສິດທະຜົນ ແລະ ຄວາມສອດຄ່ອງຂອງມັນແລ້ວ, ແຂວງ ແລະ ເມືອງຈະລົງທຶນປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນວຽກງານການສົ່ງເສີມຫລາຍຂຶ້ນ LEA ເນື່ອງຈາກວ່າແຂວງ ແລະ ເມືອງເຫັນການສົ່ງເສີມມີຜົນປະໂຫຍດບໍ່ພຽງໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນໂດຍກົງ ແຕ່ຍັງໃຫ້ແກ່ເສດຖະກິດໃນຊຸມຊົນໂດຍລວມນຳອີກ. ນອກຈາກນັ້ນ ກອງທຶນ ພັດທະນາບ້ານ ແລະ ລາຍຮັບຈາກປ່າໄມ້ຍັງສາມາດເປັນແຫລ່ງລາຍຮັບໜຶ່ງເຂົ້າໃນກິດຈະກຳການສົ່ງເສີມໃນໄລຍະຍາວ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍັງມີຄວາມສ່ຽງທາງດ້ານເສດຖະກິດຢູ່ ເຊັ່ນ: ຖ້າການສົ່ງເສີມບໍ່ສ້າງຜົນງານທີ່ໜ້າເພິ່ງພໍໃຈ, ຫລືການນຳໃຊ້ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງມີບຸລິມະສິດອື່ນ. ໃນກໍລະນີນີ້, ເວລາ ງົບປະມານຈາກ LEAP ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ງົບປະມານໃນການບໍລິຫານລະບົບສົ່ງເສີມຈະຫລຸດລົງເຖິງລະດັບທີ່ບໍ່ສາມາດດຳເນີນງານຕໍ່ໄປໄດ້ ແລະ ຈະກາຍເປັນຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກສຳລັບວຽກງານສົ່ງເສີມເປັນປະຈຳ ແລະ ມີປະສິດທະຜົນຢູ່ຂັ້ນບ້ານ. ເພື່ອຫລຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງດັ່ງກ່າວ, LEAP ຈະພະຍາຍາມພັກດັນໃຫ້ພາກລັດ ແລະ ອົງການຜູ້ໃຫ້ທຶນອື່ນໆເຂົ້າມາສົນທະນາໃນຫົວຂໍ້ການສະໜອງທຶນແກ່ວຽກງານການສົ່ງເສີມໃຫ້ຍືນຍົງໃນໄລຍະຍາວ ແລະ ທາງເລືອກອື່ນໆ.

ຄຸນນະພາບ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການດ້ານຊັບພະຍາກອນມະນຸດ

ການຂະຫຍາຍ LEA ຢ່າງໄວໃນໄລຍະຜ່ານມາແມ່ນບໍ່ໄດ້ຄຸນນະພາບເທົ່າທີ່ຄວນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ LEAP IV ຈະເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການສ້າງຄຸນນະພາບກໍຕາມ ແຕ່ຍ້ອນມີຄວາມກົດດັນດ້ານການຂະຫຍາຍລະບົບ ແລະ ຊັບພະຍາກອນມະນຸດປະຈຸບັນມີຈຳກັດຫລາຍ, ມັນອາດມີຄວາມສ່ຽງ ດ້ານຄຸນນະພາບຄືເກົ່າ. ໃນທຸກໆອົງປະກອບຂອງໂຄງການແມ່ນມີການຂະຫຍາຍຂອບເຂດດ້ານປະລິມານຂອງວຽກທີ່ຕ້ອງເຮັດ. ດັ່ງນັ້ນທີມງານບໍລິຫານຕ້ອງໄດ້ກຳນົດບຸລິມະສິດຄັກແນ່ ແລະ ຄ່ອຍໆດຳເນີນການໄປ.

ການຂາດແຄນຄູຝຶກທີ່ມີຄຸນນະພາບ

ໃນປະຈຸບັນ CETDU ມີຄູຝຶກພຽງ 8 ຄົນ ທີ່ເຮັດກິດຈະກຳ LEAP ທັງຫມົດ ແລະ ພວກເຂົາຮັບຜິດຊອບວຽກໜັກເກີນໄປແລ້ວ. ໃນໂຄງການໄລຍະທີ I ແລະ II ໂຄງການໄດ້ສະເໜີບັນຫາດັ່ງກ່າວຕໍ່ລັດຖະບານແລ້ວ ວ່າຕ້ອງການຄູຝຶກອາວຸໂສດຕື່ມອີກ ແຕ່ຈຳນວນຄູຝຶກແທນທີ່ຈະເພີ່ມຂຶ້ນ ຫາກພັດຫລຸດລົງ. ນອກຈາກນັ້ນ ມີແຕ່ຄູຝຶກບາງຄົນທີ່ມີປະສົບການ ແລະ ອາວຸໂສ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນໃນການສ້າງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຢູ່ແຂວງ. ມີຄວາມສ່ຽງວ່າລັດຖະບານຍັງບໍ່ສາມາດຫລີບໜີພ້ອມທີ່ຈະເພີ່ມຈຳນວນພະນັກງານຕື່ມອີກ. ດັ່ງນັ້ນ LEAP ໃນປີທຳອິດຈະສຸມໃສ່ສ້າງຄູຝຶກ ແລະ

ນັກຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນຂັ້ນແຂວງເພື່ອພູທາງໃຫ້ການບໍລິການສົ່ງເສີມຂັ້ນພື້ນຖານໃນປີຕໍ່ໄປ ແລະ ເພື່ອເປັນການຫຼຸດຜ່ອນພາລະທີ່ ຄູ່ຝຶກຂັ້ນສູນກາງ ຕ້ອງແບກຫາບ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນສອດຄ່ອງ ກັບແນວທາງຂອງລັດຖະບານໃນການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ. ໄປພ້ອມໆ ກັນນັ້ນຈະມີການເພີ່ມຈຳນວນວິຊາ ການໃນຫົມງານຊ່ຽວຊານ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການດຳເນີນໂຄງການໃນທຸກລະດັບ.

ທາງເລືອກໃນການເຂົ້າເຖິງຜູ້ທຸກຍາກ

LEAP ຈະເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດທີ່ຈະຜັນຂະຫຍາຍ LEA+ ເຂົ້າໃນການສະໜອງການບໍລິການທີ່ເປັນ ປະໂຫຍດແກ່ຄົນທຸກຍາກ ໂດຍ:

- ການຄັດການເລືອກກຸ່ມບ້ານ ເພື່ອສ້າງຕັ້ງສູນບໍລິການເຕັກນິກ ພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 2
- ການຄັດເລືອກເມືອງທີ່ຈະຂະຫຍາຍ LEA ໃນອານາຄົດພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 3
- ການຄັດເລືອກຫົວຂໍ້ໃນການຜະລິດອຸປະກອນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 4
- ການຄັດເລືອກກໍລະນີສຶກສາ ເພື່ອຖອດຖອນບົດຮຽນອັນດີ ພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 5.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການເຂົ້າເຖິງຄົນທຸກຍາກຍັງມີຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະເກີດຄວາມລົ້ມເຫລວໄດ້ຍ້ອນ a) ຂາດບົດ ຮຽນທີ່ເໝາະສົມໃນ ວຽກງານດັ່ງກ່າວ, b) ພະນັກງານພາກສະໜາມບໍ່ມີເຈດຕະນາຢາກເຮັດວຽກ ຫລືບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ c) ຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວກະສິກອນຜູ້ທຸກຍາກ ບໍ່ແມ່ນບຸລິມະສິດ ຂອງອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງ ຖິ່ນ ທຽບກັບການສົ່ງເສີມທີ່ມີລັກສະນະການຄ້າ. ໃນກໍລະນີ ທາກຂາດບົດຮຽນທີ່ເໝາະສົມ LEAP ຈະສະໜອງທຶນຮອນໃນການເຮັດການຄົ້ນຄວ້າ ສັງລວມ ເພື່ອກຳນົດ ແລະ ພັດທະນາບົດຮຽນ ເຫລົ່ານັ້ນ. ເພື່ອຮັບປະກັນໄດ້ວ່າບົດຮຽນທີ່ດີຖືກເຜີຍແຜ່, ອົງປະກອບທີ 3 ແລະ 4 ຈະຜັນຂະຫຍາຍ ບົດຮຽນເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ເປັນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ອຸປະກອນ ແລະ ກິດຈະກຳການຝຶກອົບຮົມ. ໂຄງການຈະພິຈາລະນາເປັນພິເສດ ການກຳນົດທາງເລືອກສຳລັບການ ເຮັດວຽກໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ເຊັ່ນ: ການຈ່າຍຄ່າຈ້າງໃຫ້ແກ່ອາສາສະໝັກ ທີ່ມາຈາກ ຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ. ໂຄງການຈະປຸກລະດົມໃຫ້ມີການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນອີງໃສ່ຄວາມ ஈ່ງມີຢ່າງລະອຽດເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນໄດ້ຜົນ ສຳເລັດ ແລະ ຄວາມລົ້ມເຫລວໃນການເຂົ້າ ຫາຄົນທຸກຍາກ.

ການເຊື່ອມໂຍງວຽກງານຄຸ້ມຄອງລະບົບສົ່ງເສີມຂອງພາກລັດທີ່ເປັນລະບົບ

ການສ້າງລະບົບການບໍລິຫານການສົ່ງເສີມໃນລະບົບ LEA (ອົງປະກອບທີ 1) ແມ່ນໄດ້ລະບຸໃນໂຄງ ການໄລຍະທີ I ແລະ II ແລ້ວພາຍໃຕ້ອົງປະກອບການພັດທະນາລະບົບການຈັດຕັ້ງຄຸ້ມຄອງຂອງ NAFES ແຕ່ແຜນທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ບໍ່ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢ່າງເປັນລະບົບ. ດັ່ງນັ້ນ, ໂຄງການ ຈະປ່ຽນຈຸດສຸມໃໝ່ ໂດຍຈະສຸມໃສ່ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການບໍລິຫານໃນຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງ ເຊິ່ງມີຄວາມເໝາະສົມກ່ວາໃນການສະໜອງການບໍລິການສົ່ງເສີມຕ່າງໆໃນຂັ້ນພື້ນຖານ.

ຄວາມໂປ່ງໃສໃນການບໍລິຫານຂະບວນການຂະຫຍາຍ LEA ຂອງລັດຖະບານ

ຊ້າສຸດແມ່ນຮອດທ້າຍປີ 2009, ວຽກງານການບໍລິຫານ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງການເງິນສຳລັບກິດຈະກຳປະຈຳຂອງ LEA ຄວນຈະໄດ້ມອບໃຫ້ລັດຖະບານຮ້ອຍສ່ວນຮ້ອຍ. ມັນມີຄວາມສ່ຽງຫລາຍໆດ້ານທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດມີຄວາມບໍ່ໂປ່ງໃສໃນການໃຊ້ຈ່າຍງົບປະມານຂອງ LEAP ລົງສູ່ເມືອງ ແລະ ບ້ານເປົ້າຫມາຍ. ເພື່ອຫລຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງດັ່ງກ່າວ, LEAP ຕ້ອງໄດ້ຊ່ວຍ NAFES, PAFO/PETs ແລະ DAFOs ພັດທະນາຫລັກການທາງດ້ານການຄຸ້ມຄອງການເງິນທີ່ດີ ແລະ ສ້າງຄວາມສາມາດ ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານ.

ທ່າວຽງທີ່ຫລຸດລົງໃນການສະໜັບສະໜູນ LEA.

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຫລາຍກໍລະນີທີ່ໂຄງການອື່ນໆໄດ້ສະໜັບສະໜູນ ແລະ ກຳລັງໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນການຂະຫຍາຍ LEA ກໍ່ຕາມ, ແຕ່ກໍ່ຍັງມີຄວາມສ່ຽງຢູ່ວ່າການສະໜັບສະໜູນດັ່ງກ່າວອາດຈະຢຸດເຊົາ. LEAP ແລະ ລັດຖະບານຈະເຮັດກິດຈະກຳຫລາຍໆຢ່າງເພື່ອຂົນຂວາຍໃຫ້ມີການສະໜັບສະໜູນ LEA, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມຜູ້ໃຫ້ທຶນມັກປ່ຽນບູລິມະສິດເລື້ອຍໆ, ໂຄງການປະຈຸບັນກໍ່ຈະສິ້ນສຸດແລ້ວໂຄງການໃໝ່ກໍ່ຈະເກີດຂຶ້ນໂດຍມີເປົ້າຫມາຍໃໝ່ອີກ. ຖ້າປາສະຈາກການຮ່ວມມືກັບໂຄງການອື່ນໆແລ້ວ, ການຂະຫຍາຍ LEA ຈະອາໄສແຕ່ທຶນຮອນຈາກ LEAP ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ກໍ່ເຮັດໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຊ້າ. ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ໄປພ້ອມໆກັບການ ລະດົມຂົນຂວາຍ, LEAP ຈະຊ່ວຍແຂວງໃຫ້ມີຫລັກການ ແລະ ເຄື່ອງມືໃນການສົ່ງເສີມ LEA ກັບໂຄງການຕ່າງໆ ທີ່ມີຢູ່ໃນເຂດພື້ນທີ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ.

7 ສະຫລຸບງົບປະມານ

ຕົວເລກທັງໝົດເປັນເງິນ Swiss Francs (CHF)

ຫມວດກິດຈະກຳ	2008	2009	2010	2011	2012	ລວມ
ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບກິດຈະກຳ						
C1 ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ານຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ	79,970	100,390	100,640	73,640	18,870	373,510
C2 ການບໍລິຫານດ້ານເຕັກນິກ	20,914	124,978	116,878	34,678	9,264	306,712
C3 ການບໍລິຫານດ້ານຝຶກອົບຮົມ	92,814	207,378	228,878	157,378	38,314	724,762
C4 ດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ	45,408	93,316	94,316	91,216	35,908	360,164
C5 ດ້ານການສັງລວມບົດຮຽນທີ່ດີ	57,763	116,276	133,276	108,276	24,913	440,504
ງົບປະມານ	46,965	103,630	103,630	103,630	56,665	414,520
ຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການ	38,510	41,400	40,000	44,600	20,670	171,180
ລວມຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບກິດຈະກຳ	382,344	787,368	817,618	613,418	204,604	2,791,352
ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບການຊ່ວຍເຫລືອດ້ານວິຊາການ						
C1 ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ານຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ	19,899	39,273	44,584	44,584	19,374	167,713
C2 ການບໍລິຫານດ້ານເຕັກນິກ	11,146	39,798	33,963	33,963	14,064	132,932
C3 ການບໍລິຫານດ້ານຝຶກອົບຮົມ	24,422	37,174	37,698	32,388	16,194	147,876
C4 ດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ	21,767	43,534	43,534	54,680	24,422	187,936
C5 ດ້ານການສັງລວມບົດຮຽນທີ່ດີ	19,899	45,633	51,469	51,469	25,734	194,204
ງົບປະມານ	58,831	102,542	133,942	126,542	83,431	505,288
ຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການ	19,637	28,127	33,963	28,127	16,981	126,835
ລວມ TA	175,601	336,080	379,151	371,751	200,201	1,462,783
ງົບສຳລັບກິດຈະກຳ +TA	557,945	1,123,448	1,196,769	985,169	404,805	4,254,135
ຄ່າສິ້ນເບື້ອງບໍລິຫານ 13%	72,533	146,048	155,580	128,072	52,625	553,038
ລວມງົບທັງໝົດຂອງໂຄງການ	630,477	1,269,497	1,352,349	1,113,241	457,429	4,807,173

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 1: ແຜນລວມຂອງໂຄງການ

ຈຸດປະສົງໃນແຕ່ລະລະດັບ	ຕົວວັດແທກ	ວິທີການວັດແທກ	ຄາດການ
ເປົ້າໝາຍຂອງການພັດທະນາ: ເພື່ອປະກອບສ່ວນ ເຂົ້າໃນການຮັບປະກັນສະບຽງອາຫານ, ຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກໃນຊຸມນະບົດ, ຮັບປະກັນການ ຂະຫຍາຍຕົວ ຂອງເສດຖະກິດ, ຍົກສູງຜະລິດຕະພາບ ແລະ ກຳໄລ ຈາກການຜະລິດກະສິກຳ ໂດຍຜ່ານການ ບໍລິການ ສິ່ງເສີມກະສິກຳ ທີ່ມີປະສິດທິຜົນ.	- ການປັບປຸງ ການຜະລິດສະບຽງອາຫານ, ສ້າງລາຍຮັບ ແລະ ສານອາ ຫານຕາມລະດັບຄາດຫມາຍທີ່ລະບຸໄວ້ໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ - ການປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການ, ການມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນໃນເຂດຊຸມນະບົດ ທ່າງໄກສອກຫລີກຕາມຍຸດທະສາດການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກຂອງລັດຖະບານ.	ສຶກສາຜົນກະທົບ	- ນັກສິ່ງເສີມພ້ອມທີ່ຈະເຮັດວຽກກັບຄົນທຸກຍາກໃນເຂດທ່າງໄກສອກ ຫລີກ. - ການຜະລິດສິນຄ້າທີ່ກຳລັງໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມ ບໍ່ສິ່ງຜົນກະທົບ ຕໍ່ການປັບປຸງການຜະລິດສະບຽງອາຫານ
ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການ: ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາລະບົບສິ່ງ ເສີມກະສິກຳແບບແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ, ມີສ່ວນຮ່ວມ, ຍືນຍົງ ແລະ ຫລາກຫລາຍ ຊຶ່ງຊ່ວຍໃຫ້ຊາວກະສິກອນລາວ ທັງຍິງ ແລະ ຊາຍ ເຂົ້າເຖິງໄດ້	- ຍຸດທະສາດໃນການລິເລີ້ມຮູບແບບ LEA ສຳເລັດໄດ້ຕາມຄາດຫມາຍໃນທຸກໆແຂວງທົ່ວປະເທດ - LEA ໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫມ່ຕາມແນວທາງ ແລະ ຍຸດທະສາດຂອງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ - ຢ່າງຫນ້ອຍ 70% ຂອງນັກສິ່ງເສີມທີ່ຖືກຝຶກອົບຮົມ ເພິ່ງພໍໃຈກັບການບໍລິການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຕິດຕາມຊຸກຍູ້ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຈາກໂຄງການ - ຢ່າງຫນ້ອຍ 70% ຂອງສາມາຊິກໃນກຸ່ມຜະລິດທີ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກນັກສິ່ງເສີມ ເຊື່ອວ່າການສະໜັບສະໜູນດັ່ງກ່າວໄດ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການສ້າງເພີ່ມລາຍຮັບໃຫ້ແກ່ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາຢ່າງວັດແທກໄດ້ - ສາມາຊິກໃນກຸ່ມຜະລິດປະກອບດ້ວຍ ຢ່າງຫນ້ອຍຄອບຄົວທຸກຍາກ 30%, ແລະ ແມ່ຍິງ 30% ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງກະຕືລືລົ້ນ	ການທົບຄວນໂຄງການ ຈາກອົງການຈັດຕັ້ງພາຍນອກ	- MAF ສືບຕໍ່ສະໜັບສະໜູນຫລັກການໃນຮູບແບບ LEA - ມີພະນັກງານລັດພຽງພໍໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດຈະກຳໃນທຸກໆຂັ້ນ. - ຊຸມຊົນຈະອານຸຍາດໃຫ້ແມ່ຍິງເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມ

ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 1: ຜູ້ຄຸ້ມຄອງກິດຈະກຳສິ່ງເສີມ ໃນຂັ້ນຕ່າງໆ (ສູນກາງ, ແຂວງ ແລະ ເມືອງ) ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະພຽງພໍໃນການວາງແຜນ ແລະ ຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳສິ່ງເສີມຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.	C1.1 ຂັ້ນຕອນຕ່າງໆໃນການວາງແຜນ, ບໍລິຫານ ແລະ ຕິດຕາມ ການບໍລິການສິ່ງເສີມໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ແລະ ປະ ກາດນຳໃຊ້ – ຢ່າງໜ້ອຍສ່ວນໃດໜຶ່ງ – ຢ່າງໜ້ອຍໃນ 5 ແຂວງ ແລະ 25 ເມືອງ. <i>ຄຸນນະພາບ: ການວາງແຜນ ແລະ ຄຸ້ມຄອງການສິ່ງເສີມມີລັກສະນະເຮັດເປັນລະບົບແຜນງານເຊິ່ງຮວມເອົາກິດຈະກຳຂອງໂຄງການຕ່າງໆເຂົ້ານຳກັນ.</i>	ບົດລາຍງານຄວາມຄືບໜ້າ ກອງປະຊຸມຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ	- o ໂຄງຮ່າງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ໜ້າທີ່ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງຫລາຍ - o ພະນັກງານຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງນຳໃຊ້ເຄື່ອງມື ແລະ ລະບົບຫລັກການໃໝ່ທີ່ໄດ້ຜະລິດຂຶ້ນ
ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 2: ສູນບໍລິການເຕັກນິກສາມາດ ເຮັດໜ້າທີ່ເອື້ອອຳນວຍຊາວກະສິກອນໃນ ເຂດທຸກຍາກ ຫ່າງໄກສອກຫລີກ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃຫ້ເຂົ້າເຖິງປັດໃຈການຜະລິດ ແລະ ການຕະຫລາດ	C2.1 ຂັ້ນຕອນໃນການເອື້ອອຳນວຍ: a) ການສະໜອງປັດໃຈການຜະລິດ ແລະ ສິນເຊື້ອ, b) ການພັດທະນາຕ່ອງໂສ້ການຕະຫລາດ ແລະ c) ການສ້າງຕັ້ງສູນບໍລິການ ທີ່ຄຸ້ມຄອງ ໂດຍຊາວບ້ານເອງ, ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ແລະ/ຫລື ທົດສອບໃນກຸ່ມບ້ານ ທີ່ຢູ່ໃນ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 3 ແຂວງ. <i>ຄຸນນະພາບ: ການນຳໃນຊຸມຊົນເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການ ການຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບກິດຈະກຳ ຂອງສູນບໍລິການເຕັກນິກ.</i>	ບົດລາຍງານຄວາມຄືບໜ້າ ກອງປະຊຸມຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ	- o ໂຄງການອື່ນໆຈະໃຫ້ການຮ່ວມມື ໃນກິດຈະກຳທີ່ເນັ້ນໃຫ້ ຊຸມຊົນເປັນເຈົ້າການ - o ການນຳ ແລະ ພະນັກງານສິ່ງເສີມ ຈະເຂົ້າໃຈ ໄດ້ວ່າບົດບາດຂອງພວກເຂົາແມ່ນການເອື້ອອຳນວຍການສະໜອງປັດໃຈການຜະລິດ ແລະ ການຕະຫລາດ - o ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນຈະອະນຸຍາດການສ້າງ KETS ທີ່ຊາວບ້ານເອງເປັນເຈົ້າການໃນການຄຸ້ມຄອງ.

ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 3: ຮູບແບບການສົ່ງເສີມຂອງລາວ ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ແລະ ໄດ້ຮັບການປັບຕັດທັງດ້ານວິທີການ ແລະ ເນື້ອໃນ ແນໃສ່ປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການບໍລິການ.	C3.1 ໄດ້ນຳເອົາຮູບແບບ LEA ໄປຜັນຂະຫຍາຍໄດ້ ຢ່າງໜ້ອຍ ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຈຳນວນເມືອງທຸກຍາກທີ່ລັດຖະບານໄດ້ກຳນົດໄວ້ ທັງໝົດ 72 ເມືອງ <i>ຄຸນນະພາບ: ລະດັບການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກໃນກິດຈະກຳການສົ່ງເສີມເພີ່ມຂຶ້ນຫລາຍ.</i>	ບົດລາຍງານຄວາມຄືບໜ້າ ກອງປະຊຸມຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ	o ພະນັກງານຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຂັ້ນ ແຂວງທີ່ໄດ້ຮ່ວມມືກັບໂຄງການໃນ ເມື່ອກ່ອນ ຈະສືບຕໍ່ພາລະໜ້າທີ່ ເກົ່າທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມມາ. o ພະນັກງານຂັ້ນເມືອງຍິນດີຈະເຮັດວຽກກັບຊຸມຊົນໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ.
ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 4: ນັກສົ່ງເສີມໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການບໍລິການຕ່າງໆ ເຊິ່ງ ຊ່ວຍເຂົ້າໃນການປັບປຸງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ດີຂຶ້ນ.	C4.1: ໄດ້ສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ອຸປະກອນຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃຫ້ແກ່ພະນັກງານໃນທຸກໆແຂວງ ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 5 ຫົວຂໍ້ໃຫມ່ ເຊັ່ນດຽວກັນສາມາດສ້າງລະບົບຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ ໃນ 5 ແຂວງ. <i>ຄຸນນະພາບ: ເນື້ອໃນການສົ່ງເສີມມີຄວາມເໝາະສົມກັບຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງປະຊາຊົນໃນທ້ອງຖິ່ນ.</i>	ບົດລາຍງານຄວາມຄືບໜ້າ ກອງປະຊຸມຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ	o ອຸປະກອນຂໍ້ມູນຂ່າວສານເຂົ້າເຖິງກຸ່ມເປົ້າໝາຍ ແລະ ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ໃນຕົວຈິງ.
ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 5: ບົດຮຽນທີ່ດີດ້ານການສົ່ງເສີມໄດ້ຮັບການສັງລວມ, ທົດສອບ ແລະ ແລກປ່ຽນເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າ ໃນການພັດທະນາການບໍລິການສົ່ງເສີມທີ່ຮອບດ້ານ.	C5.1: ສາມາດກະຈາຍຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 10 ກໍລະນີກ່ຽວກັບໂອກາດໃນການສົ່ງເສີມສຳລັບແມ່ຍິງ, ຄົນທຸກ, ປະຊາຊົນໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ແລະ ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ກໍລະນີ ກ່ຽວກັບໂອກາດ ແລະ ບັນຫາດ້ານການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ທຸລະກິດກະສິກຳ	ບົດລາຍງານຄວາມຄືບໜ້າ	o ຄູ່ຮ່ວມມືທີ່ມີທຳແຮງຈະສົ່ງບົດສະເໜີໂຄງການທີ່ຖືກກັບລະດັບຄາດຫມາຍທີ່ກຳນົດໄວ້.

ຜົນໄດ້ຮັບ

ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 1. ຜູ້ຖືກຄອງກິດຈະກຳສິ່ງເສີມໃນຂັ້ນຕ່າງໆ (ສູນກາງ, ແຂວງ ແລະ ເມືອງ) ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະພຽງພໍໃນການວາງແຜນ ແລະ ຈັດຕັ້ງ ກິດຈະກຳສິ່ງເສີມຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.			
ຜົນໄດ້ຮັບ 1.1: ຫົວໜ້າພະແນກ, ຫ້ອງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ຫົວໜ້າສູນບໍລິການເຕັກນິກ ເຂົ້າໃຈ ໄດ້ບົດບາດ, ຫນ້າທີ່ ແລະ ຂັ້ນຕອນໃນການວາງແຜນ ແລະ ບໍລິຫານການບໍລິການສິ່ງເສີມ	1.1.1 ສັງລວມ ເຄື່ອງມື ໄດ້ຢ່າງຫນ້ອຍ 3 ຊຸດ ດ້ານການວາງແຜນ ແລະ ບໍລິຫານການບໍລິການສິ່ງເສີມ ອີງໃສ່ຫນ້າທີ່ ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງ, ຫນ້າວຽກຂອງພະນັກງານ ແລະ ການປະເມີນຜົນ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ. 1.1.2 ຫົວໜ້າຂອງພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ຫົວໜ້າສູນສິ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການ ເຕັກນິກ ຂັ້ນແຂວງ ທັງໝົດໄດ້ຮັບຊຸດເຄື່ອງມືດັ່ງກ່າວ ພ້ອມທັງໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມວິທີການນຳໃຊ້ ເຄື່ອງມືເຫລົ່ານັ້ນ. 1.1.3 ຫົວໜ້າຂອງຫ້ອງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ຫົວໜ້າສູນສິ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການເຕັກນິກ ທັງໝົດ ໄດ້ຮັບຊຸດເຄື່ອງມືດັ່ງກ່າວ.	ຊຸດເຄື່ອງມືຕ່າງໆ ສຳພາດພະນັກງານລັດ	ລະບົບບັນທຶກການໃຫມ່ໄດ້ຮັບການອານຸມັດຈາກ NAFES
ຜົນໄດ້ຮັບ 1.2: ຫົວໜ້າສູນບໍລິການເຕັກນິກ ມີໂອກາດ ວາງແຜນ ໃນລັກສະນະແບບແຜນງານ ແລະ ມີການປະສານງານ ກັບໂຄງການອື່ນໆ	1.2.1 ຈັດກອງປະຊຸມການສິ່ງເສີມປະຈຳປີ ໃນຂັ້ນສູນກາງໂດຍມີຫົວໜ້າຈາກພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ຫົວໜ້າສູນສິ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການເຕັກນິກ ຂັ້ນ ແຂວງທັງໝົດເຂົ້າຮ່ວມ. 1.2.2 ຈັດກອງປະຊຸມປະຈຳປີ ລະຫວ່າງພາກສ່ວນສິ່ງເສີມ ແລະ ພາກສ່ວນຄົ້ນຄວ້າທົດລອງຢ່າງຫນ້ອຍທີ່ສຸດຈາກ 5 ແຂວງ. 1.2.3 ຈັດກອງປະຊຸມການສິ່ງເສີມປະຈຳປີ ຫລື ປະຈຳລະດູການໃນຂັ້ນເມືອງ ກັບບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສິ່ງເສີມຕ່າງໆ ຮອດຕອນທ້າຍຂອງ ໂຄງການ ຢ່າງຫນ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 25 ເມືອງ .	ບົດລາຍລາຍຂອງລັດຖະບານ ສຳພາດພະນັກງານລັດ	ຫນ່ວຍງານຕ່າງໆໃນພາກລັດຈະໃຫ້ການຮ່ວມມື ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ.
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 1.3: ລະບົບຕິດຕາມກິດຈະກຳການສິ່ງເສີມທົ່ວປະເທດໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ	1.3.1 NAFES ສ້າງ ແລະ ບັບປຸງຖານຂໍ້ມູນຂອງກຸ່ມບ້ານ ເຊິ່ງ ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ ໃຫ້ໄດ້ຢ່າງຫນ້ອຍສຸດ 200 ກຸ່ມບ້ານ . 1.3.2 NAFES ສ້າງ ແລະ ບັບປຸງຖານເກັບຂໍ້ມູນ ແລະ	ຖານຂໍ້ມູນ	ມີການສົ່ງຂໍ້ມູນ M&E ຄົບຖ້ວນ ໂຄງການອື່ນໆສະໜອງເອກະສານໃຫ້

	ເອກະສານສຳຄັນຂອງໂຄງການຕ່າງໆ ທັງໝົດ ທີ່ຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງຕົນ. 1.3.3 ຂັ້ນຕອນ ແລະ ລະບົບໃນການ ລາຍງານຈາກ PETS ແລະ DETS ໄດ້ຮັບການເຫັນດີ ແລະ ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ ໄດ້ນຳໃຊ້ຢ່າງໜ້ອຍໃນ 5 ແຂວງ ແລະ 25 ເມືອງ. 1.3.4 ເລີ່ມແຕ່ຕົ້ນປີ 2009 ພະແນກແຜນການຂອງ NAFES ກຽມບົດລາຍງານປະຈຳປີ ກ່ຽວກັບວຽກງານການສົ່ງເສີມ .	ຖານຈັດເກັບເອກະສານຕ່າງໆ ບົດລາຍລາຍຂອງລັດຖະບານ	
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 1.4: ໄດ້ວິເຄາະທາງເລືອກໃນການ ສະໜອງທຶນຮອນໃຫ້ແກ່ສູນບໍລິການເຕັກນິກ ແລະ ກິດຈະກຳສົ່ງເສີມ	1.4.1 ສຳເລັດການສຶກສາທາງເລືອກໃນການສະໜອງທຶນດັ່ງກ່າວ ແລະ ໄດ້ນຳສະເໜີຜົນການສຶກສາໃຫ້ແກ່ ອົງການຈັດຕັ້ງ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຮັບຮູ້. 1.4.2 ໄດ້ສ້າງຍຸດທະສາດໄລຍະຍາວດ້ານການສະໜອງທຶນຮອນ ໃນການບໍລິການສົ່ງເສີມ ເຊິ່ງກະຊວງກະສິ ກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ກະຊວງການເງິນຕົກລົງເຫັນດີນຳ. 1.4.3 ລັດບໍລິຫານງົບປະມານ ສຳລັບກິດຈະກຳ ສົ່ງເສີມຂອງ LEA+ ໃນ 3 ແຂວງ (ລວມແລ້ວ ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 6 ເມືອງ)	ການສຶກສາ ບົດລາຍງານຂອງລັດຖະບານ	ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ກະຊວງການເງິນຕົກລົງເຫັນດີນຳກັນ
ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 2. ສູນບໍລິການເຕັກນິກສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ເອື້ອອຳນວຍຊາວກະສິກອນໃນເຂດທຸກຍາກຫ່າງໄກສອກຫລີກທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃຫ້ ເຂົ້າເຖິງປັດໃຈການຜະລິດ ແລະ ການຕະຫລາດ.			
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 2.1: ພະນັກງານໃນ PETS ແລະ DETS ມີຄວາມສາມາດໃນການເອື້ອອຳນວຍ ຊາວກະສິກອນ ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃຫ້ເຂົ້າເຖິງປັດໃຈການຜະລິດ.	2.1.1 ຂັ້ນຕອນໃນການວິເຄາະຕ່ອງໂສ້ຂອງການບໍລິການ ແລະ ປັດໃຈການຜະລິດໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ແລະ ທົດສອບ ໃນກຸ່ມບ້ານທີ່ຢູ່ໃນ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ໃຫ້ໄດ້ ຢ່າງໜ້ອຍ 3 ແຂວງ. 2.1.2 ອົງໃສ່ການວິເຄາະຂ້າງເທິງ, ແຜນຂອງກຸ່ມບ້ານສຳລັບການ ນຳເຂົ້າປັດໃຈການຜະລິດ ແລະ ການບໍລິການຕ່າງໆ ໃນບາງເຂດທີ່ໄດ້ເລືອກໄວ້ ໄດ້ຮັບການເຫັນດີ ແລະ ການນຳໃນຊຸມຊົນເປັນຜູ້ຕິດຕາມຄວາມຄືບໜ້າ 2.1.3 ບົດຮຽນທີ່ໄດ້ຈາກ 2.1.1 ແລະ 2.1.2 ໄດ້ຖືກບັນທຶກເປັນເອກະສານ	ສຳພາດພະນັກງານລັດ ບົດລາຍງານຂອງລັດຖະບານ	ເບິ່ງຂໍ້ສົມມຸດຖານໃນລະດັບຜົນໄດ້ຮັບລວມ

	<u>ແລະ ເຜີຍແຜ່ໃຫ້ທຸກແຂວງອື່ນອີກ.</u>		
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 2.2: ພະນັກງານໃນ PETS ແລະ DETS ເຂົ້າໃຈທາງເລືອກ ໃນການສ້າງ ກຸ່ມທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສິນເຊື່ອ ໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ສາມາດ ໃຫ້ຄໍາປຶກສາທີ່ເໝາະສົມ ແກ່ກຸ່ມຊາວກະສິກອນ.	2.2.1 ບົດຮຽນທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການຈັດຕັ້ງກຸ່ມທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສິນເຊື່ອໃນເຂດຊົນນະບົດ ໄດ້ຖືກກຳນົດ ແລະ ມີການສົນທະນາປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບບົດບາດຂອງນັກສົ່ງເສີມ ໃນວຽກງານດັ່ງກ່າວ. 2.2.2 ໄດ້ຜະລິດ ຊຸດເຄື່ອງມືໃນການສ້າງກຸ່ມທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສິນເຊື່ອ ແລະ ໄດ້ເຜີຍແຜ່ ເຄື່ອງມືດັ່ງກ່າວໃຫ້ແກ່ PETS ແລະ DETS.	ຊຸດເຄື່ອງມືຕ່າງໆ	ສາມາດຕົກລົງເຫັນດີນຳກັນໄດ້ ໃນການກຳນົດບົດຮຽນທີ່ດີທີ່ສຸດ.
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 2.3: ພະນັກງານໃນ PETS ແລະ DETS ມີຄວາມສາມາດໃນການເອື້ອອຳນວຍ ການພັດທະນາຕ່ອງໂສ້ການຕະຫລາດ ໃນເຂດທຸກຍາກຫ່າງໄກສອກຫລີກ.	2.3.1 ໄດ້ຈັດຝຶກອົບຮົມກ່ຽວກັບການພັດທະນາຕ່ອງໂສ້ການຕະຫລາດໂດຍອີງໃສ່ສະພາບພື້ນທີ່ເປັນຫລັກ (AEDP) ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານໃນ PETS ແລະ DETS ໃນເຂດເປົ້າໝາຍ (ຄືກັນກັບ 2.1). 2.3.2 ຂະບວນການ AEDP ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ ໂດຍມີນັກສົ່ງເສີມເປັນຜູ້ເອື້ອອຳນວຍ.	ບົດລາຍງານ ການຝຶກອົບຮົມ ສຳພາດພະນັກງານລັດ	ມີພະນັກງານເຂົ້າຮ່ວມການຝຶກອົບຮົມ
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 2.4: ໄດ້ສ້າງຕັ້ງສູນບໍລິການເຕັກນິກຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ ຂຶ້ນໃນເຂດທຸກຍາກຫ່າງໄກສອກຫລີກ.	2.4.1 ໄດ້ກຳນົດ, ສັງລວມ ແລະ ວິເຄາະ ກໍລະນີຕ່າງໆທີ່ມີ ຫ້ອງການກຸ່ມບ້ານ ໂດຍຫ້ອງການເຫລົ່ານັ້ນ ບໍລິຫານ ໂດຍການນຳຂັ້ນກຸ່ມບ້ານເອງ (ຢູ່ໃສກໍ່ໄດ້ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ) 2.4.2 ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືກັບຊາວບ້ານໃນເຂດເປົ້າໝາຍ (ກຸ່ມບ້ານດຽວກັນກັບໃນຂໍ້ 2.1 ແລະ 2.3) ເພື່ອວາງແຜນກໍ່ສ້າງ ແລະ ບໍລິຫານສູນປະຈຳກຸ່ມບ້ານສຳລັບກິດຈະກຳການ ສົ່ງເສີມທີ່ໃຊ້ງົບຕ່ຳ ແລະ ບໍລິຫານໂດຍຊຸມຊົນ . 2.4.3 ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ, ໂຄງການ ແລະ ປະຊາຊົນໄດ້ສົມທົບທຶນ ຮ່ວມກັນໃນການກໍ່ສ້າງລະບົບ KETS ໃນ 6 ກຸ່ມບ້ານ 2.4.4 ມີການຕິດຕາມ ການນຳໃຊ້ສູນດັ່ງກ່າວ, ໄດ້ມີການບັນທຶກເປັນເອກະສານ ແລະ ນຳເອົາບົດຮຽນມາແລກປ່ຽນ ລະຫວ່າງອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນຂັ້ນສູນກາງ.	ສຶກສາເປັນກໍລະນີ ສູນ KETS ສຳພາດພະນັກງານລັດ ສຳພາດຊາວບ້ານ	ຊຸມຊົນມີຄວາມຕ້ອງການຢາກບໍລິຫານ ສູນ KET

ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 3. ຮູບແບບການສົ່ງເສີມຂອງລາວໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໂດຍມີການປັບຕັດທັງດ້ານວິທີການ ແລະ ເນື້ອໃນ ແນໃສ່ປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການບໍລິການ.			
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 3.1: ຮູບແບບ LEA ແບບ ທຳມະດາໄດ້ຮັບການສະເໜີ ໃນທຸກໆ ແຂວງທົ່ວປະເທດ ຕາມຄຸນນະພາບຂອງ NAFES ປີ 2005.	3.1.1 ສຳເລັດຮອບວຽນການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຕິດຕາມ (3 ປີ) ໃນ 4 ແຂວງ ເປົ້າໝາຍທີ່ໄດ້ເລີ່ມ ແຕ່ປີ 2006. 3.1.2 ສຳເລັດຮອບວຽນການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຕິດຕາມ (3 ປີ) ໃນ 5 ແຂວງເປົ້າໝາຍທີ່ໄດ້ເລີ່ມ ແຕ່ປີ 2007.	ບົດລາຍງານຂອງລັດ ຖະບານ ສຳພາດພະນັກງານລັດ	ຄູຝຶກຂັ້ນແຂວງ ຈາກໂຄງການໄລຍະທີ II ຍັງສືບຕໍ່ຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳ LEA
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 3.2: ຮູບແບບ LEA ແບບ ປັບປຸງໃໝ່ ໄດ້ຮັບການສະເໜີ ໃນເຂດ ທຸກຍາກທ່າໄກສອກຫລີກ ຈຳນວນໜຶ່ງ.	3.2.1 ສຳເລັດການທົດສອບຂັ້ນຕອນໃນການວາງແຜນ ແລະ ບໍລິຫານ ຮູບແບບ LEA+ (ອີງໃສ່ກຸ່ມບ້ານ, ອີງໃສ່ໂອກາດ, ອີງໃສ່ລາຍການສົ່ງເສີມ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວບ້ານ) ດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ ໃນໄລຍະເຊື່ອມຕໍ່ ຂອງໂຄງການ. 3.2.2 ໄດ້ບັນທຶກ, ສ້າງເປັນເອກະສານ ແລະ ໄດ້ກະຈາຍຂັ້ນຕອນໃນການ ຈັດຕັ້ງ LEA+ ໃຫ້ແກ່ທຸກໆ PETS ແລະ KETS. 3.2.3 ສະໜັບສະໜູນການຂະຫຍາຍ LEA+ ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 20 ຕົວເມືອງ ໂດຍສຸມໃສ່ເຂດທຸກຍາກທ່າໄກ ສອກຫລີກ.	ບົດລາຍງານຂອງລັດ ຖະບານ ສຳພາດພະນັກງານລັດ ສຳພາດປະຊາຊົນ	PAFOs ເຫັນດີໃນການນຳໃຊ້ຄຸນນະພາບໃນການສົ່ງເສີມ ແບບເປັນລາຍການຕາມຄວາມຕ້ອງການ ຂອງປະຊາຊົນ ສາມາດເດີນທາງເຂົ້າເຖິງເຂດທ່າໄກ ສອກຫລີກໄດ້
ຜົນໄດ້ຮັບ 3.3: ໄດ້ຂະຫຍາຍເນື້ອໃນ ຂອງການຝຶກອົບຮົມໃນຮູບແບບ LEA.	3.3.1 ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມທົ່ວຂັ້ນພະນັກງານລັດສູດ ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 5 ແຂວງ ທີ່ຢູ່ໃນຂົງເຂດ ພາຍໃຕ້ຂໍ້ 3.2 ເຊິ່ງກອງປະຊຸມແນໃສ່ເປົ້າໝາຍ 'ການສົ່ງເສີມ ສຳລັບທຸກໆຄົນ'. 3.3.2 ພະນັກງານ PAFO ແລະ PETS ໃຫ້ການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຕິດຕາມ ແຕ່ນັກສົ່ງເສີມຂັ້ນເມືອງ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງຝຶກອົບຮົມພະນັກງານລັດໃໝ່. 3.3.3 ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ລາຍຮັບທີ່ໜ່ວຍການຜະລິດໄດ້ຈາກການຝຶກ ອົບຮົມ ໄດ້ຖືກປະເມີນໂດຍ ຮູບແບບການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນແບບ ມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ການສຶກສາຜົນກະທົບແບບເອກະລາດ.	ຫລັກສູດ ສຳພາດພະນັກງານລັດ ແລະ ຊາວບ້ານ ສຶກສາຜົນກະທົບ	ມີຂໍ້ມູນເຕັກນິກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທີ່ໄດ້ທົດສອບ ແລະ ບັນທຶກເປັນເອກະສານ ຈະໄດ້ເກັບຂໍ້ມູນພື້ນຖານທີ່ສັດເຈນ
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 3.4: ຈຳນວນ ແລະ	3.4.1 ຮອດຕອນທ້າຍ ຂອງໂຄງການໄດ້ຈັດຝຶກອົບຮົມໃຫ້ຄູຝຶກໃນຂັ້ນແຂວງ	ບົດລາຍງານ ການຝຶກ	ຄູຝຶກໃນຂັ້ນສູນກາງ ຈະບໍ່ມີພາລະຫລາຍໂພດ

ຄຸນນະພາບຂອງຄູຝຶກ LEA ເພີ່ມຂຶ້ນ.	ແລະ ເມືອງຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 60 ຄົນ (ໃຫມ່) ເພື່ອສະໜັບສະໜູນ ຜົນໄດ້ຮັບຂໍ້ 3.2 ແລະ 3.3. 3.4.2 ຝຶກອົບຮົມຄົນໃຫມ່ໃຫ້ແກ່ຄູຝຶກຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງໃນໂຄງການ ໄລຍະທີ I ແລະ II ໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 40 ຄົນ. 3.4.3 ຝຶກອົບຮົມພິເສດເພື່ອສ້າງທັກສະໃຫ້ແກ່ພະນັກງານ NAFES ຢ່າງ ໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 5 ຄົນ ໃນຫົວຂໍ້ ວິທີການຝຶກອົບຮົມ, ການພັດທະນາຫລັກສູດ ແລະ ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ. 3.4.4 ສ້າງລະບຽບການທີ່ເປັນທາງການສຳຫລັບຂະບວນການຍັງຢືນຄູຝຶກ ອາຈຸໂສກຽວກັບ LEA.	ອົບຮົມ ສຳພາດພະນັກງານລັດ ໃບປະກາດ ບົດບັນທຶກການຢັ້ງຢືນ	
ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 4. ນັກສຶ່ງເສີມໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການບໍລິການຕ່າງໆ ເຊິ່ງ ຊ່ວຍເຂົ້າໃນການປັບປຸງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານ ຂອງເຂົາເຈົ້າ ໃຫ້ດີຂຶ້ນ.			
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 4.1: ລະບົບການບໍລິການຂໍ້ມູນຂ່າວສານໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງຢ່າງເປັນທາງການໃນໂຄງສ້າງລະບົບ ການສົ່ງເສີມ	4.1.1 ໄດ້ພັດທະນາ ແລະ ກະຈາຍຂໍ້ແນະນຳໃນການສ້າງຕັ້ງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງ ຫນ່ວຍງານຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນສູນບໍລິການເຕັກນິກ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ. 4.1.2 ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການສາມາດສ້າງຕັ້ງຫນ່ວຍງານຂໍ້ມູນຂ່າວສານໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍໃນ 5 ແຂວງ ແລະ 10 ເມືອງ, ໃນແຕ່ລະຫນ່ວຍງານ ປະກອບມີພະນັກງານທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ, ມີການປະສານງານ ກັບພາກສ່ວນອື່ນໆໃນລະບົບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ປະກອບມີອຸປະກອນຂໍ້ມູນຂ່າວສານພື້ນຖານຈຳນວນໜຶ່ງ. 4.1.3 ແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບ 'ສູນຕອບ-ຮັບທາງໂທລະສັບ' ໄດ້ທົດລອງນຳໃຊ້ ຢ່າງໜ້ອຍໃນ 2 ສູນ ໂດຍມີການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນການທົດລອງ ດັ່ງກ່າວຢ່າງລະອຽດ.	ຂໍ້ແນະນຳ ຫນ່ວຍງານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ບົດລາຍງານຂອງລັດຖະບານ	ສືບຕໍ່ຮ່ວມມືກັບພະແນກຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ຂອງ NAFRI PAFOs ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຮັບຜິດຊອບ
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 4.2: ໄດ້ຜະລິດ ແລະ ກະຈາຍອຸປະກອນຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນຫົວຂໍ້ທີ່ເປັນບູລິມະສິດ	4.2.1 ຫົວຂໍ້ທີ່ເປັນບູລິມະສິດໄດ້ຖືກກຳນົດຂຶ້ນໂດຍອີງໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບຂໍ້ 3.2 ແລະ 3.3. ແຜນການຜະລິດປະຈຳປີແມ່ນໄດ້ຮັບການສ້າງຂຶ້ນໂດຍ NAFES. 4.2.2 ໄດ້ຜະລິດ ແລະ ກະຈາຍອຸປະກອນຂໍ້ມູນຂ່າວສານໂດຍນຳໃຊ້ 'ຍຸດທະ	ອຸປະກອນຂໍ້ມູນຂ່າວ	ຫນ່ວຍງານຕ່າງໆໃນລັດຖະບານ ຈະຮ່ວມມືກັນ

	ສາດດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການສື່ສານຂອງ NICE' ທີ່ໄດ້ທົດສອບໃນໂຄງການໄລຍະທີ II ໂດຍມີພະນັກງານໃນຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ແຂວງເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງຫນ້ອຍ 2 ຜະລິດຕະພັນ ໃນແຕ່ລະປີ. 4.2.3 ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການສາມາດສົ່ງ 'ຖົງປັນຍາກະສິກຳ ແບບເຄື່ອນທີ່' ສູ່ ຢ່າງຫນ້ອຍ 200 ກຸ່ມບ້ານ ເຊິ່ງໄດ້ມີການປະເມີນຜົນການນຳໃຊ້ ແລະ ຜົນກະທົບຂອງຖົງດັ່ງກ່າວໃນບາງເຂດເປົ້າໝາຍ.	ສານ ສຳພາດພະນັກງານລັດ	
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 4.3: ໄດ້ປັບປຸງລະບົບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ຄວາມຮູ້ກະສິກຳ (AKIS) ໃນຂັ້ນສູນກາງ	4.3.1 ໄດ້ຝຶກອົບຮົມທັກສະພິເສດດ້ານການຜະລິດສິ, ICT ແລະ ການບໍລິຫານຄວາມຮູ້ ໃຫ້ພະນັກງານ NAFES ຢ່າງຫນ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 5 ທ່ານ. 4.3.2 ໄດ້ຮ່ວມມືຢ່າງເປັນປົກກະຕິກັບສະມາຊິກໃນກຸ່ມ AIM ເຊິ່ງຢ່າງຫນ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 2 ເຫດການຕໍ່ປີ. 4.3.3 ໄດ້ຜະລິດ ແລະ ກະຈາຍວາລະສານຂອງ NAFES ສູ່ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງໃຫ້ໄດ້ຢ່າງຫນ້ອຍ 2 ສະບັບຕໍ່ປີ. 4.3.4 ໄດ້ຮ່ວມມືກັບໂຮງຮຽນກະສິກຳ ແລະ ຄະນະກະເສດສາດ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ໃນວຽກງານການພັດທະນາຫລັກສູດ ຢ່າງຫນ້ອຍ 3 ຫົວຂໍ້ ແລະ ແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສົ່ງເສີມ. 4.3.5 ໄດ້ສືບຕໍ່ສະໜັບສະໜູນການສົນທະນະແບບອອນລາຍຕ່າງໆ ຢ່າງຫນ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 50,000 ຄຳເຫັນຕໍ່ເດືອນ (ຕົວຢ່າງ: ຂໍ້ຄວາມ x ຈຳນວນສະມາຊິກ)	ສຳພາດພະນັກງານລັດ ຫລັກສູດ ວາລະສານ ເວັບໄຊ້	ຫນ່ວຍງານຕ່າງໆໃນລັດຖະບານ ຈະຮ່ວມມືກັນ ກຸ່ມສົນທະນາແບບອອນລາຍຍັງຄົງສືບຕໍ່
ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 5. ບົດຮຽນທີ່ດີດ້ານການສົ່ງເສີມໄດ້ຮັບການສັງລວມ, ທົດສອບ ແລະ ແລກປ່ຽນ ເພື່ອປະກອບ ສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາການບໍລິຫານສົ່ງເສີມທີ່ຮອບດ້ານ.			
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 5.1: ໄດ້ສ້າງຄູ່ຮ່ວມງານເພື່ອການສັງລວມບົດຮຽນອັນດີດັ່ງກ່າວ	5.1.1 ຄະນະບໍລິຫານຂອງໂຄງການສ້າງຂັ້ນຕອນ ແລະ ມາດຖານສຳລັບກອງທຶນ ແລະ ຂັ້ນຕອນດັ່ງກ່າວໄດ້ຮັບການອານຸມັດຈາກຄະນະຊັ້ນຂອງໂຄງການ. 5.1.2 ຄະນະບໍລິຫານໂຄງການປະເມີນບົດສະເໜີໂຄງການຈຸລະພາກໄດ້ຮັບ	ບົດລາຍງານໂຄງການ	ໄດ້ເຫັນດີກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນຕ່າງໆ ກິດຈະກຳໄດ້ຖືກປັບທຶກຢ່າງຄົບຖ້ວນ

	ແລະ ອະນຸມັດທຶນ ໃຫ້ໄດ້ປະມານ 5-10 ຄູ່ຮ່ວມງານຕໍ່ປີ. 5.1.3 ຄູ່ຮ່ວມງານໄດ້ເຮັດວຽກໃນພາກສະໜາມ, ໄດ້ບັນທຶກກິດຈະກຳຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ແລກປ່ຽນໃນຮູບແບບ ບົດລາຍງານ, ວິດີໂອ, ທັດສະນະສຶກສາ ແລະ ກອງປະຊຸມຕ່າງໆ (ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 10 ເຫດການຕໍ່ປີ).	ສຳພາດຄູ່ຮ່ວມງານ ຜົນໄດ້ຮັບ ແລະ ບົດລາຍງານຂອງຄູ່ຮ່ວມງານ	
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 5.2: ໄດ້ສັງລວມ ແລະ ສົມທຽບບົດຮຽນອັນດີດ້ານວຽກງານການສົ່ງເສີມ	5.2.1 ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມປະຈຳປີ ເພື່ອແລກປ່ຽນບົດຮຽນລະຫວ່າງໂຄງການ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມມືຕ່າງໆ ໃນທົ່ວຂັ້ນໃດໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການອານຸມັດຈາກຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການ. 5.2.2 ໄດ້ວ່າຈ້າງທີ່ປຶກສາເພື່ອຈັດ, ຂຽນບົດລາຍງານ ແລະ ວິເຄາະບົດຮຽນທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນກອງປະຊຸມ	ບົດລາຍງານກອງປະຊຸມ ບົດລາຍງານທີ່ປຶກສາ	ມີຄົນເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມດີ
ຜົນໄດ້ຮັບທີ 5.3 ບົດຮຽນດ້ານການສົ່ງເສີມທີ່ສ້າງສັນໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຈາກ NAFES	5.3.1 ຂັ້ນຕອນ ແລະ ມາດຖານຕ່າງໆໃນການກຳນົດບົດຮຽນການສົ່ງເສີມທີ່ສ້າງສັນໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດນຄະນະບໍລິຫານໂຄງການ ແລະ ໄດ້ຮັບການອານຸມັດໂດຍ NAFES 5.3.2 ນັກສົ່ງເສີມຂັ້ນແຂວງໄດ້ສະເໜີຜູ້ເຂົ້າປະກວດ ໂດຍຄະນະຮັບຜິດຊອບໃນຂັ້ນສູນກາງເປັນຜູ້ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຄັດເລືອກຜູ້ຊະນະເລີດ. 5.3.3 ໄດ້ມອບລາງວັນ ແລະ ປະກາດໃຫ້ສັງຄົມຮັບຮູ້ ໂດຍຜູ້ຊະນະເລີດເຮັດບົດນຳສະເໜີໃນກອງປະຊຸມການສົ່ງເສີມຂັ້ນສູນກາງ.	ບົດລາຍງານຂອງລັດຖະບານ ສຳພາດຜູ້ຊະນະເລີດ	ແຂວງ ແລະ ເມືອງໄດ້ກະກຽມສະເໜີໂຄງການເຂົ້າແຂ່ງຂັນ

ກິດຈະກຳຕົ້ນຕໍ

ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 1: ຜູ້ຊົມຄອງກິດຈະກຳ ສົ່ງເສີມ ໃນຂັ້ນຕ່າງໆ (ສູນກາງ, ແຂວງ ແລະ ເມືອງ) ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະພຽງພໍໃນການ ວາງແຜນ ແລະ ຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳສົ່ງເສີມຢ່າງມີ ປະສິດທິພາບ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 1.1 ຫົວໜ້າພະແນກ, ຫ້ອງການ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ຫົວໜ້າ ສູນບໍລິການເຕັກນິກ ເຂົ້າໃຈ ໄດ້ບົດບາດ, ຫນ້າທີ່ ແລະ ຂັ້ນຕອນໃນການວາງແຜນ ແລະ ບໍລິຫານການ ບໍລິການສົ່ງເສີມ

1.1.1 ສັງລວມໄດ້ ຢ່າງໜ້ອຍເຄື່ອງມື 3 ຊຸດ ດ້ານການວາງແຜນ ແລະ ບໍລິ ຫານການບໍລິການສົ່ງເສີມ ອີງໃສ່ຫນ້າທີ່ ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງ, ຫນ້າວຽກຂອງພະນັກ ງານ ແລະ ການປະເມີນຜົນ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

1.1.2 ຫົວໜ້າຂອງພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ຫົວໜ້າສູນສົ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການ ເຕັກນິກ ຂັ້ນແຂວງ ທັງໝົດໄດ້ຮັບຊຸດເຄື່ອງດັ່ງກ່າວ ພ້ອມທັງ ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມວິທີການນຳໃຊ້ ເຄື່ອງມື ເຫລົ່ານັ້ນ.

1.1.3 ຫົວໜ້າຂອງຫ້ອງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ຫົວໜ້າສູນສົ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການເຕັກນິກ ທັງໝົດ ໄດ້ຮັບຊຸດເຄື່ອງມືດັ່ງກ່າວ.

ຜົນໄດ້ຮັບ 1.2: ຫົວໜ້າສູນບໍລິການ ເຕັກນິກ ມີໂອກາດ ວາງແຜນ ໃນລັກສະນະແບບແຜນງານ ແລະ ມີການປະສານງານ ກັບໂຄງການອື່ນໆ

1.2.1 ຈັດກອງປະຊຸມການສົ່ງເສີມປະຈຳປີ ໃນຂັ້ນສູນກາງໂດຍມີຫົວໜ້າຈາກ ພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ຫົວໜ້າສູນສົ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການ ເຕັກນິກ ຂັ້ນ ແຂວງທັງໝົດເຂົ້າຮ່ວມ.

1.2.2 ຈັດກອງປະຊຸມການສົ່ງເສີມປະຈຳປີ ສຳລັບພາກສ່ວນສົ່ງເສີມ ແລະ ພາກສ່ວນຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດຈາກ... ແຂວງ.

1.2.3 ຈັດກອງປະຊຸມການສົ່ງເສີມປະຈຳປີ ຫລື ປະຈຳລະດູການໃນຂັ້ນເມືອງ ເພື່ອປະສານງານລະຫວ່າງ ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສົ່ງເສີມຕ່າງໆ ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 25 ເມືອງ ໃນຕອນທ້າຍຂອງ ໂຄງການ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 1.3: ລະບົບຕິດຕາມ ກິດຈະກຳການສົ່ງເສີມໃນທົ່ວປະເທດໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

1.3.1 NAFES ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງຖານຂໍ້ມູນຂອງກຸ່ມບ້ານ ເຊິ່ງ ຢ່າງໜ້ອຍສຸດ ໃຫ້ໄດ້ 200 ກຸ່ມບ້ານ ຮອດຕອນ ທ້າຍຂອງໂຄງການ.

1.3.2 NAFES ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງຖານເກັບຂໍ້ມູນ ແລະ ເອກະສານສຳຄັນຂອງໂຄງການຕ່າງໆ ທັງໝົດ ທີ່ຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງຕົນ.

1.3.3 ໄດ້ເຫັນດີເຫັນພ້ອມ ແລະ ນຳໃຊ້ຂັ້ນຕອນ ແລະ ລະບົບໃນການ ລາຍງານຈາກ PETS ແລະ DETS ຢ່າງໜ້ອຍໃນ 5 ແຂວງ ແລະ 25 ເມືອງຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ.

1.3.4 ເລີ່ມແຕ່ປີ 2009 ພະແນກແຜນການຂອງ NAFES ຜະລິດ ບົດລາຍງານປະຈຳປີ ກ່ຽວກັບວຽກງານການສົ່ງເສີມ .

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 1.4: ໄດ້ວິເຄາະທາງເລືອກ ໃນການ ສະໜອງທຶນຮອນການບໍລິຫານ ສູນບໍລິການເຕັກນິກ ແລະ ກິດຈະກຳ ສົ່ງເສີມ

- 1.4.1 ສຳເລັດການສຶກສາທາງເລືອກໃນການສະໜອງທຶນດັ່ງກ່າວ ແລະ ໄດ້ ນຳສະເໜີຜົນການສຶກສາໃຫ້ແກ່ ອົງການຈັດຕັ້ງ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຮັບຮູ້.
- 1.4.2 ໄດ້ສ້າງຍຸດທະສາດໄລຍະຍາວດ້ານການສະໜອງທຶນຮອນ ໃນການ ບໍລິການສົ່ງເສີມ ເຊິ່ງກະຊວງກະສິ ກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ກະຊວງການເງິນ ຕົກລົງເຫັນດີນຳ.
- 1.4.3 ລັດຖະບານໄດ້ປະກອບສ່ວນງົບປະມານລັດເຂົ້າໃນ ກິດຈະກຳ ສົ່ງເສີມຂອງ LEA+ ໃນ 3 ແຂວງ (ລວມແລ້ວ ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 6 ເມືອງ)

ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 2. ສູນບໍລິການເຕັກນິກສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ເອື້ອອຳນວຍຊາວກະສິກອນໃນເຂດທຸກຍາກຫ່າງໄກສອກຫລີກທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃຫ້ ເຂົ້າເຖິງປັດໃຈ ການຜະລິດ ແລະ ການຕະຫລາດ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 2.1: ພະນັກງານໃນ PETS ແລະ DETS ມີຄວາມສາມາດໃນການ ເອື້ອອຳນວຍ ຊາວກະສິກອນ ໃນເຂດ ຫ່າງໄກສອກຫລີກທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃຫ້ເຂົ້າ ເຖິງປັດໃຈການຜະລິດ.

- 2.1.1 ຂັ້ນຕອນໃນການວິເຄາະຕ່ອງໂສ້ຂອງການບໍລິການ ແລະ ປັດໃຈການ ຜະລິດໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ແລະ ທົດສອບ ໃນກຸ່ມບ້ານທີ່ຢູ່ໃນ ເຂດຫ່າງໄກ ສອກຫລີກ ໃຫ້ໄດ້ ຢ່າງໜ້ອຍ 3 ແຂວງ.
- 2.1.2 ອົງໃສ່ການວິເຄາະຂ້າງເທິງ, ແຜນຂອງກຸ່ມບ້ານສຳລັບການ ນຳເຂົ້າປັດໃຈການຜະລິດ ແລະ ການບໍລິການຕ່າງໆ ໃນບາງເຂດທີ່ໄດ້ເລືອກໄວ້ ໄດ້ຮັບການເຫັນດີ ແລະ ການນຳໃນຊຸມຊົນເປັນຜູ້ຕິດຕາມຄວາມຄືບໜ້າ
- 2.1.3 ບົດຮຽນທີ່ໄດ້ຈາກ 2.1.1 ແລະ 2.1.2 ໄດ້ຖືກປັບທົກເປັນເອກະສານ ແລະ ເຜີຍແຜ່ໃຫ້ແຂວງອື່ນ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 2.2: ພະນັກງານໃນ PETS ແລະ DETS ເຂົ້າໃຈໄດ້ທາງເລືອກ ໃນ ການສ້າງ ກຸ່ມທ້ອນເງິນ ແລະ ສິນເຊື່ອ ໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ສາມາດ ໃຫ້ຄຳ ປຶກສາທີ່ເໝາະສົມ ແກ່ກຸ່ມຊາວກະສິ ກອນ.

- 2.2.1 ບົດຮຽນທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການຈັດຕັ້ງກຸ່ມທ້ອນເງິນ ແລະ ສິນເຊື່ອໃນເຂດຊົນ ນະບົດ ໄດ້ຖືກກຳນົດ ແລະ ນັກສົ່ງເສີມໄດ້ມີບົດບາດເຂົ້າໃນການເອື້ອອຳນວຍ ໃຫ້ມີການປຶກສາຫາລື ໃນວຽກງານດັ່ງກ່າວ.
- 2.2.2 ໄດ້ຜະລິດ ຊຸດເຄື່ອງມືໃນການສ້າງກຸ່ມທ້ອນເງິນ ແລະ ສິນເຊື່ອ ແລະ ໄດ້ເຜີຍແຜ່ ເຄື່ອງມືດັ່ງກ່າວໃຫ້ແກ່ PETS ແລະ DETS.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 2.3: ພະນັກງານໃນ PETS ແລະ DETS ມີຄວາມສາມາດໃນການ ເອື້ອອຳນວຍ ການພັດທະນາຕ່ອງໂສ້ ການຕະຫລາດ ໃນເຂດທຸກຍາກຫ່າງໄກ ສອກຫລີກ.

- 2.3.1 ໄດ້ຈັດຝຶກອົບຮົມກ່ຽວກັບການພັດທະນາຕ່ອງໂສ້ການຕະຫລາດໂດຍ ອົງໃສ່ສະພາບພື້ນທີ່ເປັນຫລັກ (AEDP) ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານໃນ PETS ແລະ DETS ໃນເຂດເປົ້າໝາຍ (ຄືກັນກັບ 2.1).
- 2.3.2 ຂະບວນການ AEDP ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ ໂດຍມີ ນັກສົ່ງເສີມເປັນຜູ້ເອື້ອອຳນວຍ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 2.4: ໄດ້ສ້າງຕັ້ງລະບົບສົ່ງ ເສີມ ແລະ ບໍລິການເຕັກນິກຂັ້ນ ກຸ່ມບ້ານ ບໍລິຫານໂດຍຊຸມຊົນ ຂັ້ນ ໃນເຂດທຸກຍາກຫ່າງໄກສອກຫລີກ.

- 2.4.1 ໄດ້ກຳນົດ, ສັງລວມ ແລະ ວິເຄາະ ກໍລະນີຕ່າງໆທີ່ມີ ຫ້ອງການກຸ່ມບ້ານ ໂດຍຫ້ອງການເຫລົ່ານັ້ນ ບໍລິຫານ ໂດຍການນຳຂັ້ນກຸ່ມບ້ານເອງ (ຢູ່ໃສ່ກໍ່ໄດ້ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ)

- 2.4.2 ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືກັບຊາວບ້ານໃນເຂດເປົ້າໝາຍ (ກຸ່ມບ້ານດຽວກັນກັບໃນຂໍ້ 2.1 ແລະ 2.3) ເພື່ອວາງແຜນກໍ່ສ້າງ ແລະ ບໍລິຫານສູນປະຈຳກຸ່ມບ້ານສໍາລັບກິດຈະກຳການສົ່ງເສີມທີ່ໃຊ້ງົບຕໍ່າ ແລະ ບໍລິຫານໂດຍຊຸມຊົນ.
- 2.4.3 ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ, ໂຄງການ ແລະ ປະຊາຊົນໄດ້ສົມທົບທຶນ ຮ່ວມກັນໃນການກໍ່ສ້າງລະບົບ KETS ໃນ 6 ກຸ່ມບ້ານ
- 2.4.4 ມີການຕິດຕາມ ການນຳໃຊ້ສູນດັ່ງກ່າວ, ໄດ້ມີການບັນທຶກເປັນເອກະສານ ແລະ ນຳເອົາບົດຮຽນມາແລກປ່ຽນ ລະຫວ່າງອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນຂັ້ນສູນກາງ.

ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 3. ຮູບແບບການສົ່ງເສີມຂອງລາວໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໂດຍມີການປັບດັດທັງດ້ານວິທີການ ແລະ ເນື້ອໃນ ແນໃສ່ປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການບໍລິການ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 3.1: ຮູບແບບ LEA ແບບ ທຳມະດາໄດ້ຮັບການສະເໜີໃນທຸກໆ ແຂວງທົ່ວປະເທດ ຕາມຍຸດທະສາດຂອງ NAFES ປີ 2005.

3.1.1 ສໍາເລັດຮອບວຽນການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຕິດຕາມ (3 ປີ) ໃນ 4 ແຂວງ ເປົ້າໝາຍທີ່ໄດ້ເລີ່ມແຕ່ປີ 2006.

3.1.2 ສໍາເລັດຮອບວຽນການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຕິດຕາມ (3 ປີ) ໃນ 5 ແຂວງເປົ້າໝາຍທີ່ໄດ້ເລີ່ມ ແຕ່ປີ 2007.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 3.2: ຮູບແບບ LEA ແບບ ປັບປຸງໃຫມ່ ໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງ ໃນເຂດ ທຸກຍາກທ່າງໄກສອກຫລີກ ຈຳນວນໜຶ່ງ.

3.2.1 ສໍາເລັດການທົດສອບຂັ້ນຕອນໃນການວາງແຜນ ແລະ ບໍລິຫານ ຮູບແບບ LEA+ (ອີງໃສ່ກຸ່ມບ້ານ, ອີງໃສ່ໂອກາດ, ອີງໃສ່ລາຍການສົ່ງເສີມ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວບ້ານ) ດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນໂຄງ ການໄລຍະ ດັດປັບ.

3.2.2 ໄດ້ບັນທຶກ, ສ້າງເປັນເອກະສານ ແລະ ໄດ້ກະຈາຍຂັ້ນຕອນໃນການ ຈັດຕັ້ງ LEA+ ໃຫ້ແກ່ທຸກໆ PETS ແລະ KETS.

3.2.3 ສະໜັບສະໜູນການຂະຫຍາຍ LEA+ ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ ໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 20 ຕົວເມືອງ ໂດຍສຸມໃສ່ເຂດທຸກຍາກທ່າງໄກ ສອກຫລີກ.

ຜົນໄດ້ຮັບ 3.3: ໄດ້ຂະຫຍາຍເນື້ອໃນ ຂອງການຝຶກອົບຮົມໃນຮູບແບບ LEA.

3.3.1 ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມທົວຂັ້ນພັດທະນາຫລັກສູດ ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 5 ແຂວງ ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ຂໍ້ 3.2 ເຊິ່ງກອງປະຊຸມໄດ້ຮວມເອົານັກສົ່ງເສີມ ແລະ ນັກຄົ້ນຄວ້າ ເຂົ້າຮ່ວມ ແນໃສ່ຂະຫຍາຍທົວຂໍ້ ແລະ ເນື້ອໃນການຝຶກອົບຮົມເພື່ອ ‘ການສົ່ງເສີມ ສໍາລັບທຸກໆຄົນ’.

3.3.2 ພະນັກງານ PAFO ແລະ PETS ໃຫ້ການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຕິດຕາມ ແຕ່ນັກສົ່ງເສີມຂັ້ນເມືອງ ທີ່ເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງຝຶກອົບຮົມຫລັກສູດໃຫມ່.

3.3.3 ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ລາຍຮັບທີ່ຫນ່ວຍການຜະລິດໄດ້ຈາກການຝຶກອົບຮົມ ໄດ້ຖືກປະເມີນໂດຍ ຮູບແບບການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນແບບ ມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ການສຶກສາຜົນກະທົບແບບເອກະລາດ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 3.4: ຈຳນວນ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງຄູຝຶກ LEA ເພີ່ມຂຶ້ນ.

- 3.4.1 ໄດ້ຈັດຝຶກອົບຮົມໃຫ້ຄູຝຶກໃນຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງຢ່າງຫນ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 60 ຄົນ (ໃຫມ່) ໃນຕອນທ້າຍ ຂອງໂຄງການ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນຜົນໄດ້ຮັບຂໍ້ 3.2 ແລະ 3.3.
- 3.4.2 ຝຶກອົບຮົມຄົນໃຫມ່ໃຫ້ແກ່ຄູຝຶກຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງໃນໂຄງການ ໄລຍະທີ I ແລະ II ໃຫ້ໄດ້ຢ່າງຫນ້ອຍ 40 ຄົນ.
- 3.4.3 ຝຶກອົບຮົມພິເສດເພື່ອສ້າງທັກສະໃຫ້ແກ່ພະນັກງານ NAFES ຢ່າງ ຫນ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 5 ຄົນ ໃນຫົວຂໍ້ ວິທີການຝຶກອົບຮົມ, ການພັດທະນາຫລັກສູດ ແລະ ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ.
- 3.4.4 ສ້າງລະບົບການສຳຫລັບຂະບວນການມອບໃບປະກາດໃຫ້ແກ່ຄູຝຶກ LEA.

ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 4. ນັກສິ່ງເສີມໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການບໍລິການຕ່າງໆ ເຊິ່ງ ຊ່ວຍເຂົ້າໃນການປັບປຸງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າ ໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 4.1: ລະບົບການບໍລິການຂໍ້ມູນຂ່າວສານໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງຢ່າງເປັນທາງການໃນໂຄງສ້າງລະບົບ ການສົ່ງເສີມ

- 4.1.1 ໄດ້ພັດທະນາ ແລະ ກະຈາຍຂໍ້ແນະນຳໃນການສ້າງຕັ້ງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງຫນ່ວຍງານຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນສູນບໍລິການເຕັກນິກ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ.
- 4.1.2 ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ ສາມາດສ້າງຕັ້ງຫນ່ວຍງານຂໍ້ມູນຂ່າວສານໄດ້ຢ່າງຫນ້ອຍໃນ 5 ແຂວງ ແລະ 10 ເມືອງ, ໃນແຕ່ລະຫນ່ວຍງານປະກອບມີພະນັກງານທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ, ມີການປະສານງານກັບພາກສ່ວນອື່ນໆໃນລະບົບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ປະກອບມີອຸປະກອນຂໍ້ມູນຂ່າວສານພື້ນຖານຈຳນວນຫນຶ່ງ.
- 4.1.3 ແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບ 'ສູນຕອບ-ຮັບທາງໂທລະສັບ' ໄດ້ທົດລອງນຳໃຊ້ ຢ່າງຫນ້ອຍໃນ 2 ສູນ ໂດຍມີການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນການທົດລອງດັ່ງກ່າວຢ່າງລະອຽດ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 4.2: ໄດ້ຜະລິດ ແລະ ກະຈາຍອຸປະກອນ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນຫົວຂໍ້ບູລິມະສິດ

- 4.2.1 ຫົວຂໍ້ບູລິມະສິດໄດ້ຖືກກຳນົດຂຶ້ນໂດຍອີງໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບຂໍ້ 3.2 ແລະ 3.3. ແຜນການຜະລິດປະຈຳປີແມ່ນໄດ້ຮັບການສ້າງຂຶ້ນໂດຍ NAFES.
- 4.2.2 ໄດ້ຜະລິດ ແລະ ກະຈາຍອຸປະກອນຂໍ້ມູນຂ່າວສານໂດຍນຳໃຊ້ 'ຍຸດທະສາດດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການສື່ສານ' ທີ່ໄດ້ທົດສອບໃນໂຄງການໄລຍະທີ II ໂດຍມີພະນັກງານໃນຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ແຂວງເຂົ້າຮ່ວມ ຢ່າງຫນ້ອຍ 2 ຜະລິດຕະພັນ ໃນແຕ່ລະປີ.
- 4.2.3 ຮອດຕອນທ້າຍຂອງໂຄງການ ສາມາດສົ່ງ 'ຖົງປັນຍາກະສິກຳ ແບບເຄື່ອນທີ່' ສູ່ ຢ່າງຫນ້ອຍ 200 ກຸ່ມບ້ານ ເຊິ່ງໄດ້ມີການປະເມີນຜົນການນຳໃຊ້ ແລະ ຜົນກະທົບຂອງຖົງດັ່ງກ່າວໃນບາງເຂດເປົ້າໝາຍ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 4.3: ໄດ້ປັບປຸງລະບົບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ຄວາມຮູ້ກະສິກຳ (AKIS) ໃນຂັ້ນສູນກາງ

- 4.3.1 ໄດ້ຝຶກອົບຮົມທັກສະພິເສດດ້ານການຜະລິດສິ, ICT ແລະ ການ ບໍລິຫານຄວາມຮູ້ ໃຫ້ພະນັກງານ NAFES ຢ່າງຫນ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 5 ທ່ານ.

- 4.3.2 ໄດ້ຮ່ວມມືຢ່າງເປັນປົກກະຕິກັບສະມາຊິກໃນກຸ່ມ AIM ເຊິ່ງຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 2 ເຫດການຕໍ່ປີ.
- 4.3.3 ໄດ້ຜະລິດ ແລະ ກະຈາຍວາລະສານຂອງ NAFES ສູ່ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 2 ສະບັບຕໍ່ປີ.
- 4.3.4 ໄດ້ຮ່ວມມືກັບໂຮງຮຽນກະສິກຳ ແລະ ຄະນະກະເສດສາດ, ມະຫາ ວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ໃນວຽກງານການພັດທະນາທັກສູດ ຢ່າງໜ້ອຍ 3 ຫົວຂໍ້ ແລະ ແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສົ່ງເສີມ.
- 4.3.5 ໄດ້ສືບຕໍ່ສະໜັບສະໜູນການສົນທະນາແບບອອນລາຍຕ່າງໆ ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 50,000 ຄຳເຫັນຕໍ່ເດືອນ (ຕົວຢ່າງ: ຂໍ້ຄວາມ x ຈຳນວນສະມາຊິກ)

ຜົນໄດ້ຮັບລວມທີ 5. ບົດຮຽນທີ່ດີດ້ານການສົ່ງເສີມໄດ້ຮັບການສັງລວມ, ທົດສອບ ແລະ ແລກປ່ຽນ ເພື່ອປະກອບສ່ວນ ເຂົ້າໃນການພັດທະນາການບໍລິການສົ່ງເສີມທີ່ຮອບດ້ານ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 5.1: ໄດ້ສ້າງຄູ່ຮ່ວມງານ ເພື່ອການສັງລວມບົດຮຽນອັນດີດັ່ງກ່າວ

- 5.1.1 ຄະນະບໍລິຫານຂອງໂຄງການສ້າງຂັ້ນຕອນ ແລະ ມາດຖານສຳລັບກອງທຶນ ແລະ ຂັ້ນຕອນດັ່ງກ່າວໄດ້ຮັບການອານຸມັດຈາກຄະນະຊີ້ນຳຂອງໂຄງການ.
- 5.1.2 ຄະນະບໍລິຫານໂຄງການປະເມີນບົດສະເໜີໂຄງການຈຸລະພາກໄດ້ຮັບ ແລະ ອະນຸມັດທຶນ ໃຫ້ໄດ້ປະມານ 5-10 ຄູ່ຮ່ວມງານຕໍ່ປີ.
- 5.1.3 ຄູ່ຮ່ວມງານໄດ້ເຮັດວຽກໃນພາກສະໜາມ, ໄດ້ບັນທຶກກິດຈະກຳຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ແລກປ່ຽນໃນຮູບແບບ ບົດລາຍງານ, ວິດີໂອ, ທັດສະນະສຶກສາ ແລະ ກອງປະຊຸມຕ່າງໆ (ຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ໄດ້ 10 ເຫດການຕໍ່ປີ).

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 5.2: ໄດ້ສັງລວມ ແລະ ສົມທຽບບົດຮຽນອັນດີດ້ານວຽກງານການສົ່ງເສີມ

- 5.2.1 ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມປະຈຳປີ ເພື່ອແລກປ່ຽນບົດຮຽນລະຫວ່າງໂຄງການ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມມືຕ່າງໆ ໃນຫົວຂໍ້ໃດໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການອານຸມັດຈາກຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການ.
- 5.2.2 ໄດ້ວ່າຈ້າງທີ່ປຶກສາເພື່ອຈັດ, ຂຽນບົດລາຍງານ ແລະ ວິເຄາະບົດຮຽນທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນກອງປະຊຸມ

ຜົນໄດ້ຮັບທີ 5.3 ບົດຮຽນດ້ານການສົ່ງເສີມທີ່ສ້າງສັນໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຈາກ NAFES

- 5.3.1 ຂັ້ນຕອນ ແລະ ມາດຖານຕ່າງໆ ໃນການກຳນົດບົດຮຽນການສົ່ງເສີມທີ່ສ້າງສັນໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍຄະນະບໍລິຫານໂຄງການ ແລະ ໄດ້ຮັບການອານຸມັດໂດຍ NAFES
- 5.3.2 ນັກສົ່ງເສີມຂັ້ນແຂວງໄດ້ສະເໜີຜູ້ເຂົ້າປະກວດ ໂດຍຄະນະຮັບຜິດ ຊອບໃນຂັ້ນສູນກາງເປັນຜູ້ຄົນຄວ້າ ແລະ ຄັດເລືອກຜູ້ຊະນະເລີດ.
- 5.3.3 ໄດ້ມອບລາງວັນ ແລະ ປະກາດໃຫ້ສັງຄົມຮັບຮູ້ ໂດຍຜູ້ຊະນະເລີດເຮັດບົດນຳສະເໜີໃນກອງປະຊຸມການສົ່ງເສີມຂັ້ນສູນກາງ.

ເອກະສານຊ້ອຍທ້າຍທີ 2: ການປະກອບສ່ວນຂອງການສົ່ງເສີມເຂົ້າໃນການ ຫລຸດຜ່ອນ ຄວາມທຸກຍາກ

ໃນການພັດທະນາໂຄງການໄລຍະIV ນີ້, ພະນັກງານໂຄງການໄດ້ສ້າງໂຄງສ້າງແບບງ່າຍດາຍເທົ່າທີ່ຈະ
ເຮັດໄດ້ ເພື່ອເຊື່ອມໂຍງກິດຈະກຳຂອງ LEAP ເຂົ້າໃນວຽກງານການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ. ໂຄງສ້າງ
ດັ່ງກ່າວໄດ້ເປັນແນວທາງໃນການສ້າງຂັ້ນຕອນ ແລະ ເຄື່ອງມືຕ່າງໆເຂົ້າໃນການວາງແຜນ ແລະ ຕິດຕາມ
ການສົ່ງເສີມ.

ເສັ້ນທາງທີ່ຈະຫລຸດພື້ນຜິດຈາກຄວາມທຸກຍາກ
ພວກເຮົາຢາກໄປໃສ? (ເປົ້າໝາຍ) • <u>MDGs</u>: ລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ຄວາມອຶດຢາກ (1), ສ້າງຄວາມເທົ່າທຽມລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ (3) • <u>ລັດຖະບານ</u>: ເປົ້າໝາຍລວມຂອງການພັດທະນາໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ ແມ່ນການຫລຸດພື້ນຜິດ ຈາກສະຖານະການເປັນປະເທດ ທີ່ດ້ອຍພັດທະນາ ໃນປີ 2020 (NGPES). • <u>ອົງການ SDC</u>: ຍຸດທະສາດການຮ່ວມມືໃນພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ ຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບແຜນ ພັດທະນາ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງລັດຖະບານ ທີ່ສຸມໃສ່ວຽກງານການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ, ສົ່ງເສີມຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ ແລະ ວຽກງານບົດບາດຍິງ-ຊາຍ. • <u>ເປົ້າໝາຍຂອງໂຄງການ</u>: ເພື່ອສະໜັບສະໜູນ ການພັດທະນາລະບົບສົ່ງເສີມກະສິກຳແບບແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ, ມີສ່ວນຮ່ວມ, ຍືນຍົງ ແລະ ຫລາກ ຫລາຍ ຊຶ່ງຊ່ວຍໃຫ້ຊາວກະສິກອນລາວ ທັງຍິງ ແລະ ຊາຍ ເຂົ້າເຖິງໄດ້
ຈະໄປຮອດເມື່ອໃດ? (ຜົນໄດ້ຮັບ) • ເມື່ອໃດທີ່ການບໍລິການສົ່ງເສີມ ເຂົ້າເຖິງ ຊຸມຊົນທີ່ທຸກຍາກ • ເມື່ອໃດທີ່ນັກສົ່ງເສີມ ເຂົ້າໃຈໄດ້ ຂໍ້ຈຳກັດ ແລະ ໂອກາດສຳລັບຄົນທຸກຍາກ • ເມື່ອໃດທີ່ ເນື້ອໃນ ແລະ ວິທີການສົ່ງເສີມ ມີຄວາມສອດຄ່ອງ ກັບຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄວາມສົນໃຈ ຂອງຄອບຄົວ ທີ່ທຸກຍາກ • ເມື່ອໃດທີ່ຊຸມຊົນທີ່ທຸກຍາກ ໄດ້ຈັດຕັ້ງ ເປັນກຸ່ມກ້ອນເພື່ອຍົກສູງອຳນາດການຕໍ່ລອງ ແລະ ມີຂີດຄວາມສາມາດລວມຫມູ່.
ຈະໄປດ້ວຍວິທີໃດ? (ຍຸດທະສາດ) • ນຳໃຊ້ຍຸດທະສາດເປັນໄລຍະໆ ໂດຍສຸມໃສ່ການສະໜອງການບໍລິການສົ່ງເສີມໃຫ້ແກ່ເມືອງ, ກຸ່ມບ້ານ ແລະ ບ້ານທີ່ທຸກຍາກ • ຂະຫຍາຍພື້ນທີ່ດ້ວຍຄວາມໄວ ຢູ່ໃນລະດັບທີ່ສາມາດຮັກສາ ຄຸນນະພາບ ຂອງການບໍລິການ (ຕົວຢ່າງ:

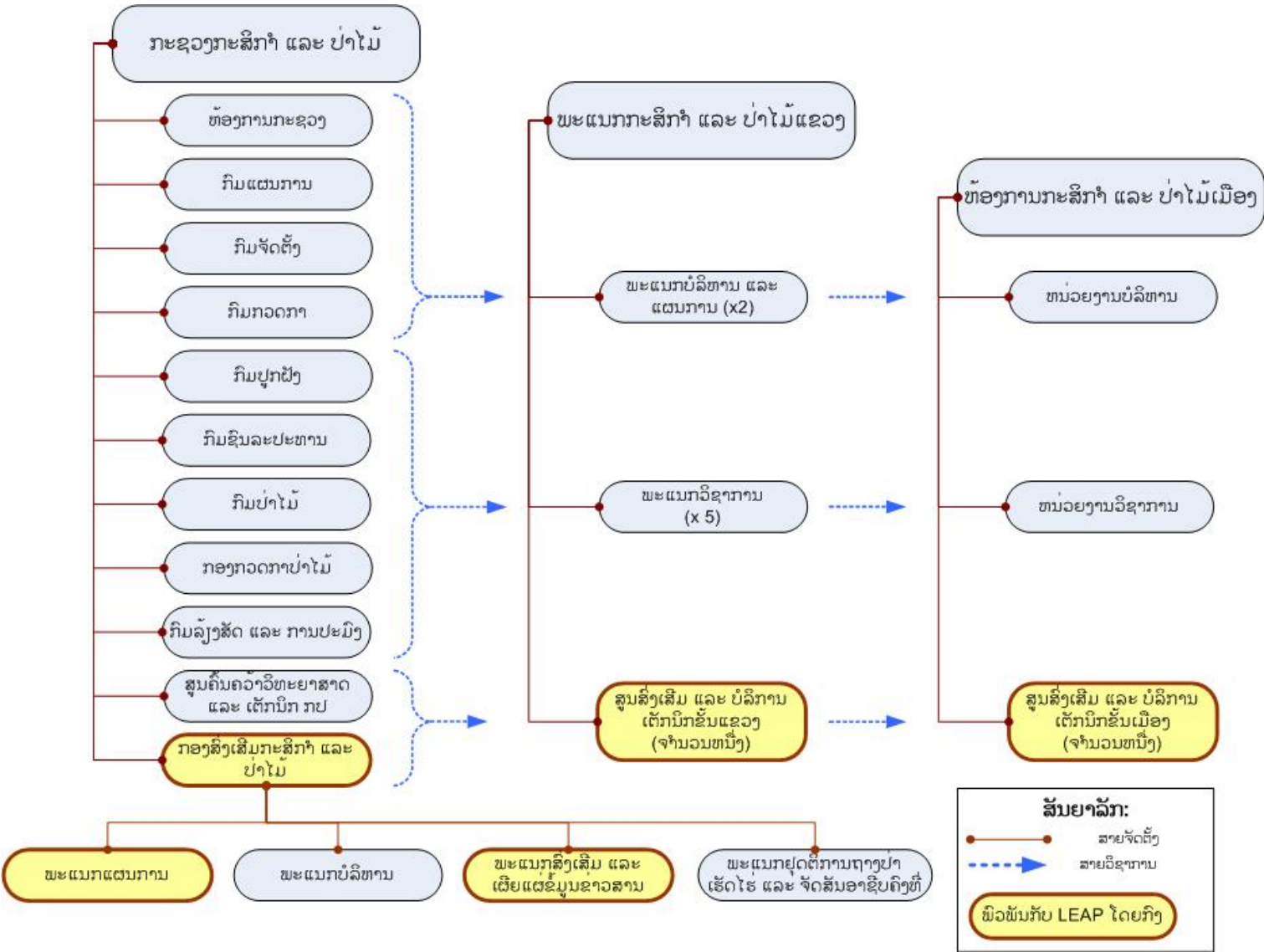
ສິ່ງເສີມໃຫ້ທົ່ວເຖິງທຸກກຸ່ມຄົນໃນສັງຄົມ, ມີສ່ວນຮ່ວມ, ຖືກຕາມຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ມີການປະສົມປະສານ)

- ກຳນົດ, ທົດສອບ ແລະ ເກັບກຽວ 'ບົດຮຽນທີ່ດີທີ່ສຸດ' ທີ່ໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດ ຫລື ເປັນທ່າແຮງສຳລັບຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນຜູ້ທຸກຍາກ
- ຍົກລະດັບດ້ານການວິເຄາະ, ດ້ານເຕັກນິກ, ດ້ານບໍລິຫານ ແລະ ດ້ານການເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ນັກສິ່ງເສີມ
- ຜະລິດ ແລະ ກະຈາຍອຸປະກອນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການສິ່ງເສີມ ອີງໃສ່ຂໍ້ຈຳກັດ ແລະ ໂອກາດຕ່າງໆຂອງຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກ
- ຕິດຕາມກິດຈະກຳສິ່ງເສີມໃນຮູບແບບທີ່ສາມາດວັດແທກຜົນກະທົບໃນກຸ່ມຄົນຕ່າງໆໃນສັງຄົມ

ຈະວັດແທກຄວາມຄືບໜ້າແນວໃດ? (ຕົວວັດແທກ)

- ຈຳນວນບ້ານ ແລະ ຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກໂຄງການຮຽນຮູ້ຕ່າງໆ
- ສັດສ່ວນຂອງແມ່ຍິງທີ່ໄດ້ຜົນປະໂຫຍດຈາກໂຄງການຮຽນຮູ້ຕ່າງໆ
- ຈຳນວນກຸ່ມບ້ານທີ່ທຸກຍາກທີ່ປະກອບມີສະມາຄົມຊາວກະສິກອນທີ່ດຳເນີນການໄດ້ດີ
- ຈຳນວນພະນັກງານຂັ້ນເມືອງທີ່ມີຄວາມສາມາດເອື້ອອຳນວຍ LEA ໃຫ້ແກ່ຊາວກະສິກອນໄດ້ຢ່າງເພິ່ງພໍໃຈ
- ຈຳນວນການນຳໃນຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງທີ່ນຳໃຊ້ກົນໄກການວາງແຜນ ແລະ ການ ຕິດຕາມເພື່ອປະໂຫຍດຂອງຜູ້ທຸກຍາກ
- ຈຳນວນພະນັກງານຂັ້ນແຂວງທີ່ສາມາດຈັດຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຕິດຕາມຊຸກຍູ້ພະນັກງານຂັ້ນເມືອງໄດ້ຢ່າງເພິ່ງພໍໃຈ
- ຈຳນວນ 'ຫົວຂໍ້ການສິ່ງເສີມ' ທີ່ໄດ້ຖືກຜະລິດຂຶ້ນໂດຍ NAFES ແລະ ພະນັກງານຂັ້ນແຂວງທີ່ສະທ້ອນຄວາມຕ້ອງການອັນຕົ້ນຕໍຂອງບ້ານທີ່ທຸກຍາກ
- ຈຳນວນບົດຮຽນ ແລະ ປະສົບການອັນດີໃນການເຮັດວຽກກັບຜູ້ທຸກຍາກ ທີ່ໄດ້ຮັບການບັນທຶກເປັນເອກະສານ ແລະ ປະສົມປະສານເຂົ້າໃນ ລາຍການສິ່ງເສີມ ໃນລະບົບ LEA

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 3: ໂຄງຮ່າງການຈັດຕັ້ງໃນກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 4: ການຄຸ້ມຄອງການເງິນຂອງໂຄງການ

ໃນຕໍ່ໜ້າແມ່ນມີແຜນການມອບໂອນຄວາມຮັບຜິດຊອບ ໃນການຄຸ້ມຄອງການເງິນໃຫ້ແກ່ຄູ່ຮ່ວມງານຝ່າຍລາວ. ທີມງານວາງແຜນໂຄງການໄດ້ຊອກຄົ້ນກົນໄກຫລາຍໆຢ່າງຕໍ່ກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວ ແຕ່ສຸດທ້າຍກໍບໍ່ສາມາດກຳນົດກົນໄກທີ່ແທດເຫມາະໄດ້.

ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງ ໃຫ້ມີການສືບຕໍ່ນຳເອົາທີ່ປຶກສາສະເພາະດ້ານເຂົ້າມາເຮັດການຄົ້ນຄວ້າໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ເພື່ອກຳນົດທາງເລືອກ, ກົນໄກທີ່ເປັນໄປໄດ້, ຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຂະບວນການປ່ຽນແທນຈາກລະບົບເກົ່າສູ່ລະບົບອັນໃໝ່.

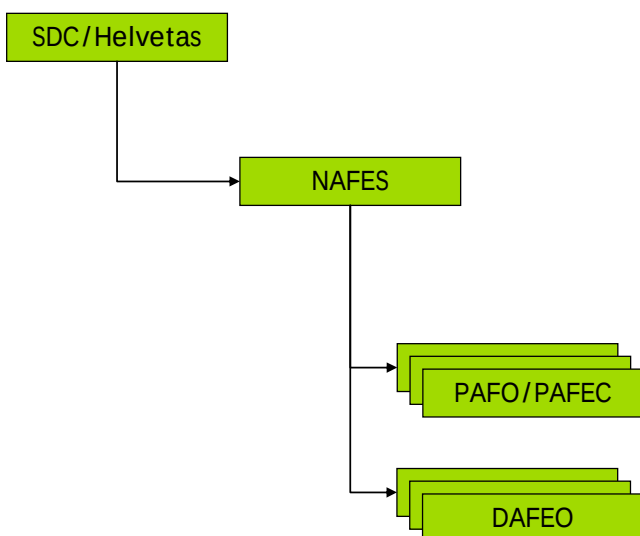
ຈຸດປະສົງຂອງໜ້າທີ່ຂອງທີ່ປຶກສາແມ່ນສາມາດສັງລວມໄດ້ດັ່ງນີ້:

ທີ່ປຶກສາຈະວິເຄາະທາງເລືອກຕ່າງໆ ແລະ ເຮັດບົດສະເໜີໃນການຄຸ້ມຄອງການເງິນຂອງ LEAP ໃນອານາຄົດ ໂດຍໃຫ້ຄຳເນີນເຖິງຫລັກການທີ່ແນໃສ່ການສ້າງຄວາມເປັນເຈົ້າການ, ສອດຄ່ອງກົມກຽວກັບແນວທາງຂອງພາກລັດ ແລະ ມີປະສິດທິພາບ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ່ໄດ້ຈາກທີ່ປຶກສາຈະຖືກນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນຂະບວນການຕັດສິນໃຈລະຫວ່າງອົງການ SDC ແລະ MAF, ເຊິ່ງກົນໄກໃໝ່ນີ້ຈະໄດ້ນຳໃຊ້ໃນໂຄງການ.

ຮູບພາບລຸ່ມນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນແນວທາງຕ່າງໆໃນການຄຸ້ມຄອງການເງິນ ເຊິ່ງສ້າງຂຶ້ນໂດຍທີມງານວາງແຜນໂຄງການ. ໃນແຕ່ລະຮູບພາບ SDC ແລະ Helvetas ແມ່ນຮວມເຂົ້າກັນໃນນາມຜູ້ໃຫ້ທຶນ. ແຕ່ໃນຕົວຈິງແມ່ນຂຶ້ນກັບການຕັດສິນໃຈລະຫວ່າງ SDC, Helvetas ແລະ ລັດຖະບານ ສ.ປ.ປ ລາວ ວ່າຈະສະໜອງທຶນໂດຍກົງຈາກ SDC ຫາຄູ່ຮ່ວມງານຝ່າຍລາວ (ໂດຍງົບປະມານສຳລັບຊ່ວຍຊານ ສິ່ງຈາກ SDC ຫາ Helvetas) ຫລື ຈາກ SDC ຜ່ານ Helvetas ແລ້ວສົ່ງຫາຄູ່ຮ່ວມງານຝ່າຍລາວ.

ທາງເລືອກທີ 1

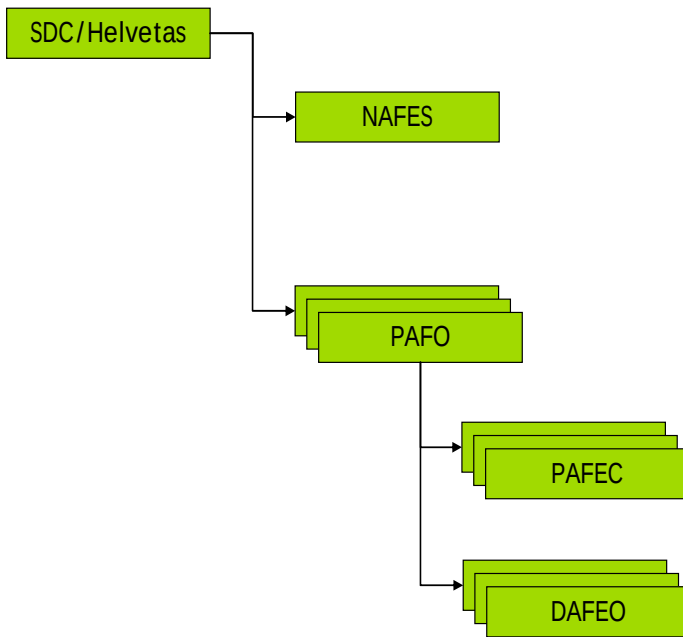
ຈຸດດີ:

- ກົນໄກແບບງ່າຍດາຍ, NAFES ມີຄວາມສົນໃຈທາງເລືອກນີ້ຫລາຍ
- ມີຄວາມອາດສາມາດໃນການຄຸ້ມຄອງບໍ່ຫມ້ອຍກໍ່ຫລາຍ
- ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືກັບລະບົບໃນປະຈຸບັນ ທີ່ງົບປະມານຈາກ LEAP ໂອນເຂົ້າບັນຊີຂອງ PAFOs ແລະ DAFOs ໂດຍກົງ
- ໂຄງການໃນ NAFRI ສ່ວນຫລາຍໃຊ້ກົນໄກດັ່ງກ່າວ.

ຈຸດອ່ອນ:

- ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນກົນໄກການເງິນຂອງລັດຖະບານແບບເປັນທາງການ ເຖິງແມ່ນວ່າກອງທຶນຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຈົນກໍ່ໄດ້ນຳໃຊ້ກົນໄກແບບນີ້ກໍ່ຕາມ.
- ກະຊວງການເງິນບໍ່ເຫັນດີກັບຮູບແບບດັ່ງກ່າວ.

ທາງເລືອກທີ 2

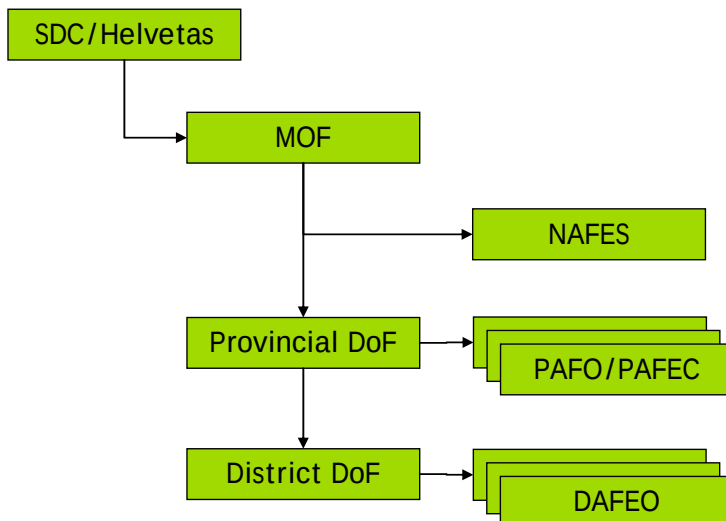
ຈຸດດີ:

- ບາງພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ມັກທາງເລືອກນີ້
- ຖືກຕາມຫຼັກການການເງິນຂອງລັດຖະບານ ເຄິ່ງໜຶ່ງ.
- ໃຫ້ແຂວງມີບົດບາດໃນການຄຸ້ມຄອງການ ຂະຫຍາຍລະບົບ.

ຈຸດອ່ອນ:

- ຜົນສຳເລັດຂຶ້ນກັບການບໍລິຫານຂອງ PAFO
- ຍັງບໍ່ທັນມີຄວາມຈະແຈ້ງວ່າຈະສ້າງລະບົບບັນຊີ ແລະ ລາຍງານທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ ແນວໃດ.

ທາງເລືອກທີ 3

ຈຸດດີ:

- ຖືກຕ້ອງກັບຫຼັກການການເງິນຂອງ ລັດຖະບານ
- ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການລະບຸເຈາະຈົງ ໃນການສ້າງກອງທຶນສະເພາະສຳລັບການ ສົ່ງເສີມ

ຈຸດອ່ອນ:

- ມີຄວາມສັບສົນໃນການບໍລິຫານ
- ກະຊວງການເງິນບໍ່ຄ່ອຍສົນໃຈ ເພາະວ່າ ມີ ວຽກຫຼາຍຂຶ້ນໃນການຄຸ້ມຄອງ ແຕ່ວົງ ເງິນພັດໜ້ອຍ.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 5: ການປະກອບທຶນສົມທົບຈາກລັດຖະບານ

ໃນໂຄງການໄລຍະທີ IV, ລັດຖະບານຍັງຈະສືບຕໍ່ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ LEA ໃນຮູບແບບ ເງິນເດືອນພະນັກງານ, ຫ້ອງການ, ໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ແລະ ການບໍລິຫານ. ຕາຕະລາງລຸ່ມນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການປະກອບສ່ວນຂອງລັດຖະບານໃນໄລຍະ 4 ປີຕໍ່ໜ້າ.

ລາຍການ	ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ /ເດືອນ (USD)	ຈຳນວນ ຕຳແໜ່ງງານ	ຈຳນວນພະນັກງານ	ຈຳນວນເດືອນ	ລວມ
ການນຳໃນ NAFES	60	1	2	48	5,760
ເງິນເດືອນຂອງຄູດິກຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ບໍລິຫານ ຈາກ NAFES	40	1	10	48	19,200
ເງິນເດືອນພະນັກງານແຂວງ	35	10	2	24	16,800
ເງິນເດືອນພະນັກງານເມືອງ	25	35	3	24	63,000
ຄ່າໄຟຟ້າໃນ NICE	250	1		48	12,000
ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນແຂວງ ແລະ ເມືອງ (ຄ່າສ້ອມແປງ, ເຄື່ອງໃຊ້ອື່ນໆ)	50	45		48	108,000
ລວມ					224,760

ຫມາຍເຫດ 1: ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບພະນັກງານລວມທັງເງິນເດືອນ ແລະ ປະໂຫຍດອື່ນໆ.

ຫມາຍເຫດ 2: ຄາດວ່າພະນັກງານໃນຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງຈະນຳໃຊ້ເວລາເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເຂົ້າເຈົ້າເຂົ້າໃນການເຮັດກິດຈະກຳຂອງ LEAP.

ການຄິດໄລ່ຂ້າງເທິງແມ່ນບົນພື້ນຖານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງກັບ LEAP ເທົ່ານັ້ນ ເຊັ່ນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນ ຂະບວນການສະເໜີ LEA. ຕົວເລກຍັງບໍ່ລວມການປະກອບສ່ວນທັງໝົດເຂົ້າໃນຂະບວນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ຂະຫຍາຍ LEA, ລວມທັງເວລາຂອງຫົວໜ້າສິ່ງເສີມໃນຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງ ກໍຄືພະນັກງານໃນຂັ້ນພື້ນຖານທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນໂດຍກົງຈາກ LEAP. ຈຳນວນທຶນຮອນ ທີ່ຕ້ອງການໃຫ້ພາກສ່ວນອື່ນປະກອບສ່ວນນຳໃນການຂະຫຍາຍ LEA ແມ່ນບໍ່ສາມາດປະເມີນລ່ວງໜ້າໄດ້, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮວມຕົວເລກດັ່ງກ່າວ ເຂົ້າໃນການຄິດໄລ່ຂ້າງເທິງ.

ຕາຕະລາງລຸ່ມນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນມູນຄ່າໃນການດຳເນີນງານໂຄງການໃນ 4 ປີຕໍ່ໜ້າ (ບໍ່ຮວມທັງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງຊ່ຽວຊານ) ແລະ ການປະກອບສ່ວນຂອງລັດຖະບານ ເຊິ່ງຮວມກັນແລ້ວປະມານ 13% ຂອງງົບປະມານທັງໝົດ.

	USD	ສ່ວນຮ້ອຍ
ງົບປະມານຈາກ SDC ສຳລັບການດຳເນີນງານ LEAP (ຮວມທັງງົບປະມານຂອງຊ່ຽວຊານ)	2'791'352	92.5 %
ການປະກອບສ່ວນຂອງລັດຖະບານ	225'000	7.5 %
ລວມມູນຄ່າການດຳເນີນໂຄງການທັງໝົດ	3'016'352	

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 6: ທາງເລືອກໃນການສະໜອງງົບປະມານໃຫ້ແກ່ການດຳເນີນວຽກງານສິ່ງເສີມ

ຕາຕະລາງລຸ່ມນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງກົນໄກໃນການສະໜອງງົບປະມານເຂົ້າໃນການດຳເນີນລະບົບການສິ່ງເສີມ. ບາງກົນໄກ ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບແຫລ່ງທຶນໃນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ບາງກົນໄກກ່ຽວຂ້ອງກັບຜູ້ໃຫ້ທຶນອື່ນໆ. ລຳດັບຂອງກົນໄກໃດແມ່ນອີງໃສ່ມີຄວາມສຳຄັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ (ປະເມີນໂດຍທີມງານວາງແຜນໂຄງການ). ໃນແຕ່ລະກົນໄກແມ່ນມີລັກສະນະສະເພາະ ແລະ ມີການພິຈາລະນາວ່າຈະເປັນໄປໄດ້ຊໍ້າໃດ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ດີ ການນຳໃຊ້ພຽງກົນໄກ ດຽວແມ່ນບໍ່ສາມາດຮັບປະກັນຄວາມຍືນຍົງຂອງແຫລ່ງທຶນສຳລັບ ການສິ່ງເສີມໄດ້. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຕ້ອງຊອກຫາວິທີທາງໃນການປະ ສົມປະສານກົນໄກຕ່າງໆເຂົ້ານຳກັນ. ສິ່ງທ້າທາຍໃນໄລຍະຍາວແມ່ນມີການປະສານງານທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ຮັບປະກັນວ່າ ຜູ້ໃຫ້ທຶນບໍ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ກົນໄກສະໜອງທຶນຂອງທ້ອງຖິ່ນໃນໄລຍະຍາວ.

ກົນໄກການສະໜອງທຶນ	ລັກສະນະພິເສດ	ໂອກາດທີ່ເປັນໄປໄດ້
ຊາວກະສິກອນຈ່າຍຄ່າບໍລິການສິ່ງເສີມໂດຍກົງ (ຕົວຢ່າງ: ຄ່ານຳ້ມັນ ແລະ ອັດຕາກິນຂອງນັກສິ່ງເສີມຂຶ້ນເມືອງ)	ໃນປະຈຸບັນການຈ່າຍເງິນສຳລັບຄ່າບໍລິການສິ່ງເສີມໃຫ້ພາກລັດ ແມ່ນຍັງບໍ່ຖືກກົດຫມາຍແຕ່ຫາກວ່ານັກສິ່ງເສີມມີຄວາມປາດຖະໜາສູງຢາກໃຫ້ຊາວກະສິກອນຈ່າຍຄ່າບໍລິການສ່ວນໃດໜຶ່ງ (ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດການປັບປຸງຄຸນນະພາບ ການບໍລິການ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການບໍລິການມີປະໂຫຍດ) ຖ້າມີກົນໄກທີ່ໂປ່ງໃສ. ສະນັ້ນ ຮຽກ ຮ້ອງໃຫ້ມີການສຶກສາວ່າລະບົບການ ຕ່າງໆສາມາດປ່ຽນໄດ້ບໍ່ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການມີສ່ວນຮ່ວມຫລາຍຂຶ້ນໃນການປະກອບທຶນ.	ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ໂຄງການປຶກສາຫາລືກັນໃຫ້ຫລາຍໃນການນຳຂຶ້ນສູງ ເພື່ອຈະເປັນການງ່າຍໃນການປັບປ່ຽນລະບົບ. GPAR ຈະເປັນແຖວນຳໃນການສ້າງຂະບວນການ ສົນທະນາ, ການເວົ້າວ່າປະຊາຊົນທີ່ທຸກຍາກບໍ່ສາມາດຈ່າຍຄ່າບໍລິການໄດ້ແມ່ນບໍ່ຖືກ. ຈາກປະສົບການຈາກຫລາຍໆປະເທດສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຖ້າຫາກພວກເຂົາໄດ້ຮັບ ຜົນປະໂຫຍດຈາກການບໍລິການແທ້ໆ ພວກເຂົາ ກໍ່ຈະຈ່າຍ. ດັ່ງນັ້ນຖ້າຫາກຈ່າຍເປັນກຸ່ມ ຈະເປັນການດີກ່ວາເພາະວ່າຍິ່ງມີສາມາດຊຶກໃນກຸ່ມ ຫລາຍກໍ່ຍິ່ງແບ່ງເບົາພາລະ ໃນການຈ່າຍຄ່າບໍລິ ການສິ່ງເສີມ.
ນຳໃຊ້ງົບປະມານຈາກກອງທຶນພັດທະນາບ້ານ	ກອງທຶນພັດທະນາບ້ານແມ່ນໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງນັບມື້ນັບຫລາຍຂຶ້ນ ເຊິ່ງນຳໃຊ້ງົບປະມານຈາກ ຫລາຍໆບ່ອນ. ກອງທຶນນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການກໍ່ສ້າງໂຄງລ່າງພື້ນຖານດ້ານສັງຄົມ. ສະນັ້ນກໍ່ສາມາດ ຈ່າຍໃຫ້ກົດຈະກຳການສິ່ງເສີມທີ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນໄດ້.	LEAP ຈະສະໜັບສະໜູນໃນການສຶກສາກົນໄກໂດຍສະເພາະໃນໄລຍະຕົ້ນຂອງໂຄງການ ເພື່ອນຳເອົາກົນໄກດັ່ງກ່າວໄປຜັນຂະຫຍາຍ.
ນຳໃຊ້ທຶນຮອນຈາກງົບປະມານຂອງແຂວງ ແລະ ເມືອງ	ໃນຂະບວນການພັດທະນາເສດຖະກິດ, ເມືອງຈະມີລາຍຮັບຫລາຍຂຶ້ນ ຈາກ ທ້ອງຖິ່ນ (ພາສີອາກອນ, ລາຍຮັບຈາກປ່າໄມ້, ຈາກໄຟຟ້າ ແລະ ອື່ນໆ) ທີ່ ສາມາດນຳໃຊ້ ລາຍຮັບດັ່ງກ່າວ	ໃນໄລຍະສັ້ນ ແລະ ກາງ, ແຂວງ ແລະ ເມືອງມີແນວທາງໃນການລົງທຶນໃນການກໍ່ສ້າງໂຄງລ່າງ ແລະ ເພີ່ມເງິນເດືອນໃຫ້ພະນັກງານ. ສະນັ້ນ, ສ່ວນການປະ ກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການສິ່ງເສີມ

ກົນໄກການສະໜອງທຶນ	ລັກສະນະພິເສດ	ໂອກາດທີ່ເປັນໄປໄດ້
	ເຂົ້າໃນການສົ່ງເສີມ. ເຊັ່ນດຽວ ກັນໃນ ຂັ້ນແຂວງ. ເງິນທຶນຈາກພາກລັດຈະສຸມໃສ່ປັບປຸງການບໍລິການໂດຍອີງໃສ່ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຈາກປະຊາຊົນເປັນພື້ນຖານ (ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ, ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ). ສ່ວນຂົງເຂດວຽກງານທີ່ສ້າງຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ພາກສ່ວນທຸລະກິດແມ່ນຄວນມອບໃຫ້ພາກສ່ວນເອກະຊົນ.	ຍັງຈະແມ່ນອຸປະກອນຫ້ອງການ ແລະ ເງິນເດືອນພະນັກ ງານຄືເກົ່າ. ຖ້າຫາກການສົ່ງເສີມສາມາດພິສູດໄດ້ວ່າເປັນປະໂຫຍດສູງໃນໄລຍະຍາວ, ທ້ອງຖິ່ນເອງກໍ່ອາດຈະເຫັນຄວາມສໍາຄັນ ແລະ ສະໜອງທຶນເຂົ້າໃນການດໍາເນີນລະບົບສົ່ງເສີມຫລາຍຂຶ້ນ.
ການປະກອບທຶນຮອນຈາກຫລາຍໆອົງການຜູ້ໃຫ້ທຶນ	ນີ້ແມ່ນກົນໄກທີ່ນໍາໃຊ້ໃນປະຈຸບັນ. ໂຄງການຈໍານວນໜຶ່ງ ແລະ NGOs ນໍາໃຊ້ພະນັກງານລັດເຂົ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດຈະກຳຂອງພວກເຂົາໃນພື້ນທີ່ໂດຍໜຶ່ງ ແລະ ສະໜອງທຶນໃນການດໍາເນີນກິດຈະກຳ, ສ້າງຄວາມອາດສາມາດ ແລະ ສ່ວນຫລາຍແມ່ນຈ່າຍເພີ່ມ ໃສ່ເງິນເດືອນໃຫ້ ພະນັກງານ.	ໃນໄລຍະສັ້ນແມ່ນມີທາງທີ່ຈະເປັນຄືເກົ່າ ແຕ່ຄວນມີໂຄງສ້າງສະໜອງທຶນທີ່ມີການປະສານງານຫລາຍຂຶ້ນ. LEAP ຈະມີບົດບາດ ເຂົ້າໃນວຽກງານການປະສານງານເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວ.
ການຮວມທຶນຮອນຈາກອົງການຜູ້ໃຫ້ທຶນເພື່ອສ້າງກອງທຶນການສົ່ງເສີມ	ກອງທຶນ ເຊິ່ງສ້າງຂຶ້ນຈາກການປະກອບທຶນຮອນຈາກຫລາຍໆອົງກອນຜູ້ໃຫ້ທຶນແມ່ນ ກົນໄກທີ່ດີອັນໜຶ່ງ ເພື່ອສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການປະສານງານໃນວຽກງານການສົ່ງເສີມ. ກອງທຶນດັ່ງກ່າວອາດຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນລະດັບສູນກາງ, ແຂວງ ຫລື ເມືອງ. ກອງທຶນອາດມີການສະໜອງທຶນແບບທົ່ວໄປ (ສະໜັບສະໜູນແຜນການສົ່ງເສີມ) ຫລື ແບບອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການ (ຊາວກະສິກອນສົ່ງບົດສະເໜີຄວາມຕ້ອງການສົ່ງເສີມ). ຖ້າຄໍາຮ້ອງຈາກຊາວ ກະສິກອນຖືກອະນຸມັດພວກເຂົາກໍ່ຈະໄດ້ທຶນ ສໍາລັບຈ່າຍຄ່າບໍລິການໃຫ້ນັກສົ່ງເສີມ.	ກອງທຶນການສົ່ງເສີມແມ່ນມີທາງເລືອກໜຶ່ງທີ່ດີສໍາລັບລາວ ເຊິ່ງ LEAP ຈະຊ່ວຍລັດຖະບານໃນການຄົ້ນຄວ້າກົນໄກດັ່ງກ່າວ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມອີງໃສ່ແນວທາງຂອງລັດຖະບານໃນການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ. ການສ້າງກອງທຶນສົ່ງເສີມໃນລະດັບແຂວງ ແລະ ເມືອງຈຶ່ງມີທ່າແຮງຫລາຍກ່ວາ ໃນລະດັບສູນກາງ. ກົນໄກການສ້າງກອງທຶນສົ່ງເສີມໃນລະດັບເມືອງທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຊາວບ້ານສາມາດສະເໜີຂໍ້ທຶນໄດ້ນັ້ນແມ່ນດີຫລາຍ ແລະ ອາດເປັນຕົວແບບທີ່ດີໃນໄລຍະຍາວດ້ວຍ. ກອງທຶນພັດທະນາໃນລະດັບ ເມືອງຈໍານວນໜຶ່ງກໍ່ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືກັນ ເຊິ່ງອາດນໍາມາຖອດຖອນເປັນບົດຮຽນໄດ້.
ງົບປະມານຂອງ NAFES/MAF	ເມື່ອໃດທີ່ NAFES ກາຍເປັນສູນກາງວຽກງານການສົ່ງເສີມທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງອົງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການເທົ່ານັ້ນ, ລັດຖະບານອາດຈະ ເຫັນເຖິງຄວາມສໍາຄັນໃນການຈັດແຈງງົບ ປະມານລັດເພີ່ມຂຶ້ນ.	ງົບປະມານ NAFES ແມ່ນຂຶ້ນກັບ MAF ແລະ ປະຈຸບັນໄດ້ຮັບພຽງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ສາເຫດຍ້ອນວ່າທຸກໆຄົນອາໄສແຕ່ງົບປະມານຂອງໂຄງການ ເຊິ່ງບັນຫາດັ່ງກ່າວບໍ່ມີທ່າທີ່ປຸງແປງຖ້າຍັງມີໂຄງການຢູ່.
ນໍາໃຊ້ທຶນຮອນທີ່ໄດ້ຈາກການເກັບຄ່າເປັນສາມາດຊືກໃນກຸ່ມຜະລິດ	ນີ້ແມ່ນກົນໄກທີ່ມີປະສິດທິຜົນອັນໜຶ່ງ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນສໍາເລັດມາແລ້ວໃນຫລາຍໆປະເທດໂດຍສະເພາະໃນທະວີບອາເມລິກາໃຕ້. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີລະບົບການຈັດການທີ່ດີໃນລະດັບໂດຍໜຶ່ງກ່ອນ. ໃນປະເທດລາວ	LEAP ສາມາດປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການທ້ອນໂຮມປະ ສົບການກ່ຽວກັບກົນໄກດັ່ງກ່າວ ແລະ ລວມເອົາການພັດທະນາກຸ່ມຜູ້ຜະລິດເຂົ້າໃນລະບົບ LEA. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມກົນ ໄກດັ່ງກ່າວແມ່ນສໍາລັບໄລຍະຍາວ ເຖິງໄລຍະຍາວ

ກິນໄກການສະໜອງທຶນ	ລັກສະນະພິເສດ	ໂອກາດທີ່ເປັນໄປໄດ້
	ເຫັນວ່າຍັງມີອົງການຈັດຕັ້ງຂອງກຸ່ມຜະລິດພຽງໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ.	
ໃຊ້ທຶນຮອນຂອງພາກສ່ວນເອກະຊົນ	ປະຈຸບັນ ພາກສ່ວນທຸລະກິດຈະການຈ່າຍສຳລັບກິດຈະກຳສິ່ງເສີມໃນຮູບແບບທີ່ຕ່າງກັນ. ພວກເຂົາມີວິຊາການ ຂອງຕົນເອງທີ່ລົງເຮັດວຽກກັບຊາວບ້ານທີ່ມີສັນຍາກັບບໍລິສັດ ແລະ ບໍລິສັດກໍ່ຈ່າຍເງິນໃຫ້ ພະນັກງານລັດ ສຳລັບການບໍລິການ.	LEAP ຈະຊ່ວຍຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບກິນໄກໃນການດຶງເອົາພາກສ່ວນເອກະຊົນເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມໃນ LEA. ຕົວຢ່າງ: ນຳໃຊ້ພາກສ່ວນເອກະຊົນເຂົ້າໃນຂະບວນການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດໃຫ້ແກ່ນັກສິ່ງເສີມຂອງລັດ. ບໍລິສັດໃຫຍ່ໆອາດສະໜອງງົບປະມານໃນການດຳເນີນກິດຈະກຳສິ່ງເສີມໃນທົ່ວເມືອງ ຫລື ລະດັບບ້ານ/ກຸ່ມບ້ານ.
ໃຊ້ທຶນຮອນຂອງກຸ່ມຜະລິດກະສິກຳເປັນສິນຄ້າ/ກຸ່ມເພີ່ມມູນຄ່າຜະລິດຕະພັນ.	ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ຢູ່ໃນຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າຜະລິດຕະພັນແມ່ນຫມົດທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວພັນກັບຜະລິດຕະພັນໃດໜຶ່ງ ເຊັ່ນ ຜູ້ຜະລິດ, ຜູ້ແປຮູບ, ພັດທະນາ ແລະ ອື່ນໆ. ພວກເຂົາຕ້ອງການໃຫ້ມີການຮັບປະກັນທັງທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະ ພາບຂອງຜະລິດຕະພັນ ລວມທັງການບໍລິການທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າບັນລຸສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາພໍໃຈທີ່ຈະປະກອບສ່ວນທຶນຮອນໃຫ້ໜ່ວຍງານສິ່ງເສີມ.	ປະຈຸບັນກໍ່ມີ ແລະ ກຳລັງຈະມີອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ຢູ່ໃນຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າແລ້ວ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນເພື່ອການສົ່ງອອກ. ພວກ ເຂົາຕ້ອງການ ຯ ບໍລິການທີ່ສະເພາະ ດັ່ງນັ້ນສ່ວນຫລາຍພວກເຂົາຈຶ່ງມີວິຊາການເອງ ແລະ ງົບປະມານຂອງຕົນເອງເຂົ້າໃນການສິ່ງເສີມ. ແຕ່ ໃນບາງກໍລະນີ ອົງການດັ່ງກ່າວອາດເຮັດການສິ່ງເສີມໂດຍຜ່ານການບໍລິການສິ່ງເສີມຂອງລັດ ເຊິ່ງ ພວກເຂົາສາມາດຈ່າຍໄດ້.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 7: ການປະກອບສ່ວນຂອງ LEAP ເຂົ້າໃນການປະຕິບັດ ນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ ແລະ SDC

ການປະກອບສ່ວນຂອງ LEAP ເຂົ້າໃນເປົ້າໝາຍການພັດທະນາສະຫະສັດຕະວັດ

MDGs	LEAP (ໄລຍະ IV) ຈະປະກອບສ່ວນແນວໃດ?
ຫົວຂໍ້ຫລັກ: ການປົກຄອງ	LEAP ສ້າງຄວາມອາດສາມາດເພື່ອປັບປຸງການບໍລິການພາກລັດ (ສິ່ງເສີມ) ເພື່ອຍົກສູງປະສິດທິພາບໃນການບໍລິຫານວຽກງານການສົ່ງເສີມ
MDG 1: ລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ຄວາມອຶດຢາກຂັ້ນພື້ນຖານ	LEAP ພະຍາຍາມກຳນົດເນື້ອໃນ ແລະ ຂະບວນການສົ່ງເສີມ ທີ່ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໃນເຂດທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດ ໂດຍຜ່ານການສ້າງລາຍຮັບ ແລະ ສະບຽງອາຫານໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ
MDG 3: ສ້າງຄວາມເທົ່າທຽມລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ	LEAP ພະຍາຍາມກຳນົດເນື້ອໃນ ແລະ ຂະບວນການສົ່ງເສີມທີ່ສ້າງອຳນາດໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງໃນການຕັດສິນໃຈ ແລະ ເໝາະສົມກັບຄວາມສົນໃຈຂອງແມ່ຍິງ LEAP ລະດົມຂົນຂວາຍໃຫ້ພະນັກງານເພດຍິງເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການສ້າງຄວາມອາດສາມາດ
MDG 7: ຮັບປະກັນຄວາມຍືນຍົງຂອງສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດ	LEAP ຮັບປະກັນເນື້ອໃນການສົ່ງເສີມທີ່ບໍ່ທຳລາຍສິ່ງແວດລ້ອມ. ໂຄງການຈະຄົ້ນຄວ້າທາງອອກໃນການແກ້ໄຂບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ໂດຍຜ່ານກົດຈະກຳການສົ່ງເສີມ.

ການປະກອບສ່ວນຂອງໂຄງການຕໍ່ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ

ເນື້ອໃນຫລັກຂອງ NESDP	ວິທີທີ່ LEAP (ໄລຍະ IV) ປະກອບສ່ວນເຂົ້າ ໃນການບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍ
ການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານເສດຖະກິດໃນຊົນນະບົດ ແລະ ຍົກສູງຜະລິດຕະພາບການຜະລິດຂອງປະຊາຊົນໃນຊົນນະບົດ	LEAP ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາເນື້ອໃນຂອງການສົ່ງເສີມ ແນ່ໃສ່ຍົກສູງຜະລິດຕະພາບການຜະລິດ ແລະ ກຳໄລໃຫ້ແກ່ຊາວກະສິກອນ ເຊິ່ງປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການສ້າງເສດຖະກິດໃນຊົນນະບົດ.
ຫລຸດຜ່ອນຈຳນວນຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກ, ຈຳນວນເດັກນ້ອຍຂາດອາຫານ ແລະ ໄພອຶດຫິວ.	ເນື້ອໃນການສົ່ງເສີມຕອບສະໜອງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ຜູ້ທີ່ອາໄສໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ແລະ ເໝາະສົມກັບຄວາມອາດສາມາດ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທີ່ເຂົາເຈົ້າມີ ເຊິ່ງຊ່ວຍໃນການຍົກສູງລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ ແລະ

	ສ້າງລາຍຮັບ ຫລື ອາຫານເພີ້ມ (ຊີ້ນ, ພືດຜັກ).
ການວາງແຜນ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແບບມີສ່ວນຮ່ວມ	ການມີສ່ວນຮ່ວມແມ່ນໜຶ່ງໃນຫລັກການຕົ້ນຕໍຂອງ LEA. ເຖິງແມ່ນວ່າໃນທຸກໆອົງການຜູ້ໃຫ້ທຶນຈະນຳໃຊ້ຮູບການແບບມີສ່ວນຮ່ວມກໍຕາມ ແຕ່ LEAP ຍັງເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາອົງການທີ່ພັກດັນໃຫ້ຮູບແບບດັ່ງກ່າວ ເຂົ້າໃນລະບົບການສົ່ງເສີມເປັນທາງການ
ເພີ້ມຜະລິດຕະພາບການຜະລິດ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ໂດຍການນຳໃຊ້ ເຕັກໂນໂລຢີອັນໃໝ່ ແລະ ເຂົ້າ ເຖິງການຕະຫລາດ	ທຸກໆຫົວຂໍ້ການສົ່ງເສີມໃນ LEAP ແມ່ນແນໃສ່ເພີ້ມຜະລິດຕະພາບໂດຍຜ່ານການຜະລິດຕົວຈິງທີ່ມີປະສິດທິພາບກ່ວາ. ໃນໄລຍະທີ III ໂຄງການຈະສຸມໃສ່ກຳນົດແນວທາງໃນການຊ່ວຍໃຫ້ຊາວກະສິກອນເຂົ້າເຖິງຕະຫລາດທີ່ສ້າງກຳໄລຫລາຍຂຶ້ນ.
ສົ່ງເສີມການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ, ສ້າງຄວາມຫລາກຫລາຍໃຫ້ເສດຖະກິດ ຊົນນະບົດ ແລະ ພັດທະນາໂອກາດໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດສຳລັບຄົນທຸກຍາກໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ	ຫົວຂໍ້ການສົ່ງເສີມໃນ LEAP ອາດປະກອບດ້ວຍການຜະລິດສິນຄ້າ ທີ່ເໝາະສົມກັບສະພາບ ແລະ ເງື່ອນໄຂການຜະລິດຂອງຊາວກະສິກອນຂະໜາດນ້ອຍ. ສິ່ງນີ້ຈະປະກອບສ່ວນໃນການເຊື່ອມຄົ້ນທຸກ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກເຂົ້າໃນເສດຖະກິດຕະຫລາດ. ແນວໃດກໍຕາມ, ລະບົບນີ້ຈະບໍ່ສົ່ງເສີມການຜະລິດຂະໜາດໃຫຍ່ເພື່ອສົ່ງອອກແບບໂດຍກົງ.
ປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການສົ່ງເສີມໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການສ້າງເສດຖະກິດໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງທີ່ທຸກຍາກ	ໃນອາດີດ, LEAP ໄດ້ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຫ້ເຖິງແມ່ຍິງ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ສຳເລັດເທົ່າທີ່ຄວນ. ດັ່ງນັ້ນໃນຕໍ່ໜ້າ LEAP ຈະພະຍາຍາມໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນໃນການກຳນົດແນວທາງເພື່ອດຶງເອົາແມ່ຍິງເຂົ້າມາໃນຂະບວນການສົ່ງເສີມ ໂດຍສະເພາະແມ່ຍິງທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ພັດທະນາຫົວຂໍ້ການສົ່ງເສີມໃຫ້ເໝາະສົມຕໍ່ການສ້າງເສດຖະກິດໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ.
ການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການໂດຍ ແຍກຕາມເພດ	LEA ເອົາໃຈໃສ່ໃນການດຶງເອົາແມ່ຍິງເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂະບວນການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການໃນການສົ່ງເສີມ. ໃນ LEAP III ຈະມີການສ້າງຂະບວນການໃໝ່ໂດຍຊຸກຍູ້ໃຫ້ແມ່ຍິງມີໂອກາດປະກອບຄຳຄິດເຫັນຫລາຍຂຶ້ນ.
ການເກັບກຳຂໍ້ມູນ ແລະ ຕິດຕາມຊຸກຍູ້ຕາມເພດ	ຈະປັບປຸງກົນໄກການຕິດຕາມ-ປະເມີນຜົນ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບລະບົບການຕິດຕາມໂຄງການ ເຊິ່ງລວມມີການເກັບກຳຂໍ້ມູນໂດຍແຍກເພດຍິງຊາຍ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນກໍ່ຄືການ ວິເຄາະຂໍ້ມູນ ແລະ ວິທີການແກ້ໄຂ ເມື່ອພົບເຫັນວ່າແມ່ຍິງບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງ ແລະ ເພິ່ງພໍໃຈກັບການບໍລິການສົ່ງເສີມ.
ຮັບປະກັນໃຫ້ມີນັກສົ່ງເສີມຢ່າງພຽງພໍ	LEAP ບໍ່ສາມາດສົ່ງອິດທິພົນໂດຍກົງຕໍ່ກັບການເພີ້ມຈຳນວນນັກ

ແລະ ເພີ່ມຈຳນວນນັກສົ່ງເສີມແມ່ຍິງ ເຂົ້າໃນຂະບວນການສ້າງຂີດຄວາມ ສາມາດ	ສົ່ງເສີມແມ່ຍິງ ໃນລະບົບການສົ່ງເສີມ ແລະ ຍ້ອນວ່າລັດຖະບານ ມີແນວທາງໃນການຈຳກັດຈຳນວນລັດຖະກອນໃໝ່, MAF ຈະມີ ຂໍ້ຈຳກັດໃນການຮັບແມ່ຍິງເຂົ້າເພີ່ມເຊັ່ນດຽວກັນ. ດັ່ງນັ້ນ LEAP ຈະສືບຕໍ່ຊຸກຍູ້ໃຫ້ພາກລັດເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດໃນການແຕ່ງຕັ້ງ ແມ່ຍິງເຂົ້າຮ່ວມຝຶກອົບຮົມ.
ປັບປຸງການໃຫ້ບໍລິການຂອງພາກລັດ	ເປົ້າໝາຍຕົ້ນຕໍຂອງ LEAP ແມ່ນຊ່ວຍລັດຖະບານໃນການ ປັບປຸງການໃຫ້ບໍລິການສົ່ງເສີມ ເຊິ່ງປະກອບສ່ວນໂດຍກົງເຂົ້າໃນ ແນວທາງຂອງລັດຖະບານ.
ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງ ບຸກຄະລາກອນ	ການສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ແກ່ນັກສົ່ງເສີມໃນທຸກໆລະດັບ ແມ່ນກິດຈະກຳຫຼັກຂອງ LEAP.
ປັບປຸງປະສິດທິພາບ ແລະ ຄວາມ ກະຕືລືລົ້ນຂອງລັດຖະກອນ	LEAP ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການສ້າງປະສິດທິພາບ ແລະ ຄວາມ ກະຕືລືລົ້ນຂອງລັດຖະກອນ ໂດຍການສ້າງຄວາມສາມາດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໃນການບໍລິການຕໍ່ຊາວ ກະສິກອນໄດ້ດີຂຶ້ນ (ນັກສົ່ງເສີມທີ່ທາງທີມງານວາງແຜນລົມນຳ ເວົ້າວ່າອັນນີ້ຄືປະໂຫຍດຂອງ LEAP). LEAP ສະໜອງອັດຕາກິນ ແລະ ສິ່ງອຳນວຍ ຄວາມສະດວກເພື່ອສ້າງ ຄວາມກະຕືລື ລົ້ນໃຫ້ແກ່ນັກສົ່ງເສີມ ແຕ່ກໍ່ມີຄຳຖາມວ່າຮູບແບບ ການສະໜັບສະໜູນດັ່ງກ່າວມີ ຄວາມຍືນຍົງບໍ່
ຫັນສູ່ການບໍລິການແບບທັນສະໄຫມ ເຊັ່ນ: ນຳໃຊ້ ICTs	ອົງປະກອບທີ 1 ມີຈຸດປະສົງໃນການປັບປຸງລະບົບການບໍລິຫານ ການສົ່ງເສີມໃນທຸກໆລະດັບ ລວມທັງການນຳໃຊ້ ICTs ເຂົ້າໃນ ການບໍລິຫານລະບົບຕິດຕາມ-ປະເມີນຜົນ ແລະ ລະບົບຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ. LEAP ຈະຊ່ວຍໃນດ້ານ ICTs ເຊັ່ນ: ສະໜອງການ ຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານ ICTs ໃນຫລາຍໆຮູບແບບເຊັ່ນ: ສະໜອງ ຄອມພິວເຕີ້ໃຫ້ແກ່ PETs ແລະ DETs ຈຳນວນໜຶ່ງ ແລະນຳໃຊ້ ICTs ເຂົ້າໃນການຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ.
ການຄຸ້ມຄອງການເງິນທີ່ມີປະສິດທິຜົນ	ໂດຍການສຶກສາກິນໄກໃນການສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ສູນບໍລິການ ເຕັກນິກຕ່າງໆ LEAP ຈະສະໜັບສະໜູນພາກລັດໃນການ ປັບປຸງລະບົບການຄຸ້ມຄອງການເງິນໃນວຽກງານການສົ່ງເສີມ.

ການປະກອບສ່ວນຂອງ ໃນ ຍຸດທະສາດຂອງອົງການ SDC ລະດັບພາກພື້ນ

ຍຸດທະສາດຂອງ ອົງການSDC	ວິທີທີ່ LEAP (ໄລຍະ IV) ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການບັນລຸ ຕາມເປົ້າໝາຍ
ຜົນໄດ້ຮັບລະດັບຊາດ 1: ປະເທດໃນພາກພື້ນມີລະບົບການບໍລິຫານທີ່ອຸດົມສົມບູນ, ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນໃນທຸກລະດັບ ເພື່ອພັດທະນາ ນະໂຍບາຍ ແລະ ສະໜອງການບໍລິການໄດ້ຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນ.	
ການປະກອບສ່ວນຂອງ SDC 1.2: ສະໜັບສະໜູນການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງທີ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ສ້າງຂີດຄວາມສາມາດໃນການສະໜອງການບໍລິການ ແລະ ຜົນຂະຫຍາຍບົດຮຽນອັນດີ ໃນທ້ອງຖິ່ນ.	LEAP ຈະປະກອບສ່ວນໂດຍກົງເຂົ້າໃນການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດໃນລະດັບບ້ານ, ກຸ່ມບ້ານ, ເມືອງ ແລະ ແຂວງໃນການບໍລິຫານ ແລະ ສະໜອງການບໍລິການສິ່ງເສີມ. ເຊັ່ນດຽວກັນກໍໄດ້ກໍ່ສ້າງຂີດຄວາມສາມາດໃນລະດັບສູນກາງແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ໃນການຂະຫຍາຍລະບົບບໍລິຫານ ແລະ ສະໜອງການສິ່ງເສີມ.
ຜົນໄດ້ຮັບລະດັບຊາດ 3: ປະຊາຊົນມີສ່ວນຮ່ວມຫລາຍຂຶ້ນເຂົ້າໃນຂະບວນການຕັດສິນໃຈ. (ສຸມໃສ່ສິດທາງດ້ານການເມືອງ)	
ການປະກອບສ່ວນຂອງ SDC 3.2: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ອົງການບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານເພື່ອມີອິດຕິພົນໃນການສົນທະນາກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍ, ສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ຮັບຟັງຄວາມຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນ	ກຸ່ມຜະລິດແມ່ນອົງປະກອບຕົ້ນຕໍໃນ LEA ເຊິ່ງແມ່ນກົນໄກອັນໜຶ່ງໃນການຮັບຟັງຄວາມຕ້ອງການດ້ານການສິ່ງເສີມຈາກຊາວກະສິກອນ
ຜົນໄດ້ຮັບລະດັບຊາດ 4: ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຢ່າງຍືນຍົງໂດຍລັດຖະບານ ເພື່ອຮັບປະກັນຄຸນນະພາບຊີວິດຂອງຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ ແລະ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກໃນຂົງເຂດລຸ່ມນ້ຳຂອງ.	
ການປະກອບສ່ວນຂອງ SDC 4.2: ຊາວກະສິກອນເຂດພູດອຍປະຕິບັດຕາມລະບົບການຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ທີ່ແນ່ໃສ່ຍົກສູງສະພາບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງຊາວກະສິກອນແລະ ລຸດຜ່ອນການສູນເສຍຂອງລະບົບນິເວດ	ກຳນົດ ແລະ ສ້າງເນື້ອໃນການສິ່ງເສີມທີ່ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງຊາວກະສິກອນໃນເຂດພູດອຍ. ຖ້າມີປະສິບການອັນດີໃນວຽກງານດັ່ງກ່າວຈາກພາກສ່ວນອື່ນໆ, LEAP ຈະເກັບກ່ຽວ ແລ້ວປະສົມປະສານເຂົ້າໃນ LEA
ຜົນໄດ້ຮັບລະດັບຊາດ 5: ຊາວກະສິກອນສ້າງລາຍຮັບຫລາຍຂຶ້ນ ໂດຍການປູກພືດເສດຖະກິດຢ່າງຫລາກຫລາຍ, ການລ້ຽງສັດ, ການເຂົ້າເຖິງການຕະຫລາດ ແລະ ການສິ່ງເສີມ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມທີ່ຕອບ	

ສະໜອງໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຕົວຈິງ.	
ການປະກອບສ່ວນຂອງ SDC 5.1: ພາກສ່ວນຄົ້ນຄວ້າ, ສິ່ງເສີມ ແລະ ລະບົບການສຶກສາມີການເຊື່ອມໂຍງກັນ ເຊິ່ງສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຍິງ ແລະ ຊາຍໃນເຂດຊົນນະບົດ	ສ້າງລະບົບການສິ່ງເສີມທີ່ຕອບສະໜອງໄດ້ຄວາມຕ້ອງການຂອງຍິງ ແລະ ຊາຍໃນເຂດຊົນນະບົດ ແມ່ນຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງ LEAP. LEAP ສະໜັບສະໜູນໃນການພັດທະນາກົນໄກການຮ່ວມມືລະຫວ່າງພາກສ່ວນຄົ້ນຄວ້າກັບສິ່ງເສີມ ແລະ ການສຶກສາ (ວິທະຍາໄລ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລ). LEAP ຈະພະຍາຍາມສ້າງໃຫ້ລະບົບການສິ່ງເສີມສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ຄວາມຮຽນຮ້ອງຕ້ອງການຂອງແມ່ຍິງ.
ການປະກອບສ່ວນຂອງ SDC 5.2: ຊາວກະສິກອນໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການບໍລິການສິ່ງເສີມ ເຊິ່ງແມ່ນການສິ່ງເສີມໂດຍມີພາກລັດຮ່ວມມືກັບເອກະຊົນ ແລະ ມີການເຊື່ອມໂຍງກັບພາກສ່ວນທຸລະກິດກະສິກຳ	LEAP ຈະປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການປັບປຸງລະບົບການສິ່ງເສີມ ເພື່ອໃຫ້ຊາວກະສິກອນເຊື່ອມໂຍງກັບພາກສ່ວນທຸລະກິດກະສິກຳໃນຮູບແບບທີ່ຊາວກະສິກອນມີຜົນກຳໄລ.
ການປະກອບສ່ວນຂອງ SDC 5.3: ເພີ່ມຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການພັດທະນາເພື່ອຄົ້ນຫຸກ ແລະ ສະທ້ອນຈາກ ວຽກງານການພັດທະນາທຸລະກິດກະສິກຳ ໂດຍຜ່ານການສົນທະນາດ້ານນະໂຍບາຍແບບມີສ່ວນຮ່ວມໃນລະດັບສູນກາງ ແລະ ແຂວງ	LEAP ຈະສືບຕໍ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການສົນທະນາດ້ານນະໂຍບາຍ ໃນຫົວຂໍ້ການພັດທະນາທຸລະກິດກະສິກຳທີ່ສ້າງຜົນປະໂຫຍດແກ່ປະຊາຊົນຜູ້ທຸກຍາກ ແລະ ເຂດທີ່ທຸກຍາກ. ຕົວຢ່າງ: ຜ່ານເວທີສົນທະນາ LAOFAB ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມໃນການພັດທະນາແນວທາງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນຕົວຈິງ.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 8: LEAP ແລະ ການພັດທະນາກຸ່ມບ້ານ

ກຸ່ມບ້ານໜຶ່ງປະກອບດ້ວຍ 5 ເຖິງ 10 ບ້ານ. ໃນເດີ່ລະເມືອງປະກອບມີປະມານ 5 ເຖິງ 10 ກຸ່ມບ້ານ. ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງການບໍລິການໃນຂັ້ນກຸ່ມບ້ານແມ່ນຍຸດທະສາດອັນໜຶ່ງຂອງລັດຖະບານໃນການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າປະຈຸບັນກຸ່ມບ້ານຍັງບໍ່ທັນເປັນຂັ້ນປົກຄອງໜຶ່ງໃນລະບົບການບໍລິຫານພາກລັດຢ່າງສົມບູນເທື່ອກໍຕາມ ແຕ່ກໍມີການປະສານງານກັນພໍສົມຄວນໃນການພັດທະນາກຸ່ມບ້ານດັ່ງກ່າວ ໂດຍມີຄະນະຮັບຜິດຊອບທີ່ປະກອບມີຕົວແທນຈາກ ກະຊວງ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້, ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ, ກະຊວງ ພາຍໃນ, ກະຊວງ ປ້ອງກັນປະເທດ ແລະ ກະຊວງ ສຶກສາເຂົ້າຮ່ວມເປັນຫຼັກ. ຫົວໜ້າກຸ່ມບ້ານແມ່ນໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໂດຍຄະນະພັກຂັ້ນເມືອງ ແລະ ລາຍງານຫາເຈົ້າເມືອງ.

MAF ຢູ່ໃນໄລຍະການສົ່ງພະນັກງານໃນຫ້ອງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ເມືອງລົງສູ່ຮາກຖານໃນສູນບໍລິການເຕັກນິກຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ. ໃນເວລາຂຽນໂຄງການນີ້, MAF ໄດ້ຕັ້ງເປົ້າໝາຍໃນການສ້າງຕັ້ງສູນບໍລິການເຕັກນິກຂັ້ນກຸ່ມບ້ານຈຳນວນ 300 ສູນ ໃຫ້ໄດ້ພາຍໃນປີ 2009. ນອກຈາກບັນດາສູນສົ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິການເຕັກນິກຂັ້ນເມືອງ ເຊິ່ງແມ່ນຫ້ອງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ເມືອງເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງ ຫລື ຕົວຫຍໍ້ຂອງສູນດັ່ງກ່າວໃນເອກະສານສະບັບນີ້ແມ່ນ 'DETS' ຍັງຈະມີການສ້າງຕັ້ງສູນບໍລິການເຕັກນິກຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ ເຊິ່ງຄາດໄວ້ວ່າຈະມີຫລາຍໆ ພາກສ່ວນເຂົ້າມາບໍລິຫານເຊັ່ນໂຄງການ, ພາກສ່ວນເອກະຊົນ ແລະ ຊຸມຊົນຊາວກະສິກອນເອງ (ເອີ້ນວ່າສູນ KETS).

ລາຍລະອຽດຂອງສູນ DETS ແລະ KETS ກ່ຽວກັບການວາງແຜນ, ການຈັດຕັ້ງພະນັກງານ, ການເງິນ, ດ້ານວິຊາການ – ແມ່ນຍັງຢູ່ໃນໄລຍະຄົ້ນຄວ້າຢູ່. ພາລະອັນສຳຄັນຂອງ LEAP ໂຄງການໄລຍະທີ IV ແມ່ນການຊ່ວຍ NAFES ໃນຂະບວນການດັ່ງກ່າວ. LEAP ໄດ້ພະຍາຍາມລິເລີ້ມກິດຈະກຳຈຳນວນໜຶ່ງແລ້ວໃນໂຄງການໄລຍະເຊື່ອມຕໍ່ ຄືດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- a) ການສ້າງຕັ້ງກຸ່ມສົນທະນາ ແບບອອນລາຍ ທີ່ມີພະນັກງານລັດ ແລະ ຊ່ຽວຊານຕ່າງປະເທດຈາກຫລາຍໆໂຄງການເຂົ້າຮ່ວມ ເພື່ອແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ແນວຄວາມຄິດໃນການພັດທະນາກຸ່ມບ້ານ;
- b) ການວ່າຈ້າງທີ່ປຶກສາເພື່ອສັງລວມບົດຮຽນກ່ຽວກັບການເຮັດວຽກຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ;
- c) ໄດ້ທົດລອງສ້າງຖານຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບກຸ່ມບ້ານ, ຈະສືບຕໍ່ທົດລອງ ແລະ ຈະເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງລະບົບຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນຂອງ NAFES
- d) ການດັດປັບຂະບວນການ LEA ຈາກການສຸມໃສ່ວາງແຜນຂັ້ນບ້ານ ສູ່ການວາງແຜນຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ ເຊິ່ງແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງ ຂອງລະບົບການສົ່ງເສີມ ແບບເປັນລາຍການ (ເບິ່ງລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ ໃນເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 8 ແລະ 9).

ໃນໂຄງການໄລຍະທີ IV, LEAP ຈະຖອດຖອນບົດຮຽນກ່ຽວກັບການພັດທະນາຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ ພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 5. ຜົນໄດ້ຮັບຈະນຳເຂົ້າໃນການພັດທະນາຊຸດເຄື່ອງມື ແລະ ຫຼັກສູດການຝຶກອົບຮົມ ສຳລັບນັກບໍລິຫານກິດຈະກຳໃນສູນບໍລິການເຕັກນິກ ພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 1.

ຈຸດປະສົງຂອງກິດຈະກຳເຫຼົ່ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສົ່ງເສີມຮູບແບບການດຳເນີນສູນບໍລິການເຕັກນິກທີ່ເປັນມາດຕະຖານ ແຕ່ຫາກແນ່ໃສ່ການສົ່ງເສີມຮູບແບບການສົ່ງເສີມທີ່ມີເນື້ອໃນຫລາກຫລາຍ ຜູກພັນຫລາຍພາກສ່ວນ ແລະ ເປັນຮູບແບບທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ ທີ່ຖືກກັບຄວາມຕ້ອງການອັນແທ້ຈິງຂອງປະຊາຊົນໃນເຂດຊົນນະບົດ ທີ່ມີລັກສະນະຍືນຍົງ ແລະ ມີປະສິດທິພາບ.

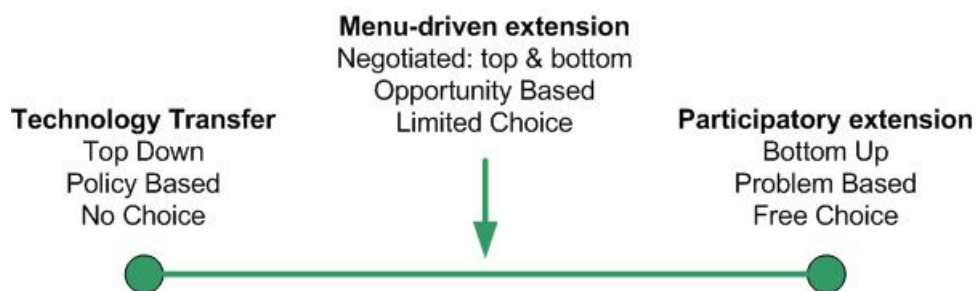
ໃນການຄັດເລືອກກຸ່ມບ້ານເຂົ້າໃນຂະບວນການສ້າງຄວາມອາດສາມາດນັ້ນ, ໂຄງການຈະຄັດເລືອກໂດຍອີງໃສ່ມາດຖານຄື: a) ຢູ່ໃນ 72 ເມືອງທຸກຍາກທີ່ລັດຖະບານໄດ້ກຳນົດຂຶ້ນ, b) ອີງໃສ່ນະໂຍບາຍຂອງອົງການ SDC ທີ່ຫລີກເວັ້ນການເຮັດວຽກໃນເຂດທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້າຍຈາກຖິ່ນຖານເດີມໂດຍບໍ່ແມ່ນຈາກຄວາມສະຫມັກໃຈ c) ເຂດທີ່ມີຄວາມພ້ອມດ້ານຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, ຈາກ DAFO/DETS ຫລື ຈາກການຮ່ວມມືກັບໂຄງການ ແລະ ອົງການຄູ່ຮ່ວມມື ອື່ນໆ. ການມີສະພາບຖະຫນົນຫົນທາງເຂົ້າເຖິງງ່າຍ ແລະ ທ່າແຮງສູງໃນການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ບໍ່ແມ່ນ ເງື່ອນໄຂໃນການຄັດເລືອກ ເພາະໂຄງການໄລຍະທີ IV ສຸມໃສ່ເຮັດວຽກກັບເຂດທຸກຍາກ.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 9: ຍຸດທະສາດໃນການສົ່ງເສີມແບບເປັນລາຍການ ອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວກະສິກອນ ເພື່ອປັບປຸງ LEA

ເຫດຜົນຂອງການນຳໃຊ້ ລາຍການ

ໃນໄລຍະ 50 ປີຜ່ານມາໄດ້ມີຄວາມພະຍາຍາມໃນການພັດທະນາຮູບແບບການສົ່ງເສີມ ຫລາຍຮູບແບບ, ທັງຮູບແບບແຕ່ເທິງລົງລຸ່ມ ທີ່ເນັ້ນການຖ່າຍຖອດເຕັກໂນໂລຢີ ຕະຫລອດຮອດຮູບແບບ ທີ່ເນັ້ນໃສ່ໃຫ້ປະຊາຊົນມີສ່ວນຮ່ວມ. ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນຮູບແບບໃດກໍ່ມີບັນຫາໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງ. ການຖ່າຍຖອດເຕັກໂນໂລຢີ ບໍ່ທັນຖືກຕ້ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນສ່ວນຫລາຍ ໂດຍສະເພາະໃນສະພາບທີ່ມີຄວາມຫລາກຫລາຍສູງຂອງລາວ, ສ່ວນຮູບແບບການມີສ່ວນຮ່ວມ ພັດຕ້ອງການລະດັບຄວາມຮູ້ ຄວາມສາມາດ ແລະ ທັກສະ ທີ່ນັກສົ່ງເສີມບໍ່ມີ.

ການສົ່ງເສີມແບບເປັນລາຍການທີ່ອີງໃສ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວກະສິກອນເປັນຫລັກນັ້ນແມ່ນມີລັກສະນະ 'ເປັນກາງ' ທີ່ແນໃສ່ສະໜອງການບໍລິການສົ່ງເສີມທີ່ມີປະສິທິພາບ ໃນຂະນະທີ່ພະຍາຍາມຫລີກເວັ້ນບັນຫາຂອງຮູບແບບອື່ນໆ.

ຮູບແບບການສົ່ງເສີມຂອງລາວ (LEA) ໄດ້ຖືກອອກແບບໃຫ້ເປັນຮູບແບບການສົ່ງເສີມແບບມີສ່ວນຮ່ວມ, ແຕ່ໃນຕົວຈິງ ຮູບແບບດັ່ງກ່າວຍັງມີຂໍ້ຈຳກັດໃນໂຄງການຮຽນຮູ້ (ປົກກະຕິແມ່ນ ການເຮັດນາ, ລ້ຽງໜູ ແລະ ລ້ຽງໄກ່). ດັ່ງນັ້ນ, ການປັບປຸງ LEA ແມ່ນສາມາດເຮັດໄດ້ໂດຍການນຳໃຊ້ຮູບແບບການສົ່ງເສີມແບບເປັນລາຍການດັ່ງກ່າວ. ມັນບໍ່ແມ່ນການລຸດຜ່ອນລະດັບການມີສ່ວນຮ່ວມຈາກປະຊາຊົນ ແຕ່ຫາກແມ່ນການເພີ່ມທາງເລືອກໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ—ໃນເວລາດຽວກັນ—ກໍ່ສະໜອງແນວທາງໃນການປັບປຸງການວາງແຜນ, ບໍລິຫານ ແລະ ຕິດຕາມການບໍລິການສົ່ງເສີມພາກລັດອີກດ້ວຍ.

ການສ້າງຄວາມອາດສາມາດສຳລັບລະບົບການສົ່ງເສີມແບບເປັນລາຍການ

ເຄື່ອງມືຫລາຍໆອັນທີ່ຈຳເປັນໃນການຈັດຕັ້ງຮູບແບບດັ່ງກ່າວແມ່ນມີແລ້ວຢູ່ລາວ. ໃນຫລາຍໆປີຜ່ານມາ NAFRI ໄດ້ພັດທະນາ ແລະ ທົດສອບເຄື່ອງມື FSR/E ແລະ ປຶ້ມຄູ່ມືໃນການວິເຄາະລະບົບນິເວດກະສິກຳ (AEA) ເອງນັກສົ່ງເສີມ ແລະ ຄົ້ນຄ້ວາຂັ້ນເມືອງສາມາດນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນວຽກງານໃນຂັ້ນກຸ່ມບ້ານໄດ້. ນອກ

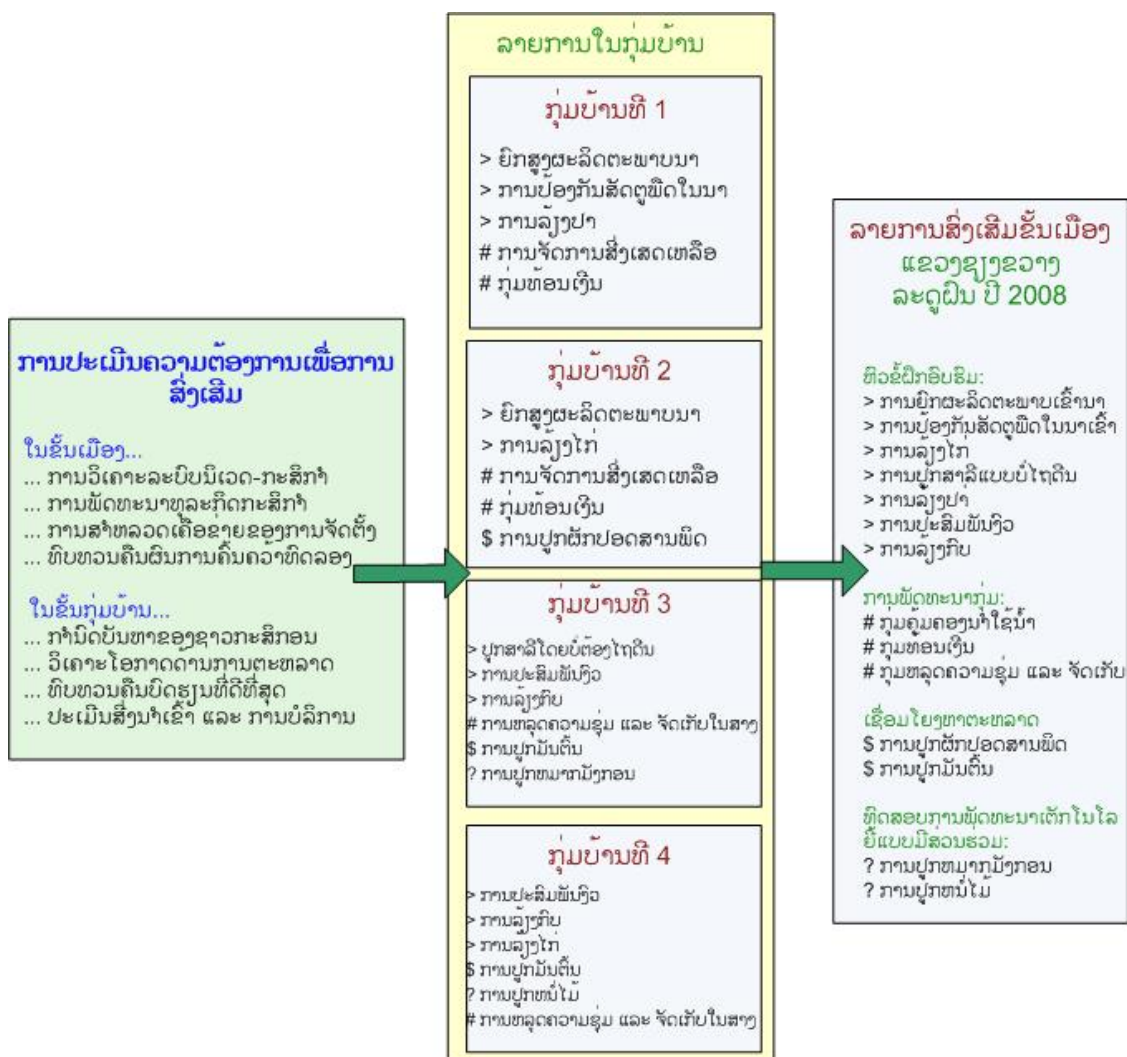
ນັ້ນຍັງມີເຄື່ອງມືຕ່າງໆດ້ານການພັດທະນາ ທຸລະກິດກະສິກໍາ (AEDP) ທີ່ໂຄງການ SADU ໄດ້ທົດສອບ ແລະ ຈັດເກັບໃນໄລຍະຜ່ານມາ.

ການທົດສອບຍຸດທະສາດສິ່ງເສີມແບບເປັນລາຍການໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນເດືອນມີນາ ປີ 2008 ໃນໂຄງການ ໄລຍະເຊື່ອມຕໍ່. ຈະມີການຈັດກອງປະຊຸມໃນເດືອນເມສາ ປີ 2008 ໃນບາງແຂວງເປົ້າໝາຍເພື່ອນໍາສະ

ເຫນີ ເຄື່ອງມື ແລະ ຂັ້ນຕອນຕ່າງໆ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຈະມີການສຶກສາຄວາມຕ້ອງການໃນຂັ້ນເມືອງ ແລະ ກຸ່ມ ບ້ານ ໃນບາງເຂດເປົ້າໝາຍ ເຊິ່ງລວມມີ ການກຳນົດບັນຫາ, ການຕະຫຼາດ, ຄູ່ຮ່ວມມື ແລະ ຫົວຂໍ້ ການຄົ້ນຄວ້າທີ່ເປັນເອກະພາບກັນ. ໃນເດືອນພຶດສະພາ, 2008 ຈະມີການຈັດກອງປະຊຸມວາງແຜນຂັ້ນ ເມືອງ ເພື່ອສ້າງລາຍການສໍາລັບການສິ່ງເສີມສໍາລັບທຸກໆກຸ່ມບ້ານ, ຫຼັງຈາກນັ້ນຈະມີການຈັດກອງປະຊຸມ ໃນຂັ້ນບ້ານເພື່ອສະເໜີລາຍການສິ່ງເສີມດັ່ງກ່າວໃຫ້ຊາວບ້ານເລືອກ ເພື່ອນໍາເອົາຫົວຂໍ້ໃຫ້ຊາວບ້ານເລືອກ ແລະ ຈັດຕັ້ງເປັນໂຄງການຮຽນຮູ້ໃນຕໍ່ໜ້າ.

ຂະບວນການທົດສອບດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບການວິເຄາະຢ່າງລະອຽດ ແລະ ຂັ້ນຕອນດັ່ງກ່າວຈະຖືກປັບຕັດ ກ່ອນທີ່ຈະເອົາໄປນໍາໃຊ້ໃນວົງກວ້າງ ເຊິ່ງເລີ່ມຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນຕົ້ນປີ 2009.

ຕົວຢ່າງຂອງລາຍການສິ່ງເສີມໃນຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ ແລະ ຂັ້ນເມືອງ

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 10: ການເຂົ້າເຖິງຕະຫລາດ ແລະ ທຸລະກິດກະສິກໍາ

ໂດຍອີງໃສ່ຂໍ້ຕົກລົງຕ່າງໆ ເຫັນວ່າ ຊາວກະສິກອນຕ້ອງການການສະໜັບສະໜູນ ເພື່ອເພີ່ມກຳໄລຈາກ ພືດຜັກ ແລະ ຜະລິດຕະພັນທຸກຢ່າງທີ່ເຂົາເຈົ້າຜະລິດໄດ້, ເພື່ອເຂົ້າເຖິງຕະຫລາດ, ເພີ່ມອຳນາດໃນການຕໍ່ ລອງ ກັບພໍ່ຄ້າແມ່ຄ້າ ແລະ ບໍລິສັດປຸງແຕ່ງ. ເຖິງແມ່ນວ່າຍັງບໍ່ທັນມີການຕົກລົງເຫັນດີນຳກັນວ່າ ແມ່ນໃຜທີ່ ຄວນ ເຂົ້າມາມີບົດບາດໃນການສະໜອງການສະໜັບສະໜູນດັ່ງກ່າວເທົ່າທີ່ຄວນ, ແຕ່ພະນັກງານຂັ້ນ ແຂວງເຫັນວ່ານັກສິ່ງເສີມ ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ດ້ານການຕະຫລາດ ແລະ ເສດຖະກິດ ໂດຍສະເພາະ ຜະລິດຕະພັນຫຼັກໃນຂົງເຂດທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນເອງ.

ເຖິງແມ່ນວ່າການບໍລິການສິ່ງເສີມ ຈະບໍ່ສາມາດສະໜອງເຕັກນິກທີ່ກ່ຽວພັນເຖິງຄວາມຕ້ອງການດ້ານການ ຕະຫລາດທຸກຢ່າງຂອງ ຊາວກະສິກອນໄດ້ກໍຕາມ ແຕ່ຢ່າງຫນ້ອຍກໍ່ຄວນມີສະໜອງການບໍລິການ ຂັ້ນພື້ນຖານເຊັ່ນ: ການຈັດຕັ້ງກຸ່ມ, ຂໍ້ມູນລາຄາສິນຄ້າ, ການປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງປັດໃຈການຜະລິດເປັນຕົ້ນ. ບັນຫາທີ່ວ່າຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອເຮັດໃຫ້ LEA ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວແມ່ນກຳລັງຢູ່ໃນຊ່ວງ ໄລຍະການສົນທະນາກັນຢູ່ (ການສົນທະນາໃນເວທີ LaoFAB).

ມີປະສົບການ ແລະ ຮູບແບບ ຫລາຍຢ່າງທີ່ມາຈາກໂຄງການຕ່າງໆ ແລະ ພາກສ່ວນເອກະຊົນເຊັ່ນ: ໂຄງການຂອງອົງການ SDC (SADU ໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ PARUA ໃນແຂວງໄຊຍະບູລີ). SADU ໄດ້ພັດທະນາຂະບວນການອັນຫນຶ່ງເອີ້ນວ່າ: “ຂະບວນການພັດທະນາວິສາຫະກິດກະສິກໍາ” ເຊິ່ງ ນັກສິ່ງເສີມ ສາມາດນຳໃຊ້ຂະບວນການດັ່ງກ່າວເຂົ້າໃນການປະເມີນເພື່ອເບິ່ງວ່າຜະລິດຕະພັນໃດແດ່ທີ່ມີທ່າແຮງໃນ ການສິ່ງເສີມໃຫ້ຊາວກະສິກອນຜະລິດ ເພາະມີຕະຫລາດຮອງຮັບ ແລະ ກຳນົດຕ່ອງໂສ້ການຕະຫລາດ ແລະ ແກ້ໄຂຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກໃນຕ່ອງໂສ້ນັ້ນໆ. ຂະບວນການດັ່ງກ່າວແມ່ນສຸກງອມພຽງພໍ ສຳລັບການເກັບກ່ຽວ ແລ້ວ. PARUA ໄດ້ສ້າງປະສົບການດ້ານການຜະລິດກະສິກໍາເປັນສິນຄ້າ ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ໃນການຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກສິ່ງເສີມເມືອງລົງເຮັດວຽກໃນບ້ານທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍາກ. ໂຄງການ PROFIL ແລະ PRORICE ກໍ່ມີປະສົບການດ້ານການຜະລິດກະສິກໍາອັນຊີ ແລະ ການນຳໃຊ້ຮູບແບບຕ່ອງໂສ້ການ ຕະຫລາດແບບມີສ່ວນຮ່ວມ (PMCA) ໃນການວິເຄາະຕ່ອງໂສ້ການຕະຫລາດ. ນອກຈາກນັ້ນ, ໂຄງການ IFAD/GTZ ໃນແຂວງໄຊຍະບູລີກໍ່ມີປະສົບການດ້ານວຽກງານການຕະຫລາດ ພາຍໃຕ້ອົງປະກອບຂອງການ ພັດທະນາວິສາຫະກິດ. ສຸດທ້າຍ, ໂຄງການ LEAP ເອງກໍ່ໄດ້ສະໜັບສະໜູນໃນການສຶກສາການຜະລິດ ກະສິກໍາ ແບບມີສັນຍາຜູກພັນ ແລະ ມີບົດບາດໃນການເປັນເລຂາໃຫ້ແກ່ຄະນະຮັບຜິດຊອບສະເພາະກິດ ດ້ານທຸລະກິດກະສິກໍາ.

ຫົວຂໍ້ທີ່ມີທ່າແຮງໃນການປະສົມປະສານເຂົ້າໃນ LEA

ຄວນສະໜອງໃຫ້ພະນັກງານ DAFO ຫມິດທຸກຄົນ ຫົວຂໍ້ຈຳນວນໜຶ່ງ ສ່ວນຫົວຂໍ້ທີ່ມີລັກສະນະສະເພາະ ບາງຢ່າງຄວນສະໜອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໂດຍສະເພາະວິຊາການສະເພາະດ້ານໃນ PAFO/PETS ແລະ DETS ເຊິ່ງເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບໃນການສະໜອງວິຊາການສະເພາະດ້ານໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນໆ. ຫົວຂໍ້ທີ່ມີທ່າແຮງຄື:

- ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານດ້ານການຕະຫລາດ ແລະ ຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າຜະລິດຕະພັນ
- ເຄື່ອງມືພື້ນຖານໃນການວິເຄາະຕະຫລາດ (ຕົວຢ່າງ: Rapid Market Appraisal, PMCA) ແລະ ຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າຜະລິດຕະພັນ (ບາດກ້າວ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຕ່ອງໂສ້, ບໍລິມາດຂອງການຄ້າ, ກຳໄລຂອງແຕ່ລະບາດກ້າວ, ອຳນາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ...) ແລະ ກຳນົດບັນຫາ/ໂອກາດຕົ້ນຕໍ.
- ວິທີການອອກແບບ ແລະ ຈັດຕັ້ງການແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ກຳນົດໂອກາດໃນຕ່ອງໂສ້ການຕະຫລາດ.
- ຂະບວນການຊ່ວຍຜູ້ຜະລິດຂະໜາດນ້ອຍໃນການເພີ່ມຜົນກຳໄລໂດຍການເຂົ້າຮ່ວມໃນຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າຜະລິດຕະພັນປະຈຸບັນທີ່ມີກຳໄລດີ.
- ວິທີການສະໜັບສະໜູນຜູ້ຜະລິດເຂົ້າໃນການຕໍ່ລອງລາຄາກັບພາກສ່ວນທີ່ມີອຳນາດຫລາຍກ່ວາໃນ ຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າ (ຕົວຢ່າງ: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ກຸ່ມຜະລິດ, ການເຮັດສັນຍາ, ການເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ອື່ນໆ).
- ພຶດເສດຖະກິດ, ຜະລິດຕະພັນຈາກສັດ ແລະ ປ່າໄມ້ໃນທ້ອງຖິ່ນ.
- ເງື່ອນໄຂດ້ານຄຸນນະພາບ ແລະ ດ້ານການຄຸ້ມຄອງສຳລັບ ພຶດສະເພາະແຕ່ລະຊະນິດ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ລາຄາ ຫລາຍຂຶ້ນ (ຕົວຢ່າງ: ຢາງພາລາສຳລັບຊາວກະສິກອນທີ່ຜະລິດຫນ້ອຍ)
- ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຜະລິດຕະພັນທີ່ຕະຫລາດຕ້ອງການ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດໃນທ້ອງຖິ່ນໃດໜຶ່ງ ສຳລັບກຸ່ມ ຄົນໃດໜຶ່ງ (ແມ່ຍິງ, ເຂດພູດອຍ, ບ້ານທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກສອກຫລີກ, ຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ ແລະ ອື່ນໆ).
- ຂໍ້ມູນການຕະຫລາດ ແລະ ລາຄາ

ບາດກ້າວສຳລັບ LEAP

- ພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 5, LEAP ຈະສືບຕໍ່ຊ່ວຍເຫລືອ MAF ແລະ NAFES ໃນການສັງລວມ ແລະ ຖອດຖອນບົດຮຽນໃນການສະໜອງການບໍລິການເພື່ອສົ່ງເສີມການຜະລິດກະສິກຳເປັນສິນຄ້າ. ການ ກຳນົດເຕັກໂນໂລຢີ ແລະ ວິທີການພ້ອມສ້າງຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກ, ແມ່ຍິງ ແລະ ຊຸມຊົນ ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກຈະໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດ. ດັ່ງນັ້ນ, ອາດປະກອບດ້ວຍການສຶກສາ ຕ່າງໆວ່າມີກິລິຍາສົມສາມາດສະໜັບສະໜູນສະມາຄົມຊາວກະສິກອນ ແລະ ບໍລິສັດແປຮູບຂະໜາດ ຫນ້ອຍແນວໃດ.

- ພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 2, LEAP ຈະສະໜັບສະໜູນການປະສົມປະສານ LEA ແລະ AEDP ເຂົ້ານຳກັນ ແລະ/ຫລື ກັບຮູບແບບອື່ນໆທີ່ສົ່ງເສີມການພັດທະນາຕ່ອງໂສ້ການຕະຫລາດ. ການສຶກສາການຕະຫລາດ ທີ່ກຳນົດໂອກາດໃໝ່ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຜະລິດຂະໜາດນ້ອຍ ຢ່າງລະອຽດ ແລະ ຈະແຈ້ງ ຈະເປັນສ່ວນໜຶ່ງ ທີ່ເປັນມາດຕະຖານຂອງຍຸດທະສາດການສົ່ງເສີມແບບເປັນລາຍການ.
- ເຊັ່ນດຽວກັນໃນອົງປະກອບທີ 2, ໂຄງການຈະຊ່ວຍພັດທະນາ ແລະ ທົດສອບຂັ້ນຕອນໃນການວິເຄາະຕ່ອງໂສ້ສິ່ງນຳເຂົ້າໃນການຜະລິດ ແລະ ການບໍລິການຂະໜາດນ້ອຍ. ປະຈຸບັນ ຢູ່ລາວ ມີຫລາຍການສຶກສາທີ່ເນັ້ນໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບ ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນມີການສຶກສາທີ່ເນັ້ນການເຂົ້າເຖິງສິ່ງນຳເຂົ້າຂອງຊາວກະສິກອນ. ແຕ່ບັນຫາດັ່ງກ່າວກໍ່ສຳຄັນເຊັ່ນກັນສຳລັບຊາວກະສິກອນໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ. ເປົ້າຫມາຍຂອງການສຶກສາສິ່ງນຳເຂົ້າການຜະລິດ ແລະ ການບໍລິການ (FISA) ແມ່ນການກຳນົດຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງກິດຈະກຳ ເຊັ່ນ: ມາດຕະການໃນການປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງແນວພັນ, ຝຸ່ນ, ຢາວັກຊີນ, ເຄື່ອງມືອຸປະກອນ, ສິນເຊື້ອ ແລະ ລາຄາສິນຄ້າ— ແລະ ສ້າງຄວາມຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບບົດບາດລະຫວ່າງນັກສົ່ງເສີມ, ກຸ່ມຊາວກະສິກອນ ແລະ ພາກສ່ວນທຸລະກິດ.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 11: ບົດຮຽນທີ່ມີທ່າແຮງໃນການເກັບກ່ຽວ ພາຍໃຕ້ອົງ ປະກອບທີ 5

ບົດຮຽນ/ຂົງເຂດ	ໂຄງການ/ອົງການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆ
<i>LEA ໃນເຂດພູດອຍ</i>	
ການປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ໃນເຂດພູດອຍ ສ້າງຄວາມສາມາດໃຫ້ແກ່ພະນັກງານຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງ ໃນຫົວຂໍ້ດັ່ງກ່າວ	ໂຄງການ FORCOM
ຄົ້ນຄວ້າວິທີການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຮູບແບບກຸ່ມບ້ານ (ອາດເຮັດຢູ່ໃນແຂວງຊຽງຂວາງ)	ໂຄງການ Nam Ngum Watershed Management project
ຮູບແບບການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ແບບມີສ່ວນຮ່ວມ	SUFORD
<i>ການບໍລິຫານການສົ່ງເສີມ</i>	
ການທົດລອງຊ່ອງທາງໃຫມ່ດ້ານງົບປະມານຂອງລັດ	ອາດແມ່ນໂຄງການ GPAR ແຂວງຊຽງຂວາງ
ຍຸດທະສາດໃນການສະໜອງທຶນຈາກຂັ້ນແຂວງ ແລະ ການ ບໍລິຫານການສົ່ງເສີມ	ໂຄງການ GPAR ແຂວງຊຽງຂວາງ
ສາຍພົວພັນລະຫວ່າງການສົ່ງເສີມ ກັບກອງທຶນພັດທະນາບ້ານ	ໂຄງການ SUFORD, ກອງທຶນຫລຸດຜ່ອນ ຄວາມທຸກຍາກ, IFAD-GTZ RLIP ແຂວງໄຊຍະ ບູລີ, ເມືອງໂຂງ.
<i>ດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງ LEA</i>	
ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບສິດຂອງບ້ານໃນການຄຸ້ມຄອງ ຊັບພະຍາກອນ, ການສ້າງຕັ້ງກຸ່ມ ແລະ ການເຮັດສັນຍາຕ່າງໆ	ອົງການ Village Focus International, ກົມປ່າ ໄມ້.
ບົດບາດຍິງຊາຍໃນວຽກງານການສົ່ງເສີມ	ຫນ່ວຍງານສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງ ບົດບາດຍິງ-ຊາຍເຂົ້າໃນຂະແໜງກະສິກໍາ-ປ່າໄມ້
<i>ເຊື່ອມໂຍງການສົ່ງເສີມໃນການຕະຫລາດ</i>	
ຮູບແບບການສ້າງຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າໃຫ້ແກ່ເຂົ້າປອດສານພິດ	ອົງການ Helvetas, ໂຄງການ ProRice
ເຕັກໂນໂລຢີຫລັງເກັບກ່ຽວສໍາລັບຜະລິດຕະພັນກະສິກໍາ	ໂຮງຮຽນວິຊາຊີບ
ການຕະຫລາດຂອງຫມາກໆ, ຖົ່ວດິນ ແລະ ຝ້າຍ	ໂຄງການ IFAD-RDMA ແຂວງໄຊຍະບູລີ
ການວິເຄາະຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າ	ໂຄງການ SADU – ຊຽງຂວາງ, ຫລວງພະບາງ LPB, ໂຄງການ ProRice

ຮູບແບບຕ່ອງໂສ້ການຕະຫລາດແບບມີສ່ວນຮ່ວມ	ໂຄງການ ProRice, PROFIL
ການຜະລິດ ແລະ ການຕະຫລາດ ແຂມ	ໂຄງການ PARUA – ໄຊຍະບູລີ
ບົດຮຽນກ່ຽວກັບການຜະລິດແບບມີສັນຍາຜູກພັນ	ກໍລະນີສຶກສາໂດຍໂຄງການ LEAP ໃນປີ 2006-7, ບໍລິສັດອື່ນໆເຊັ່ນ: ບໍລິສັດປູກມອນລ້ຽງມ້ອນໃນແຂວງຊຽງຂວາງ, ສົ່ງອອກພືດຜັກໃນແຂວງຈຳປາສັກ, ໂຮງງານແປຮູບຫມາກຖົ່ວດິນ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ, ຜະລິດຕະພັນຊາວກະສິກອນ ແລະ ອື່ນໆ
<i>ອື່ນໆ</i>	
ຈະກຳນົດພາຍຫລັງ	ຕົວຢ່າງ: ໂຄງການຕ່າງໆຂອງ SIDA

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 12: ສິດ ແລະ ຫນ້າທີ່ຂອງຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການ LEAP

1. ຈຸດປະສົງຂອງຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການແມ່ນເພື່ອໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນທຸກວິທີການ ແລະ ກິດຈະກຳຂອງໂຄງການ LEAP, ເບິ່ງລວມ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ, ຖອດຖອນບົດຮຽນ ຈາກການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ໃຫ້ຄຳຊີ້ນຳດ້ານຍຸດທະສາດ.
2. ໂດຍສະເພາະ, ຄະນະຊີ້ນຳຈະ:
 - ກວດກາກິດຈະກຳຂອງໂຄງການ
 - ສົນທະນາ ແລະ ອະນຸມັດແຜນກິດຈະກຳ ແລະ ງົບປະມານປະຈຳປີ ຂອງໂຄງການ LEAP
 - ສົນທະນາ ແລະ ອະນຸມັດບົດລາຍງານກ່ຽວກັບກິດຈະກຳ ແລະ ການເງິນ ປະຈຳ 6 ເດືອນ ແລະ ປະຈຳປີ
 - ສົນທະນາ ແລະ ອະນຸມັດການປ່ຽນແປງໃນເອກະສານໂຄງການ
 - ສົນທະນາ ແລະ ຕັດສິນກ່ຽວກັບປະເດັນຕ່າງໆ ທີ່ SC ມີຄວາມສົນໃຈ
 - ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ການຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບອົງການຂອງລັດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນລັດ ຫລື ອົງການຂອງຜູ້ໃຫ້ທຶນ ອື່ນໆ
3. ໂດຍລວມ, ຄະນະຊີ້ນຳມີປະຊຸມ 2 ຄັ້ງຕໍ່ປີ ຫລື ຫລາຍກ່ວານັ້ນ ຖ້າຈຳເປັນ ແຕ່ ຫນ້ອຍສຸດແມ່ນ 1 ຄັ້ງຕໍ່ປີ. ຈະເປັນການດີ ຖ້າຄະນະ ປະຊຸມ ຄັ້ງ 1 ໃນເດືອນ 6 ຫລື 7 ແລະ ອີກຄັ້ງໃນເດືອນ 11 ຫລື 12 ຂອງແຕ່ລະປີ.
4. ຄະນະຊີ້ນຳປະກອບມີ:
 - ຫົວຫນ້າກົມແຜນການ - MAF (ປະທານ)
 - ຫົວຫນ້າ NAFES (ຮອງປະທານ)
 - ຜູ້ຕາງໜ້າ 1 ທ່ານ ຈາກພະແນກແຜນການ - NAFES (ສະມາຊິກ)
 - ຜູ້ຕາງໜ້າ 3 ທ່ານ ຈາກແຂວງທີ່ມີການຂະຫຍາຍຂອງລະບົບ LEA (ສະມາຊິກ),
 - ຜູ້ຕາງໜ້າ 1 ທ່ານ ຈາກ ຫ້ອງການກ/ຊ - MAF (ສະມາຊິກ)
 - ຜູ້ຕາງໜ້າ 1 ທ່ານຈາກ ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ (ສະມາຊິກ)
 - ຜູ້ຕາງໜ້າ 1 ທ່ານ ຈາກ SDC (ສະມາຊິກ)
 - ຜູ້ຕາງໜ້າ 1 ທ່ານຈາກ Helvetas (ສະມາຊິກ)
 - ຫົວຫນ້າໂຄງການຝ່າຍລາວ (ເລຂາ ແລະ ວິທະຍາກອນ)
 - ຫົວຫນ້າທີ່ປຶກສາດ້ານວິຊາການຂອງ LEAP (ວິທະຍາກອນ)
 - ທີ່ປຶກສາດ້ານວິຊາການຂອງ LEAP (ວິທະຍາກອນ)

ອາດຈະເຊີນວິທະຍາກອນຜູ້ອື່ນ (ພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກ) ມາຮ່ວມກອງປະຊຸມ ໃນເວລາ ທີ່ຕ້ອງການ ພິຈາລະນາປະເດັນສະເພາະໃດໜຶ່ງ.

5. ຈົດໝາຍເຊີນປະຊຸມຈະໄດ້ສົ່ງເຖິງສະມາຊິກທຸກຄົນ ຢ່າງໜ້ອຍ 1 ເດືອນກ່ອນປະຊຸມ ພ້ອມກັບວາລະປະຊຸມ. ສະມາຊິກຈະມີເວລາ 2 ອາທິດເພື່ອປະກອບຄໍາເຫັນໃສ່ວາລະປະຊຸມ. ຢ່າງໜ້ອຍກ່ອນປະຊຸມ 2 ມື້ ຕ້ອງມີການແຈ້ງຮັກ້າທີ່ 2 ທາງໂທລະສັບ.
6. ວາລະປະຊຸມແມ່ນລາຍການຫົວຂໍ້ທີ່ຈະນຳສົນທະນາ ແລະ ອາດມີຄື:
 - ບົດລາຍງານຄວາມຄືບໜ້າ
 - ແຜນສຳລັບໄລຍະຕໍ່ໄປ (ອີງໃສ່ແຜນການດຳເນີນງານ)
 - ປະເດັນທີ່ຕ້ອງສົນທະນາຈາກກອງປະຊຸມຄັ້ງກ່ອນ ແລະ ກິດຈະກຳທີ່ຕ້ອງເຮັດ
 - ປະເດັນອື່ນໆ ທີ່ສະມາຊິກຢາກສົນທະນາ
7. LEAP ຈະສົ່ງທຸກເອກະສານທີ່ສອດຄ່ອງກັບການສົນທະນາ ແລະ ການອະນຸມັດຂອງຄະນະໃຫ້ສະມາຊິກຄະນະຊີ້ນຳ ຢ່າງໜ້ອຍ 2 ອາທິດກ່ອນປະຊຸມ. ເອກະສານນີ້ລວມທັງບົດລາຍງານການເງິນ ແລະ ການດຳເນີນງານໃນໄລຍະຈາກກອງປະຊຸມຄັ້ງກ່ອນ ແລະ 1 ຄັ້ງຕໍ່ປີ ແມ່ນແຜນການດຳເນີນງານ ແລະ ງົບສຳລັບປີຕໍ່ໄປ.
8. LEAP ຈະສົ່ງບົດບັນທຶກປະຊຸມໃຫ້ສະມາຊິກເພື່ອປະກອບຄໍາເຫັນພາຍໃນ 10 ວັນ ຫຼັງຈາກປະຊຸມ. ສະມາຊິກມີເວລາ 10 ວັນເພື່ອປະກອບຄໍາເຫັນ; ບົດບັນທຶກສຸດທ້າຍຈະສຳເລັດຢ່າງຊ້າ 4 ອາທິດພາຍຫຼັງປະຊຸມ.
9. LEAP ຈັດສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກຕ່າງໆສຳລັບປະຊຸມຄະນະຊີ້ນຳ.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 13: ຫນ້າວຽກຂອງຊ່ຽວຊານ

1. ຊ່ຽວຊານດ້ານການສົ່ງເສີມ ແລະ ການພັດທະນາສະຖາບັນ/ທີ່ປຶກສາ - ຫົວຫນ້າ ຊ່ຽວຊານ

ທີ່ປຶກສາ CTA ຈະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໂດຍລວມພ້ອມກັບຮອງຫົວຫນ້າ NAFES ສຳລັບການປະຕິບັດຂອງໂຄງການ ແລະ ຮັບປະກັນຄຸນນະພາບ ແລະ ການສຳເລັດຂອງກິດຈະກຳຕ່າງໆ. CTA ລາຍງານໃຫ້ Helvetas. CTA ຕ້ອງ:

1. ຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບການບໍລິຫານການເງິນທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເບິ່ງລວມການບໍລິຫານອົງປະກອບ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆຂອງໂຄງການ ທີ່ຂຶ້ນກັບ Helvetas.
2. ແນະນຳ NAFES ແລະ ຄູ່ຮ່ວມງານຕ່າງໆໃນການຄຸ້ມຄອງອົງປະກອບຕ່າງໆ ທີ່ເຂົາເຈົ້າຮັບຜິດຊອບ
3. ກຳນົດຄວາມຕ້ອງການທີ່ປຶກສາດ້ານວິຊາການໄລຍະສັ້ນ ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ, ຈ້າງທີ່ປຶກສາທີ່ແທດເຫມາະ (ໃນກໍລະນີທີ່ປຶກສາຕ່າງປະເທດ ຈະຜ່ານຫ້ອງການ Helvetas), ເອື້ອອຳນວຍ ແລະ ກວດກາວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າ.
4. ໃຫ້ທິດທາງ ແລະ ກວດກາພະນັກງານທີ່ໂຄງການຈ້າງ.
5. ເຂົ້າຮ່ວມການປຶກສາຫາລືກັບ NAFES, ອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ໂຄງການຕ່າງໆໃນການພັດທະນາ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຮູບແບບ LEA+ ທີ່ແນໃສ່ສົ່ງເສີມສຳລັບທຸກໆຄົນ ໂດຍສະເພາະຜູ້ທຸກຍາກ.
6. ຊ່ວຍເຫຼືອພະນັກງານ NAFES ແລະ ຂັ້ນແຂວງໃນການນຳໃຊ້ລະບົບການວາງແຜນ ແລະ ບໍລິຫານທີ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາຂຶ້ນໃໝ່ ໂດຍສະເພາະ ໃນການອອກແບບລະບົບຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນທີ່ມີປະສິດທິພາບ ພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 1.
7. ພົວພັນກັບໂຄງການ ແລະ ຊ່ຽວຊານຕ່າງໆໃນການທົດສອບວິທີການ ແລະ ສ້າງຄວາມອາດສາມາດດ້ານການບໍລິຫານການສົ່ງເສີມ ພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 2 ເຊັ່ນ: ການພັດທະນາສາຍພົວພັນລະຫວ່າງການຝຶກອົບຮົມ, ປັດໃຈການຜະລິດ ແລະ ການຕະຫຼາດ.
8. ຮ່ວມມືກັບ NAFES, ແຂວງ, ເມືອງ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມງານອື່ນໆໃນການກຳນົດບົດຮຽນອັນດີພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 5 ແລະ ອອກແບບ “ໂຄງການຈຸນລະພາກ” ໃນການຖອດຖອນ ແລະ ບັນທຶກບົດຮຽນດັ່ງກ່າວ. ຊີ້ນຳການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການຈຸນລະພາກ.
9. ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນກິດຈະກຳຕ່າງໆພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 3 ແລະ 4 ໂດຍສະເພາະການຮັດແຫນ້ນລະບົບຄວາມຮູ້ ແລະ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານກະສິກຳ (AKIS) ແນໃສ່ສົ່ງເສີມການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຜູກພັນຫຼາຍພາກສ່ວນ.
10. ພົວພັນຢ່າງໄກ້ຊິດກັບປະທານຂອງຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການ ໂດຍສະເພາະວຽກງານດ້ານການພັດທະນາສະຖາບັນ ແລະ ບັນຫາດ້ານລະບຽບຫຼັກການທີ່ໂຄງການພົບພໍ້ໃນໄລຍະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.
11. ພົວພັນຢ່າງໄກ້ຊິດກັບຫ້ອງການໃຫຍ່ປະຈຳລາວຂອງອົງການ SDC ໂດຍສະເພາະໃນວຽກງານຍຸດທະສາດ ແລະ ບັນຫາຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

2. ຊ່ຽວຊານດ້ານການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ/ຊ່ຽວຊານ

ຊ່ຽວຊານດ້ານການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ຈະຊ່ວຍພະນັກງານຂອງ NAFES ໂດຍສະເພາະໃນພະແນກສົ່ງເສີມ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານການຝຶກອົບຮົມ, ຕິດຕາມ ຊຸກຍູ້ ແລະ ບໍລິການຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ໃຫ້ສຳເລັດຕາມກຳນົດເວລາຢ່າງມີຄຸນນະພາບ. ຊ່ຽວຊານຈະລາຍງານໂດຍກົງຫາຫົວໜ້າຊ່ຽວຊານ. ຊ່ຽວຊານມີໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້:

1. ຊ່ວຍຄູຝຶກໃນ NAFES ໃນການຈັດຕັ້ງແຜນການຂະຫຍາຍ LEA ທີ່ໄດ້ລິເລີ່ມໃນໂຄງການໄລຍະທີ II ໃຫ້ສຳເລັດ (ອົງປະກອບທີ 3).
2. ຊ່ວຍພະນັກງານ NAFES ແລະ ຂັ້ນແຂວງໃນການຂະຫຍາຍ ແລະ ຍົກລະດັບຄູຝຶກ LEA (ອົງປະກອບທີ 3) ຮວມທັງການພັດທະນາລະບົບການມອບໃບປະກາດໃຫ້ແກ່ຄູຝຶກ.
3. ຊ່ວຍ NAFES ໃນການວາງແຜນ ແລະ ບໍລິຫານກິດຈະກຳການຝຶກອົບຮົມ ຮວມທັງການພັດທະນາຊຸດເຄື່ອງມືຕ່າງໆໃນຫົວຂໍ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ (ອົງປະກອບທີ 1).
4. ຊ່ວຍພະນັກງານ NAFES ແລະ ຂັ້ນແຂວງໃນການຂະຫຍາຍເນື້ອໃນຂອງການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ການຜະລິດຂໍ້ມູນຂ່າວສານດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ວິທີການ ຮວມທັງການພົວພັນກັບຊ່ຽວຊານຈາກຂະແໜງການອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ (ອົງປະກອບທີ 3 & 4).
5. ຊ່ວຍພະນັກງານ NAFES ແລະ ຂັ້ນແຂວງໃນການສ້າງຕັ້ງໜ່ວຍງານຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນຂັ້ນສູນກາງ, ແຂວງ ແລະ ເມືອງ ຮວມທັງລະບົບການບໍລິຫານສູນຂໍ້ມູນຂ່າວສານການສົ່ງເສີມ NICE ແລະ ທິດສອບ 'ສູນບໍລິການຕອບ-ຮັບທາງໂທລະສັບ' (ອົງປະກອບທີ 4).
6. ຊີ້ນຳຄູຝຶກຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຂັ້ນແຂວງໃນການຮັດແຫນ້ນຄຸນນະພາບຂອງ LEA.
7. ຊີ້ນຳພະນັກງານ NAFES, PAFO ແລະ DAFO ໃນການພັດທະນາບັນດາວິທີການຕ່າງໆໃນການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ລະບົບການສົ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານ ແລະ ຕາໜ່າງການສົ່ງເສີມຂັ້ນກຸ່ມບ້ານ.
8. ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນກິດຈະກຳຕ່າງໆ ພາຍໃຕ້ອົງປະກອບທີ 2 ແລະ 5, ຊີ້ນຳໂຄງການ, ບໍລິຫານໂຄງການ ໂດຍອີງໃສ່ການຕົກລົງເຫັນດີຈາກຫົວໜ້າຊ່ຽວຊານ.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍທີ 14: ງົບປະມານ

ງົບປະມານແມ່ນຢູ່ໃນຕາຕະລາງຕໍ່ໄປນີ້. ງົບປະມານທັງໝົດແມ່ນນຳໃຊ້ສະກຸນເງິນແຟ້ງ (CHF).

- 14.1 ບົດສະຫຼຸບຂອງງົບປະມານອີງຕາມສາຍກົດຈະກຳ
- 14.2 ງົບປະມານຂອງການຊື້ນຳໂຄງການ
- 14.3 ງົບປະມານຂອງການບໍລິຫານ
- 14.4 ງົບປະມານຂອງອົງປະກອບທີ 1: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການບໍລິຫານການສົ່ງເສີມ
- 14.5 ງົບປະມານຂອງອົງປະກອບທີ 2: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການບໍລິຫານເຕັກນິກ
- 14.6 ງົບປະມານຂອງອົງປະກອບທີ 3: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການບໍລິຫານຝຶກອົບຮົມ
- 14.7 ງົບປະມານຂອງອົງປະກອບທີ 4: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການບໍລິຫານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ
- 14.8 ງົບປະມານຂອງອົງປະກອບທີ 5: ຖອດຖອນບົດຮຽນທີ່ດີດ້ານການສົ່ງເສີມ

